

БЕСТСЕЛЪР НА „НЮ ЙОРК ТАЙМС“

ДЖАНИН ФРОСТ

НА РЪБА НА
ГРОБА

КНИГА ТРЕТА
ОТ ПОРЕДИЦАТА „СРЕДНОЩЕН ЛОВЕЦ“

ДЖАНИН ФРОСТ НА РЪБА НА ГРОБА

Превод: Иван Атанасов

chitanka.info

Това трябваше да е най-хубавото време от живота на полувампира Кат Кроуфийлд, с нейния любим до себе си. Но въпреки непрекъснатите промени във външността си, които прави, за да прикрива истинската си самоличност, тя е разкрита и изложена на голяма опасност. На всичкото отгоре една жена от миналото на Боунс е твърдо решена да го зарови веднъж завинаги. Този път специалните умения на Кат няма да ѝ бъдат от особена полза. Тя ще трябва да се довери на вампирските си инстинкти, за да спаси себе си и Боунс от съдба, много по-страшна от гроба...

С всяка следваща книга поредицата става все по-добра, няма да можете да се откъснете от романа, докато не затворите и последната страница...

„Кофи Тайм Романс“

БЛАГОДАРНОСТИ

Преди всичко искам да благодаря на Бог. Никой друг няма търпението да изслушва безкрайните ми страхове, оплаквания и идеи, и то без да ме натоварва със сметки за успокояващи лекарства.

Моите най-искрени благодарности и на моята редакторка Ерика Тсанг за нейната подкрепа по време на писането на този роман и за големия ѝ ентузиазъм.

Изразът „за всяко нещо са нужни хора“ важи и за книгите, затова дължа огромна благодарност на Томас Егнър за поредната прекрасна корица, на Бъзи Портър за популяризирането на моите книги, на Кари Ферон, Лиат Стелик, Изи Сога, Карън Дейви и останалите от всеотдайния колектив на издателство „Ейвън Букс“/ „Харпър Колинс“ за всичко, дори и за нещата, които вероятно не подозирам, че са направили за мен.

Благодаря на Мелиса Мар, Илона Андрюс и Тейт Шокър за техните безценни съвети как историята да стане по-интересна. Освен това дължа благодарност на Тейт Шокър, Ерин Хорн и Марси Фъндърбърк за упоритата им работа по моя фен сайт. Дами, вие сте страхотни!

На почитателите на „Среднощен ловец“ искам да кажа, че тяхната подкрепа за тази поредица е невероятна. Благодаря ви много! Без вас нямаше да постигна нищо.

Изказвам своята признателност и на съпруга ми, родителите и семейството ми. Вашата подкрепа ми дава разсъдливостта да пиша и лудостта за нови творчески идеи. (Просто се шегувам. Може би.) Благодаря отново на Мелиса Мар, защото по лъкатушещите пътища най-добре се пътува с приятели.

ГЛАВА 1

Мъжът се усмихна и аз задържах погледа си на лицето му. Очите му имаха прекрасен светлосин цвят, който ми напомни за сибирско хъски, само че индивидът, който седеше до мен, не беше животно. Разбира се, не беше и човек.

— Трябва да тръгвам, Ник — казах аз. — Благодаря за питиетата. Той погали ръката ми.

— Пийни още едно. Позволи ми да се порадвам още малко на красивото ти лице.

Едва потиснах смеха си. Какъв лъжец! Ако толкова харесваше лицето ми, очите му нямаше да са залепнали върху деколтето ми.

— Добре. Барман...

— Нека да позная. — Високият глас дойде от другия край на бара. Едно непознато лице се ухили срещу мен. — Джин с тоник, нали Жътварю?

Мамка му.

Ник застина. После направи това, от което се опасявах — побягна.

— Код червено! — извиках, втурвайки се след бягащата фигура. Облечени в черно тежковъоръжени мъже нахлуха в бара, изблъсквайки настрани посетителите.

Докато го преследвах, Ник запращаше по мен изпречилите се по пътя му хора. Кресящи, размахващи ръце тела ме блъскаха, правейки още по-трудни опитите ми да ги хвана и същевременно да метна сребърен нож право в сърцето на Ник. Един от ножовете ми се заби в гърдите му, но твърде далеч от сърцето. Въпреки това не можех просто да оставя тези хора да осеят пода като боклук. Ник може и да мислеше за тях по този начин, но не и аз.

Моят екип се разгърна, завардвайки всички изходи, като се мъчеше да избути от пътя си останалите посетители.

Ник стигна до другия край на бара и се огледа трескаво. От едната страна напредвах аз със сребърните си ножове, от другата бяха

моите хора с насочени към него пистолети „Пустинен орел“.

— Обграден си — заявих, изказвайки на глас очевидното. — Не ме ядосвай, защото ще престанеш да ме смяташ за красива, когато побеснея. Пусни момичетата.

Той бе сграбчил две девойки, като ги бе стиснал за крехките вратове. Виждайки ужаса в очите им, направо кипнах. Само страхливците се крият зад заложници. Или убийците, като Ник.

— Ако ме пуснеш да си тръгна, ще живеят, Жътварю — изсъска той, като в гласа му вече нямаше романтика. — Трябваше да се досетя. Кожата ти е прекалено идеална, за да бъде човешка, въпреки че сърцето ти бие и очите ти не са сиви.

— Цветни контактни лещи. Съвременната наука е кучка.

Ледено сините очи на Ник избледняха и засветиха във вампирско зелено, а кучешките му зъби се издължиха.

— Беше нещастен случай — изкрещя той. — Не исках да я убия, просто пих твърде много.

Нещастен случай? О, сигурно се шегуваше.

— Забавеният й пулс би трябвало да те предупреди — отговорих аз. — Не се опитвай да ми пробутваш тези глупости, аз живея с вампир и той нито веднъж не е допускал грешка.

Ник пребледня още повече, ако това изобщо бе възможно.

— И щом ти си тук...

— Точно така, приятел.

Акцентът бе британски, а тонът смъртоносен. По гърба ми преминаха невидими енергийни вълни, когато хората ми се разделиха, за да направят път на Боунс — вампирът, на когото имах най-голямо доверие.

Ник не отмести поглед, както се бях надявала. Напротив, очите му останаха приковани в мен, докато внезапно издърпа моя нож от тялото си и го заби в гърдите на една от девойките.

Аз ахнах и инстинктивно я улових, когато той я блъсна към мен.

— Помогни й! — извиках на Боунс, който се бе хвърлил към Ник. При тази рана, ако той не я излекуваше, й оставаха само няколко секунди живот.

Чух как Боунс изруга тихо, когато се обърна рязко, отказвайки се от преследването на Ник, и се отпусна на колене до момичето. Аз се втурнах след Ник, изругавайки на свой ред. Разнесоха се изстрели, но

само няколко. Докато останалата част от посетителите в бара още се блъскаха да излязат през вратата, а Ник държеше другата девойка като щит, моят екип не можеше ей така да открие огън. Ник го знаеше, както и аз.

С невероятен скок, преодолявайки гравитацията, Ник скочи към предните редици на тълпата, като метна момичето към един от моите хора. Безпомощен, войникът падна по гръб с девойката върху него, което бе достатъчно за Ник да се спусне и да изтръгне пистолета му.

Аз хвърлих още три от ножовете си, но при всички тези хора, които ме блъскаха, бе изключено да се прицеля точно. Ник нададе вик, когато те пронизаха гърба му, пропускайки сърцето, след което се обърна и стреля по мен.

Разполагах с част от секундата да осъзная, че ако се наведа, куршумите ще уцелят хората около мен. Те не бяха наполовина вампири, каквато бях аз, и вероятно щяха да загинат. Така че се стегнах... и в следващия миг бях завъртяна като от вихрушка, главата ми се блъсна в гърдите на Боунс, а той бе разтърсен от силните удари на трите куршума, предназначени за мен.

Боунс ме пусна, извъртя се и прелетя през помещението към Ник, който се опита да грабне друг заложник, но не успя. Боунс се стовари върху него с такава сила, че двамата пробиха стената. Прескачайки хората се втурнах след тях, тъкмо навреме, за да видя как Боунс заби и завъртя ножа си в гърдите на Ник.

Отдъхнах си. Забитото в сърцето сребро означаваше смърт за Ник и за всеки друг вампир.

Боунс завъртя ножа още веднъж, после измъкна острието и вдигна искрящите си очи към мен.

— Кървиш — каза той със сгърчено от безпокойство лице.

Пипнах бузата си, където ме бе одрал нечий колан или обувка, или нещо друго, когато Ник бе използвал хората като жива преграда, за да ме забави.

— Ти си прострелян, а се притесняваш за някаква драскотина по мен?

Боунс прекоси помещението и докосна лицето ми.

— Аз ще оздравея незабавно, любима. Но ти не можеш.

Макар да знаех, че това, което казва, е вярно, не можах да се съдържа да не опипам гърба му, за да се уверя, че кожата му е гладка и

няма разкъсана от куршумите плът.

— Като стана дума за това, тук има десетки ранени хора, които трябва да излекуваш. Можеш да се занимаеш с моята драскотина покъсно.

Боунс пренебрегна казаното от мен, прокара палеца си по единия си кучешки зъб и със срязаното място първо докосна бузата ми, после устните ми.

— Ти винаги си на първо място за мен, Котенце.

Никой друг не ме наричаше така. За майка ми бях Катрин. Екипът ми ме наричаше Кат. За света на неживите бях Червенокосият жътвар.

Облизах кръвта, знаейки, че е безсмислено да споря с него. Освен това винаги се чувствах по този начин, когато ставаше дума за Боунс.

— Добре — казах, като вече не чувствах парене на бузата си. — Хайде да приключваме с това.

Девојката, която Ник бе запратил към един от моите хора, лежеше наблизо. Боунс докосна очите ѝ, видя, че не е ранена и продължи нататък.

— Това е... той не е... — изломоти тя, като видя кучешките му зъби и искрящите му зелени очи.

Потупах я по рамото.

— Не се притеснявай. След десет минути няма да си спомняш нищо.

— Но какво...?

Игнорирах останалата част от пелтеченето ѝ и започнах да проверявам другите хора. Слава богу, както изглеждаше, никой друг, освен Ник, не беше убит. Боунс бе излекувал другата девојка, взета за заложник. Сега на гърдите ѝ се виждаше само едно кърваво петно и дупка в блузата, където преди малко бе забит моят нож. Бяхме извадили късмет.

— Докладвай за щетите — казах на Купър, коленичил до един от посетителите, който бе хвърлен към мен.

— Не е толкова зле, шефе. Множество фрактури, ожулвания, натъртвания. С една дума — обичайното.

Гледах как Боунс си проправя път между ранените, за да накара онези, които бяха в тежко състояние, да погълнат няколко капки от

кръвта му. Нямахме по-лековито нещо от вампирската кръв.

— Още един „Код червено“ — отбеляза Хуан, един от моите капитани. Той посочи към бърборивия вампир в отсрещния край на помещението, който бе задържан от Дейв — другият капитан на нашия екип. Дейв беше гул, което означаваше, че има нужната сила да удържи мятащия се вампир. Никой от хората в моя екип не можеше да го направи.

Кимнах в знак на съгласие.

— За съжаление.

Хуан въздъхна.

— Да, за съжаление. За трети пореден път. Лесно те разпознават, дори и с различен цвят на очите и косата.

Не казваше нещо, което не знаех. Улових погледа на Боунс, а изражението на лицето му красноречиво изразяваше „Нали ти казах!“.

Действително през последните месеци ситуацията за нас беше станала по-опасна. Твърде много от неживите вече знаеха, че има човек полувампир, който ги преследва, и знаеха какво да очакват.

Погледнах заловения вампир.

— Благодаря, че разкри прикритието ми.

— Исках само да те черпя едно питие — изломоти вампирът. — Не бях сигурен, че си ти, но кожата ти... изглеждаше твърде идеална, за да е човешка, независимо че дишаш. И си червенокоса, видях го, когато си вдигна ръката. Косъмчетата под мишницата ти не са руси.

Вдигнах ръка невярващо и разгледах наболите косъмчета на избръснатата си мишница. Гледах и недоумявах.

Дейв също ми хвърли един поглед.

— Той е прав. Разбира се, кой би си помислил, че хората ще проверяват мишницата ти?

— Кой наистина?

Прокарах разочаровано пръсти през изрусената си коса. Вече не ми останаха цветове за боядисване. Първо бях тъмнокоса, после брюнетка, а освен това носех цветни контактни лещи, за да заблудя мишените, но напоследък и това не помагаше.

— Хуан, подръж ги — казах и му подадох ножовете си. Като премигнах няколко пъти, извадих кафявите лещи от очите си. Ах, какво облекчение! Цяла нощ ме дразнеха.

— Може ли да ги видя? — помоли внезапно вампирът. — Чувал съм за тях, но може ли да ми ги покажеш?

Дейв го стисна по-здраво.

— Тя не е панаирна атракция.

— Не съм ли? — Въздъгнах и накарах очите ми да светнат. Сега те искряха като два изумрудени фара, точно като очите на всички вампири. Безспорно доказателство за моя смесен произход.

— Добре, започвай да говориш. Каж ми защо да не те убия.

— Казвам се Ърни. Аз съм от семейството на Ту Чейн, а той е приятел на Боунс, така че не можеш просто така да ме убиеш.

— С приятели като теб, кой има нужда от врагове? — каза извително Боунс, приближавайки се към мен, след като бе приключил с лечението наранените хора и им бе внушил нови спомени с вампирските си умения за контрол над ума. — Ти, кръвопиецо, я изложи на риск, като извика името ѝ — продължи той. — Само заради това трябва да ти откъсна топките и да те накарам да ги изядеш.

При някои това би било само празна заплаха. Но не и при Боунс. Той никога не блъфираше. Очевидно репутацията му бе добре известна на Ърни. Той кръстоса крака.

— Моля те, недей. — От преговори мина към молби. — Не исках да ѝ навредя, кълна се в Каин.

— Добре — каза Боунс хладно. — Но ако ме лъжеш, ще ти е нужен някой по-силен от създателя на всички вампири. Котенце, искам да го затворя и да го закарам в базата, докато не проверя дали наистина е от семейството на Ту Чейн.

По въпросите, свързани с работата, Боунс се обръщаше към мен, защото аз бях командирът. Обаче по въпросите от вампирско естество той бе по-старши с повече от два века.

— Разбира се. Макар че капсулата никак няма да му хареса.

Боунс се засмя мрачно. Знаеше от личен опит колко неприятен бе нашият транспорт за вампири.

— Ако лъже, това ще е най-малката му грижа.

Купър дойде при нас.

— Шефе, капсулата е готова.

— Напъхай го в нея и го завържи. Хайде да приключваме тук колкото се може по-бързо.

Заместник-командирът на екипа Тейт Брадли влезе в клуба. Тъмносините му очи огледаха помещението, търсейки ме.

— Кат, това е третият път, в който те разпознават.

Сякаш не го знаех.

— Просто трябва да измислим по-добра маскировка. И то бързо, преди операцията през следващата седмица.

Тонът ми не успя да разубеди Тейт.

— Целият този риск най-накрая ще те убие. Един ден някой ще те познае и просто ще извади шибания си пистолет, вместо да ти предложи питие. Става твърде опасно, дори и по твоите стандарти.

— Не ми казвай какво да правя, Тейт. Аз съм командващият, така че не се дръж с мен като Татко Мечок^[1].

— Знаеш, че чувствата ми към теб не са бащински.

Преди да успея да мигна, Боунс бе стиснал за гърлото Тейт, а краката му се поклащаха високо над земята. Бях толкова ядосана от коментара на моя заместник, че ми отне минута, преди да кажа на Боунс да го пусне. Ако не познавах Тейт от няколко години, щях сама да го удуша, задето продължаваше да предизвиква Боунс заради мен. Вместо да рита или да се съпротивлява, заместникът ми направи гримаса, приличаща на усмивка.

— Какво ще направиш, Пазителю на криптата? — изхъхри той. — Ще ме убиеш ли?

— Пусни го, Боунс. Имаме по-сериозни проблеми от неговото държане — продължих аз. — Трябва да приключим тук, да проверим родословието на Бърни, да докладваме на Дон, а след това да се приберем у дома. Хайде, минава полунощ.

— Някой ден ще достигнеш границата на търпението ми — изръмжа Боунс, като пусна Тейт на земята.

Хвърлих предупредителен поглед на заместника ми. Притеснявах се, че някой ден наистина ще прекали. Той бе мой приятел и държах на него, но чувствата му към мен бяха от съвсем различно естество. И никак не ми помагаше, защото напоследък изглеждаше решен да показва тези чувства, особено в присъствието на Боунс. Беше като да размахваш червена кърпа пред бик. Вампирите не се славеха със склонност да делят притежанието си. Досега бях успявала да предотвратя избухването на истинска битка между тях, но

знаех, че ако някой ден Тейт наистина накара Боунс да излезе от кожата си, нямаше да живее достатъчно дълго, за да съжали за това.

— Сенатор Томпсън ще бъде доволен, че убиецът на дъщеря му е наказан — каза по-късно моят чичо и шеф Дон Уилямс, когато всички ние седяхме в кабинета му. — Кат, чух, че отново са те разпознали. Това се случва за трети път.

— Имам идея — предложих аз. — Може ти, Тейт и Хуан да се подредите в редица и едновременно да изкрещите това от покрива. Знаем, че е за трети шибан път, Дон!

Езикът ми не го смути. През първите двайсет и две години от живота ми Дон не бе присъствал в него, но през последните пет заемаше централно място на първия ред. Допреди няколко месеца дори нямах представа, че сме роднини. Беше крил семейната ни връзка от мен, защото не искаше да знам, че вампирът, който според слуховете бе изнасилвил майка ми, му е брат.

— Ще ни трябва друга жена, която да служи за примамка — заяви Дон. — Можеш да продължиш да ръководиш екипа, Кат, но вече е твърде опасно да те използваме за стръв. Знаем, че Боунс ще се съгласи с мен.

Това ме накара да се изсмея гръмко. На Боунс му харесваше да излагам редовно живота си на риск почти колкото аз харесвах баща си.

— Разбира се, че ще е съгласен. По дяволите, той ще танцува на гроба ти, ако напусна работата си.

Боунс невъзмутимо повдигна вежди, без да оспорва казаното от мен.

— Така само ще постигне да измъкне Дон от гроба, Кат — подхвърли с иронична усмивка Дейв.

Усмихнах се на свой ред. Точно това бе направил Боунс с Дейв, когато той бе убит при изпълнението на една от мисиите ни. Беше ми известно, че вампирската кръв е мощен еликсир за изцеление, но не знаех, че ако един смъртно ранен човек погълне малко от нея, преди да умре, по-късно може да се върне на този свят като гул.

Дон се покашля.

— Както и да е, всички са съгласни, че е прекалено опасно да продължиш да бъдеш примамка. Помисли за случайните свидетели, Кат. Всеки път, когато се обяви код „червено“, много от тях рискуват да бъдат убити.

Беше прав. Тази вечер бе ярък пример за това. Вампирите и гулите реагираха доста отчаяно, когато бяха притиснати в ъгъла, особено като добавим и факта, че ми се носеше славата, че не вземам пленници. Какво щяха да загубят, ако повлекат със себе си в смъртта колкото се може повече хора?

— Мамка му! — признах се за победена. — Но ние нямаме други жени в екипа благодарение на твоите сексистки правила, Дон, а ни чака още една мисия през следващата седмица. Нямаме достатъчно време да подберем квалифицирана жена войник, да ѝ съобщим лошата новина за съществуването на вампирите и гулите, да я обучим как да се защитава, а след това да я наконтим и подготвим за действие.

Думите ми бяха посрещнати с мълчание. Дон задърпа веждата си, Хуан подсвирна, а Дейв изпука врата си.

— Какво ще кажеш за Белинда? — попита Тейт.

Погледнах го изумено.

— Но тя е убиец!

Той изсумтя.

— Да, но се представя добре като тренировъчна играчка за мъжете. А и обещахме да я пуснем след десет години за доброто ѝ поведение. Може би ако я вземаме с нас по време на мисиите ни, ще успеем да преценим дали е обърнала нова страница, както тя твърди.

Боунс леко сви рамене.

— Рисковано е, но Белинда е вампир, така че е достатъчно силна за работата. Плюс това е достатъчно привлекателна, за да служи за примамка, а и не се нуждае от обучение.

Не харесвах Белинда и то не само защото веднъж се бе опитала да ме убие. Тя бе имала афера с Боунс, която включваше парти за рождения му ден, една друга жена вампир на име Анет, две човешки момичета и много малко говорене.

— Дон? — обърнах се към шефа си аз.

— Следващата седмица ще опитаме с Белинда — отговори той след известно мълчание. — Ако тя не се справи, ще намерим подходящ заместник.

Използване на вампир като примамка за залавяне и убиване на други вампири. Това бе почти толкова налудничаво, колкото и сегашната ни стратегия, а именно използването на полувампир — тоест мен — за същото нещо.

— Трябва да обсъдим и още нещо — каза Дон. — Когато Боунс се присъедини към нас преди три месеца, бяха поставени известни условия. Но не сме искали от него това, което би дало най-голям принос за нашата работа... до днес.

Напрегнах се, защото знаех какво означава това. Боунс отегчено вдигна вежда.

— Няма да наруша споразумението ни, така че назови човека, когото искаш да превърна във вампир.

— Мен.

Тази единствена дума бе произнесена от Тейт. Погледнах към него.

— Ти мразиш вампирите — избухнах. — Защо искаш да се превърнеш в един от тях?

— Мразя Боунс — съгласи се веднага Тейт. — Но точно ти каза, че личността формира характера на един вампир, а не обратното. Което означава, че щях да мразя Боунс и ако беше човек.

Чудесно, помислих си, все още шокирана от намерението му. Добре е да знам, че няма предразсъдъци към неживите. Да, точно така.

Боунс хвърли поглед към Дон.

— Имам нужда от време, за да го подготвя за прехода, и нека да изясним нещо веднага. — Той насочи вниманието си обратно към Тейт. — Това няма да я накара да те обикне.

Извърнах очи. Боунс бе изрекъл на глас онова, което безпокоеше и мен. Господи, надявам се, че нямам нищо общо с решението на Тейт да бъде първият член на екипа, който ще се превърне във вампир. Моля те, не го оставяй да направи нещо толкова драстично заради мен.

— Аз те обичам като приятел, Тейт — казах меко. Неприятно ми беше, че трябва да го кажа пред екипа, но всички знаеха как се чувства той. Напоследък Тейт не се бе старал да го прикрива. — Всъщност ти си един от най-добрите ми приятели. Но аз те възприемам единствено като такъв.

Дон се прокашля.

— Ако ти или Боунс нямате никакви основателни възражения, личните чувства на Тейт са без значение.

— Мен ме безпокоят подбудите му — каза веднага Боунс. — Какво ще стане, ако го обземе горчивина, когато не успее да ми я отнеме? А те уверявам, приятел, че това няма да се случи. Така че

остава въпросът дали прави този избор заради себе си или заради нея? Ако го прави поради грешна причина, той ще има предостатъчно време да съжалява за това.

Най-накрая се обади Тейт:

— Подбудите ми са си моя грижа, но всеотдайността ми към работата няма да пострада.

Боунс се подсмихна.

— След сто години тази работа и шефът ти отдавна няма да ги има, но ти все още ще си мое творение. Ще ми дължиш вярност, освен ако не ти позволя да създадеш твое собствено семейство или ако не ме предизвикаш на двубой и не си го извоюваш сам. Сигурен ли си, че искаш да сключиш такъв договор?

— Мога да се справя — отвърна само Тейт.

Боунс сви рамене.

— Тогава се договорихме. Ако всичко върви добре, скоро ще имаш своя вампир, Дон. Както обещах.

Изражението на Дон бе едновременно мрачно и доволно.

— Надявам се, че няма да съжалявам.

Аз също се надявах.

[1] Герой от „Улица Сезам“ — популярна американска телевизионна поредица за деца. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Събудих се сама в леглото ни. Един сънен поглед наоколо ми разкри, че Боунс не е в спалнята. Изпълнена с любопитство, слязох по стълбите и го открих на дивана във всекидневната.

Той гледаше през прозореца към планинския хребет в далечината. Вампирите имаха способността да седят съвършено тихо, неподвижни като статуи. Боунс определено бе красив като произведение на изкуството. На лунната светлина тъмнокестенявата му коса изглеждаше по-светла. Беше я боядисал от руса отново в естествения ѝ цвят, за да е по-незабележим, когато сме на работа. Ефирните сребристи лъчи осветяваха и извивките на слабото му лице с кристално гладка кожа. Тъмните му вежди бяха в тон с цвета на очите му, когато не светеха във вампирско зелено. Сенките подчертаваха още повече перфектно изваяните му високи скули, когато той обърна глава и ме видя да стоя до вратата.

— Здравей. — Загърнах по-плътно халата, който бях облякла, усещайки във въздуха напрежението, което го изпълваше. — Нещо не е наред ли?

— Няма нищо, съкровище. Всъщност съм малко неспокоен.

Това привлече вниманието ми. Седнах до него.

— Ти никога не си неспокоен.

Боунс се усмихна.

— Имам нещо за теб, обаче не знам дали ще го искаш.

— Защо да не го искам?

Той се смъкна от дивана, за да коленичи пред мен. Аз все още не схващах. Едва когато видях черната велурена кутийка в другата му ръка, ми проблесна.

— Катрин. — Ако вече не се бях досетила за намерението му, използването на истинското ми име за първи път щеше да ми го подсказже. — Катрин Катлийн Кроуфийлд, ще се омъжиш ли за мен?

Едва тогава осъзнах колко много съм искала той да ме попита точно това. Разбира се, ние бяхме женени по вампирските закони, но

срязването на дланта на Боунс и поставянето ѝ върху моята заедно със заявлението, че ме обявява за своя съпруга, не се покриваше много с обгърнатите в бяло сватбени фантазии, които имах от малка. Освен това Боунс го бе направил, за да предотврати избухването на война между своето семейство и това на създателя му Иън по въпроса кой има права над мен.

Обаче докато гледах сега Боунс, всичките ми детски фантазии се изпариха. Вярно е, че той бе бивш човек жиголо, превърнат във вампир убиец вместо в очарователен принц, но нито една героиня от приказките не се е чувствала така, както се почувствах аз, когато мъжът, в когото бях лудо влюбена, ме помоли на колене да стана негова жена. Гърлото ми се сви от вълнение. Как можеше да съм такава късметлийка?

Боунс изпуфтя с престорено раздражение.

— За първи път загуби дар слово. Ако нямаш нищо против, избери някакъв отговор. Напрежението ме измъчва.

— Да.

Очите ми се напълниха със сълзи, въпреки че се разсмях от истинската радост, която изпълни цялото ми същество. Нещо хладно и твърдо се плъзна на пръста ми. Едва успях да го видя, тъй като погледът ми бе замъглен, но зърнах червен блясък.

— Поръчах да изработят този пръстен преди почти пет години — каза Боунс. — Знам, че си мислиш, че по-рано бях притиснат от обстоятелствата да се обвържа с теб, но това не е вярно. Винаги съм искал да се оженя за теб, Котенце.

За хиляден път съжалих за начина, по който го бях напуснала преди години. Тогава смятах, че го предпазвам. Оказа се, че просто ненужно бях причинила болка и на двама ни.

— Как може да се притесняваш да ми предложиш брак, Боунс? Бих умряла за теб. Тогава защо да не искам и да живея за теб?

Той ме дари с дълга, страстна целувка и едва когато се отдръпнах от него, останала без дъх, прошепна върху устните ми:

— Знам само, че същото искам и аз.

По-късно лежах в прегръдките му, очаквайки зората, която скоро щеше да настъпи.

— Какво предпочиташ: да избягаме или да направим голяма сватбена церемония? — попитах сънливо.

Боунс се усмихна.

— Знаеш какви сме ние вампирите, съкровище. Винаги си падаме по пищни изпълнения. Освен това съм наясно, че вампирското ни обвързване не се покрива с представата ти за истинска сватба, затова искам да го направим както трябва.

Възкликнах развеселено:

— Еха, голяма сватба! Ще ни трябва адски много време да обясним менюто на фирмата за кетъринг. Избрани блюда с говеждо или морски дарове за хората, сурово месо и части от тяло за гулите... и буре топла прясна кръв на бара за вампирите. Боже, направо си представям изражението на майка ми.

Усмивката на Боунс стана лукава и той скочи от леглото. Гледах го с любопитство, тъй като той отиде в другия край на стаята и набра някакъв номер на мобилния си телефон.

— Джъстайна?

Втурнах се към него, щом чух името на майка ми. Боунс избяга далече от мен, като преглътна смеха си, и продължи да говори:

— Да, Боунс се обажда. Хайде сега, с толкова гадно име да ме наричаш... хм... хм, на теб също, сигурен съм...

— Дай ми телефона — настоях аз.

Той не ми обърна внимание и не ми позволи да го хвана. След случилото се с баща ми, майка ми мразеше вампирите с патологична страст. Тя дори на два пъти се бе опитала да уреди убийството на Боунс, затова сега той изпитваше такова удоволствие да ѝ отмъщава.

— Всъщност, Джъстайна, не ти се обадох само за да си побъбрим какъв нежив убиец съм... точно така, и жалко жиголо. Казвал ли съм ти, че майка ми беше проститутка? Не? О, мътните ме взели, всъщност аз произхождам от няколко поколения проститутки...

Поех си рязко дъх, когато Боунс разкри още една пикантна подробност за миналото си на майка ми, на която сигурно вече бе избила пяна на устата.

— Обаждам се, за да ти съобщя една добра новина. Помолих дъщеря ти да се омъжи за мен и тя прие. Поздравления, официално ще ти стана зет. Искаш ли отсега да ти викам мамо или да изчакам да мине сватбата?

Хвърлих се напред, правейки голям скок във въздуха, и най-накрая го хванах, като изтръгнах телефона от ръката му. Боунс се

смееше толкова силно, че дори му се наложи да си поеме въздух.

— Мамо? Там ли си? Мамо...?

— Може би трябва да ѝ дадеш малко време, Котенце. Мисля, че припадна.

Имаше дни, в които изпитвах пристъп на истинско съжаление, че никога няма да бъда майка. По принцип вампирите не можеха да се възпроизвеждат. Да, баща ми е успял да направи бебе на майка ми, но само защото съвсем наскоро е бил превърнат във вампир. А пък аз никога не бих рискувала да предам моите генетични аномалии на дете чрез изкуствено оплождане, а още по-малко да осиновя такова, имайки предвид опасния ми начин на живот.

Обаче точно сега се радвах, че не съм майка. Бях се натъквала на някои страховити гледки, преследвайки вампири и гули, но да се изправя пред куп превъзбудени деца, които вресят, докато преминават от една компютърна игра на друга, знаейки, че не мога да се измъкна? Наистина бе плашещо.

Боунс чакаше извън „Чък Е. Чийз“^[1], щастливо копеле. Причината за това бе енергийното му излъчване. Другите вампири го усещаха, когато бе наблизо, така че обикновено наблюдаваше заведението отвън, докато нашата мишена не разбере, че е преследвана, след което и той можеше да се включи в партито. При мен липсваше типичната за неживите аура, която се усещаше като статично електричество или силен токов удар, в зависимост от силата на вампира. Не, аз имах биещо сърце и дишах, което ме правеше да изглеждам безобидна... поне в очите на онези, които не знаеха какво съм.

Затова сега не показвах разголени части от тялото си. Хей, аз не играех ролята на примамка, така че не трябваше да нося обичайното облекло на уличница. Белинда бе тази с дълбоко изрязаното деколте и плитките дънки, които разкриваха няколко сантиметра от корема ѝ. Беше накъдрила косата си и се беше гримирала, което бе рядкост, понеже като пленница на Дон рядко излизаше.

Гледайки Белинда, с русата ѝ коса, нацупени устни и впечатляващи форми, хората никога не биха предположили, че е вампир, още повече посред бял ден. Дори тези, които вярваха в

съществуването на вампирите все още робуваха на мита, че кръвопийците могат да излизат само през нощта. Което беше пълна глупост, както и това, че спят в ковчези и се страхуват от религиозни символи, а също и че могат да бъдат убити с дървен кол.

Малкото момче до мен ме дръпна за ръката.

— Гладен съм — заяви то.

Бях объркана.

— Но ти току-що яде.

То завъртя изразително очи.

— Госпожо, това беше преди час.

— Наричай ме мамо, Итън — напомних му, лепвайки лъчезарна усмивка на лицето си, докато измъквах още пари от джоба си. Толкова откачена мисия досега не бяхме провеждали. Така и не разбрах откъде Дон бе намерил това десетгодишно момченце, което да ни служи за прикритие. Но той бе уредил Итън да дойде с нас, казвайки, че ако прекараме часове наред в „Чък Е. Чийз“ без дете, нашите мишени ще ни помислят или за педофили, или — очевидно — за ловци на вампири.

Итън грабна парите от шепата ми, без да ме изчака да преброя банкнотите.

— Благодаря — каза той и хукна към щанда за пици.

Добре, това изглеждаше достоверно — през целия този ден, както и през предходния, бях видяла много деца да постъпват по същия начин с родителите си. Мили боже, за храна и безброй жетони за игра, за два дни тук бях похарчила повече пари, отколкото обикновено харчех за седмица работа по баровете, наливайки се с джин с тоник. Е, поне бяха парите на Чичо Сам, а не моите.

„Чък Е. Чийз“ беше само на един етаж, което улесняваше задачата ми да не изпускам Белинда от очи. Тя беше в сектора от лявата страна на входната врата и играеше на Скибол^[2]. Белинда направи още едно перфектно хвърляне на топчицата в центъра на кръговете. Светлините угаснаха, докато машината изплюваше още билетчета през страничния отвор. Имаше цяла купчина такива до краката си и доста бащи, както и деца, скупчени около нея, ѝ се възхищаваха.

Но тук нямаше нито един друг вампир, макар че заведението бе свързано с изчезването на едно семейство преди три седмици. Не че

някой от посетителите знаеше за това. Само защото една от охранителните камери бе уловила чифт светещи зелени очи на паркинга, Дон подозираше, че в странното изчезване на семейството са замесени вампири.

Неживите убийци обичаха да посещават едно и също ловно поле повече от веднъж, което ме изумяваше. Ако вампирите или гулите не се връщаха на местопрестъплението, специалният отдел на чичо ми към Министерството на Отбраната щеше да остане без работа. Някои от тях нямаха достатъчно акъл да бъдат като мълнията и никога да не нанасят удар два пъти на едно и също място.

Мобилният ми телефон завибрира. Откачих го от колана си, погледнах дисплея и се усмихнах. Изписаният телефонен номер бе 911, което означаваше, че на паркинга току-що е бил видян вампир. Без да изпускам Итън от очи, се промъкнах предпазливо до мястото, където беше Белинда. Тя ме изгледа раздразнено, когато докоснах ръката ѝ.

— Време е за шоу — прошепнах.

— Махни си ръката от мен — отвърна тя, без да престава да се усмихва мило.

Вместо това, аз я стиснах силно.

— Ако се опиташ да ни извъртиш някой номер, ще те убия. Ако Боунс не ме изпревари.

За секунда очите на Белинда присветнаха в телено, но после тя сви рамене.

— Още десет години, после няма да ми се налага да се занимавам повече с теб.

Аз я пуснах.

— Точно така. Така че не прецаквай добрата сделка, която и без това не заслужаваш.

— Не трябва ли да се отдалечиш от мен, Жътварю? — изсъска тя толкова тихо, че дори аз едва я чух. — Не искаш да изплашиш рибата, нали?

Хвърлих ѝ хладен, преценяващ поглед, преди да се обърна и да се отдалеча. Не се бях пошегувала. Ако Белинда ни извъртеше някой номер по време на мисията и застрашеше някое от многобройните деца тук, щях да я убия. Но както се казва, бяхме ѝ отпуснали каишката. Сега трябваше да чакаме и да видим дали ще се справи.

Докато се връщах към Итън, телефонът ми отново завибрира. Погледнах го и мислено изпъшках. Още едно 911. Това означаваше, че има двама вампири. Не беше добре.

Стигнах до момчето, с намерението да следя зорко и него, и вратата. Не след дълго видях да влизат двама мъже със специфичен тен на кожата и целенасочени движения, които отличаваха вампирите от хората.

Огледах отново притеснено вътрешността на „Чък Е. Чийз“. С всички деца тук това бе възможно най-лошото място за конфронтация с неживи. Ако аз бях стръвта, щях да се помъча да примамя вампирите на паркинга, за да сведа до минимум опасността за околните. Обаче на Белинда вероятно нямаше да ѝ пука, за да го направи. Е, трябваше просто и аз да се включа.

Хванах Итън за ръка и му казах:

— Време е.

Синьо-зелените му очи се разшириха.

— Лошите хора са тук? — попита той шепнешком.

Съмнявах се, че Дон е обяснил на момчето или на родителите му — които и да бяха тези откачалки, оставили сина си да участва в това — какви „лоши хора“ преследваме. И аз няхах намерение да му давам допълнителни подробности.

— Помниш, че не трябва да те губя от поглед, нали? — казах нежно, но категорично. — Всичко ще бъде наред.

Итън кимна, видимо събирайки кураж.

— Добре.

Какво послушно момче.

Мобилният ми телефон пак завибрира с нова серия от номера на дисплея.

911–911.

— О, м... да му се не види — възпях се навреме.

Итън примигна срещу мен.

— Какво не е наред?

Стиснах по-здраво ръката му.

— Нищо.

Това беше лъжа, разбира се. Вдигнах очи точно навреме, за да видя трети вампир да влиза през вратата. После и четвърти. Белинда,

която тъкмо се канеше да хвърли следващата топка, се спря, погледна ги и се усмихна широко.

Това щеше да бъде ужасен следобед.

[1] Верига заведения, предназначени предимно за семейства с деца, в които храненето е съчетано с електронни игри и други развлечения. Емблемата на заведенията е мишокът Чък. — Бел.прев. ↑

[2] Игра, подобна на боулинга, но се ползва малка топка, която не събаря кегли, а трябва да влезе в центъра на серия от кръгове. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

На вампирите не им отне много време да забележат Белинда. Може би дори я подушиха, преди да я видят, защото не бяха стояли в заведението повече от минута, когато се приближиха до нея. Продължавах да стискам ръката на Итън, чувайки Белинда да разменя поздрави с тях, и напрегнах слух, за да се уверя, че не им казва и нещо друго. Като „капан“ или Жътваря. Дотук добре. Тя просто флиртуваше, поставяйки се в крайно опасно положение, като ги попита дали са навити да схрускат някого тук.

— Защо мислиш, че сме тук? — отвърна единият със самодоволна усмивка. — Не е заради големия изкуствен мишок.

Другите се изсмяха. Стиснах челюсти. Копелета.

— Сама ли си? — попита друг от тях, като огледа похотливо Белинда от главата до петите.

— Не, с една мацка, с която се запознах, и сина ѝ — отговори пренебрежително тя. — Който от вас иска може да я вземе, но сина ѝ си запазвам за мен.

— Покажи ни ги — каза тъмнокосият вампир.

Извърнах очи точно когато ръката на Белинда се вдигна, като лепнах на лицето си фалшива усмивка, поглеждайки към Итън. Не се тревожи. Нищо няма да ти се случи.

— Блондинката с черното поло и дънките, която държи за ръката малко момченце. Това са те.

— Хубава е — каза провлачено брюнетът, после бързо добави: — Но не колкото теб, разбира се.

— Благодаря. — В гласа на Белинда се долови, че вампирът не се е измъкнал достатъчно ловко от ситуацията, но въпреки това ще му прости. — Е, как го правите обикновено? Просто грабвате детето и бягате?

— Виждаш ли онзи човек там? — Високият мършав вампир посочи един мъж, който носеше служебен бадж. — Хипнотизирам го с поглед и му открадвам костюма.

— Защо искаш да вземеш дрехите на някакъв човек? — попита невярващо Белинда. Погледнах към тях уж случайно. Току-що си бях задала същия въпрос.

— Не дрехите, които носи сега, а костюма му на мишока Чък — отговори вампирът, като се ухили. — Когато си облечен с костюма, е лесно да накараш децата да те последват навън, без да събудиш подозрение. Дори родителите им да забележат, някой от нас просто ги поглежда и те си отиват вкъщи, мислейки, че всичко е наред. Нужен им е почти цял ден, за да осъзнаят, че децата ги няма, и дори не си спомнят къде са ги загубили.

— Извеждаме ги едно по едно и ги затваряме в багажника — добави другият. — По това време на годината е достатъчно хладно, така че не умират, а като им хвърлим по един поглед, стоят тихо, докато са там.

Чак когато Итън изписка усетих колко силно съм стиснала ръката му. Отпуснах пръсти, като се мъчех да овладее очите си да не светнат в зелено от ярост. Нямах търпение да видя сметката на тези типове.

Белинда се усмихна.

— Вампир в костюм на мишка? Трябва да видя това.

Вампирът се ухили.

— Почакай тук, скъпа. Шоуто ще ти хареса.

Сякаш по команда плюшените играчки на сцената се задвижиха. Децата се разписаха възторжено. Видях как единият от вампирите последва служителя, когото бяха посочили, зад сцената. Намерението ми да тръгна след него секна от следващите думи, които достигнаха до мен.

— ... гладен, ще си хвана някой, за да хапна — каза рижавият вампир, като се отдалечи спокойно от Белинда и другите си събратя.

Пуснах ръката на Итън. Белинда го бе посочила като неин избраник, така че в момента той бе единственото дете вън от всякаква опасност. Коленичих, за да се изравнят очите ми с неговите.

— Виждаш ли тази игра? — попитах, като му посочих най-близката до нас. — Иди да играеш на нея и не мърдай оттам, докато аз или някой от другите хора, с които се запозна по-рано, не дойдем да те вземем. Обещай ми, че ще го направиш.

Той кимна.

— Обещавам.

— Добро момче — прошепнах.

Итън отиде до играта и пусна в нея всичките си жетони.

Обхвана ме студена ярост, докато гледах как другият вампир подбира плячката си.

— Всички да са в бойна готовност — прошепнах по мобилния си телефон. Играта можеше да загубее доста бързо.

Дискретно наблюдавах вампира, докато се разхождаше из залата и острият му поглед отчиташе кои деца бяха наглеждани от родителите си и кои не. Имаше едно момче до машината за жетони. Вампирът го забеляза и се промъкна предпазливо зад гърба му, когато то започна да разглежда игралните автомати. После изчака, докато наближиха един ъгъл, и сложи ръка на рамото му.

Момчето вдигна поглед... и това бе напълно достатъчно. За миг очите на вампира светнаха в зелено и прошепна нещо твърде тихо, за да мога да го чуя. Никой друг не забеляза. Момчето незабавно го последва в съседната стая, скривайки се зад една от частичните преградни стени.

Тръгнах след тях, забелязвайки, че вампирът с избрал най-безлюдното място, където държах всички повредени игри. Той коленичи пред момченцето. Видях зелената светлина от очите му да се отразява върху кожата на детето, което стоеше, без да направи опит да избяга или да извика.

Щеше да го захапне сега, на това място, и можеше да скрие тялото зад някой от повредените автомати за игра за по-малко от минута. Родителите на момчето щяха да разберат, че то е в опасност, едва когато то щеше да е мъртво.

Рижавият вампир се наведе, без да се страхува, че Бог или родителите, или някой друг може да го спре. Измъкнах един сребърен нож от ръкава си и се прокраднах напред. Кажете здравей на малкия ми приятел, задник!

— Какво, по...?

Още преди да чуя гласа, усетих свръхестествената енергия за гърба си и рязко се извърнах. Вампирът, облечен в костюм на мишока Чък, стоеше зад мен, килнал въпросително на една страна голямата си изкуствена миша глава. Другият вампир отдръпна ръцете си от момченцето и се взря с присвити очи в ножа ми.

— Сребро — промърмори той.

Край на изненадата.

— Разгърнете се! — изкрещях, знаейки, че Боунс ще ме чуе, и метнах ножа.

Той се заби до дръжката в гърдите му. В същото време се хвърлих към него, като го съборих на земята, за да завъртя грубо острието няколко пъти в раната. В същото време върху мен се стовари нещо тежко. И меко. Беше вампирът в костюма.

Извъртях се и с един ритник отхвърлих кръвопиеца от мен. Той се блъсна в един от игралните автомати толкова силно, че го запрати през прозореца. Чух Тейт да вика: „Национална сигурност, никой да не мърда!“, докато вадох още ножове и ги мяхах с перфектна точност в гърдите на вампа Чък. Той се олюля, но не падна. По дяволите, костюмът сигурно беше твърде дебел.

Измъкнах още ножове от дрехите си и го нападах. Той се биеше колкото можеше, обвинит в големия си миши костюм. Затъркаляхме се по земята, като аз се мъчех да забия ножа достатъчно дълбоко, за да проникне през този костюм, а той се опитваше да ме ухапе, макар че движенията му бяха сериозно затруднени.

— Остави Чъки на мира! — чух да проплаква някакво дете. Още няколко се разпищяха.

Исусе, Мария и Йосиф, какви ли емоционални травми щеше да нанесе на тези деца гледката — както изглеждаше отстрани — как една луда жена се опитва да прободне смъртоносно с нож любимия им плюшен герой. Щяха да имат кошмари в продължение на години, освен ако Боунс не изтриеше този спомен.

Но аз не позволих на тази мисъл да ме разсее. Продължих да нанасям удари с ножовете си, чувайки как отвън се развихря друга битка. С останалите вампири. Най-накрая успях да забия достатъчно дълбоко ножа, така че вампирът под мен да се отпусне безжизнено, и направих едно финално завъртане на острието.

Изправих се пред ужасения поглед на децата и родителите, но нямаше време да обяснявам, че Чъки не е Чъки, а негов зъл двойник. Русият вампир се спусна с рев от другия край на помещението, като помиташе хората — малки и големи — по пътя си. Посегнах за друг нож, но открих, че са ми останали само няколко, и също тръгнах към него. Не можех да рискувам да хвърля ножовете си по него — ако се наведеше, стоящият зад него щеше да бъде уцелен. Не, това щеше да

предизвика бъркотия. Очите ми пламнаха в зелено. Хайде, Блонди, да видим какво можеш.

Гледката на пламтящите ми очи го разколеба, но само за миг. С периферното си зрение видях Белинда да се бори с тъмнокосия вампир. Не й бяхме дали никакво оръжие по очевидни причини, но все пак бе облекчение да я видя да се бие за нас, а не срещу нас.

Зад русокосия вампир се появи последният му събрат. Той изръмжа и също тръгна към мен. След това погледът му се стрелна към вратата.

— О, мамка му! — чух го да казва точно преди да се обърне и да избяга зад сцената.

Нямаше нужда да се обръщам, за да разбера какво го бе уплашило; усетих Боунс да влиза в заведението. Ала в същото време другият вампир ме удари, така че не можах да се насладя на гледката как онзи побягна с подвита опашка.

— Ти се заеми с него, а аз ще се оправя с русия — извиках, като избегнах чифт кучешки зъби, прицелили се в гърлото ми.

— Ще се погрижа за копелето — изръмжа Боунс, изчезвайки зад големите плюшени, роботизирани фигури, които продължаваха да пеят и да си разменят шеги на сцената.

— Хайде да се изнесем навън, хора! — наредих, докато получавах и нанасях брутални удари. — Бързо, преди някои родители или деца да станат заложници.

Един бърз поглед ми показва, че Белинда налагаше грубо тъмнокосия вампир, като го избутваше навън с почти меча прегръдка. Стори ми се, че му говореше нещо, но при цялата тази врява, да пукна, ако можех да чуя какво му казваше.

Силен удар върна вниманието ми към русия вампир пред мен. *Само още малко по-далече — уговорях го наум. — Аз също не искам да те убия пред очите на десетки деца. И без това са достатъчно травмирани.*

Когато той се озова пред дупката, направена от игралния автомат, аз се хвърлих към него, като се наведох, за да избегна устата му. Дватамата изхвърчахме на паркинга, където продължихме да си нанасяме удари. Бяха ми останали само няколко ножа, не очаквах, че ще загубя толкова много, за да пробия дебелия костюм на Чъки. Така че трябваше добре да избира точния момент.

— Мамо, накарай ги да спрат — проплака някакво дете и аз изругах наум. Нямахше по-неподходящо място за убиване на вампир. От шумовете, които идваха отвътре, бе ясно, че момчетата са доста затруднени да удържат родителите и децата да не избягат панически на паркинга, което би усложнило още повече проблема. Дейв даде заповед да затворят в капсулата тъмнокосия вампир, с когото се беше борила Белинда. Умно. Там той нямаше да бъде заплаха и щяхме да можем да го откараме надалеч и да му забием кола по-късно, в удобен за нас момент.

Тъкмо се навеждах, за да избегна удар, който щеше да ми счупи врата, когато видях как Белинда, която вече не обуздаваше другия вампир, изведнъж сграбчи Закари — нов член на екипа, и заби зъби в шията му.

— Тейт, спри я! — изкрещях, безпомощна да направя каквото и да било, когато тя се дръпна рязко и Закари падна назад, стиснал с ръка шията си, а между пръстите му бликаше кръв. После Белинда побягна.

Чух изстрели, проклетия и тропот от ботуши, когато няколко души от екипа се втурнаха след нея.

— Неприятел на свобода, обкръжете периметъра! — извика Купър.

Изгледах вампира срещу мен с леденостуден поглед.

— Нямам време за това — изръмжах и се хвърлих върху него, събаряйки и двама ни на земята.

Той ме налагаше с юмруци, но аз не се защитавах. Поех ударите, като с едната ръка държах устата му далеч от гърлото ми, а с другата забих ножа си в сърцето му. Три груби завъртания на острието и той издъхна.

Изпълзях изпод него. Ребрата ме боляха неимоверно много, но не ги притиснах с ръка, както ми се искаше. Едно сбиване вляво от мен ме накара да обърна рязко глава точно навреме, за да видя как тъмнокосият вампир, когото тъкмо щяха да пъхат в капсулата, запрати на земята двамата най-близо стоящи до него войници. Повечето хора от екипа, които не охраняваха изходите, бяха хукнали след Белинда, с изключение на онези, които бяха коленичили до Закари. Вампирът се бе възползвал от всеобщата разсеяност.

Дейв се хвърли към него, но вампирът се наведе, хвърли се по корем и се плъзна напред като пингвин, а след това скочи на крака и

побягна.

Втурнах се напред, следвайки гласовете на Тейт и Купър, които бяха подгонили Белинда. Но тъй като бяха хора, нямаше начин да я хванат.

За по-малко от секунда взех решението да оставя другия вампир да избяга и се затичах след Белинда. Тя беше по-голямата заплаха. Белинда знаеше имената на хората от моя екип. Бяха й известни подробности за работата на организацията на Дон и имаше достатъчно информация за системата за сигурност на базата. Можеше да даде подробно описание на всеки, който би бил достатъчно луд да се опита да проникне в нея. Нямаше начин да я оставя да издаде нещо.

Тичах колкото се може по-бързо и скоро догоних Тейт и Хуан. Не виждах Белинда, която бе далеч напред, но предположих къде се намира по свирещите автомобилни спирачки и възклицанията на хората, когато тя явно пресече някакво натоварено кръстовище.

— Вземете колата и ме последвайте! — подвикнах задъхано на Тейт, като минавах край него.

Имах предавател в пейджъра и с кола те бързо можеха да ме проследят. Освен това можеха да се оправят с полицията, ако се стигнеше до там. Разнесе се ново свистене на гуми и аз се отпратих натам, като успях да зърна Белинда, преди тя да се втурне по една странична уличка. О, не, няма да ми избягаш, помислих си.

Удвоих темпото, като ми се щеше да не ме мъчи усещането, че ребрата ми се чупят при всяка следваща крачка. Молах се Белинда да не нахлуе в нечий дом и да се опита да вземе заложник, но може би тя бе видяла и чула достатъчно за мен и моя екип, за да знае, че това няма да ѝ е от полза. Не, тя просто тичаше като хала и аз я проклинах, макар и да поддържах същото темпо.

Белинда прескочи една ограда, без дори да забави крачка. Добре че не беше мастер вампир, който може да лети, иначе щях да се проваля. Прескочих оградата почти толкова бързо, колкото и тя, но дълбокото срязване в крака, което ми направи един назъбен метален ръб, не се затвори незабавно, както се случи при нея. Имаше дни, в които завиздах на неживите за способностите им да се самолечат. Но не толкова много, че да се превърна изцяло във вампир, за да се сдобия и аз с такива.

Като я настигнах достатъчно, че да имам шанс да я улуча, хвърлих ножовете си. Бяха ми останали само два, така че трябваше да разчитам на тях. Остриетата се забиха в дясната половина на гърба ѝ, карайки я да залитне, но тя не падна. По дяволите, пропуснах сърцето ѝ! Моята точност, докато тичах с пълна сила по неравен терен с движеща се мишена, далеч не беше толкова прецизна, каквато щеше да бъде, ако бяхме в затворено помещение и стоях неподвижно. Тренирай уменията си по хвърляне на нож, докато преследваш някого, отбелязах си наум.

Постепенно ножовете започнаха да забавят темпото ѝ. При цялото това бягане явно единият нож се забиваше все по-близо до сърцето ѝ, а Белинда не можеше да спре, за да хване достатъчно здраво дръжката и да го извади. Тя се опита да извие силно ръка зад гърба си, докато тичаше с главоломна скорост, но единственото, което постигна с това ръкомахане, бе да забие ножа по-дълбоко, вместо да го извади. Белинда отново залитна, а аз се напрегнах да увелича скоростта си. *Почти я настигна... давай по-бързо, Кат, не можеш да я оставиш да се измъкне!*

Мобилизирах цялата си сила и скочих, успявайки да сграбча Белинда за глезените и да я поваля на земята. Тя се извъртя, като щракаше със зъби в опит да ме ухапе, където успее да ме докопа. Без да ѝ обръщам внимание, се хвърлих върху нея, като я притиснах с цялата тежест на тялото си.

Белинда веднага притихна. Широко отворените ѝ, сини като метличина очи срещнаха моите за секунда и с вик, който почти веднага секна, затвори клепачи. Ножовете, все още забити в гърба ѝ, бяха достигнали сърцето ѝ.

Не исках да поемам никакъв риск. Обърнах Белинда по очи и завъртях силно и двата ножа, усещайки как тялото ѝ се отпусна напълно под мен. *Трябваше да се възползваш от десетгодишната сделка — помислих си хладно. — Вместо това стигна дотук.*

Един писък ме върна към реалността. Както изглеждаше, двете с Белинда се бяхме озовали в края на нечия морава. Собственичката, възрастна дама, очевидно се бе разстроила, виждайки две жени да се бият до смърт в задния ѝ двор.

Отпуснах се назад с въздишка.

— Хайде, обадете се на 911. Това ще ви накара да се почувствате по-добре.

Полицията никога нямаше да ме пипне. Не и с пълномощията на Дон. Освен това, Тейт и момчетата скоро щяха да бъдат тук, както и Боунс. Той нямаше нужда от предавател, за да ме открие, можеше да ме намери чрез обонянието си.

Заеквайки, жената произнесе нещо от рода на „убийца“ и влезе вътре, като затръшна вратата. След секунди се чу гласът ѝ, докато се обаждаше в полицията.

Останах на тревата до Белинда, като кимнах учтиво на неколцината съседни, които излязоха да ме погледнат, преди да се втурнат обратно в домовете си и на свой ред да позвънят на 911. Бяха изминали по-малко от три минути, преди Боунс да се появи с шеметна скорост. Като ме видя, забави крачка и измина спокойно последните няколко метра до мястото, където седях.

— Всичко наред ли е, сладурче?

Кимнах утвърдително.

— Драскотини, натъртвания, нищо сериозно. А вампирът, когото преследваше?

Боунс коленичи до мен.

— Предполагам, в момента си разменя поздрави с Белинда в ада.

Добре. Един може и да се бе измъкнал, но трима не успяха, а най-опасният от тях започваше да се сбръчква под лъчите на късното следобедно слънце.

— А Закари?

Боунс поклати глава. Поех дълбоко въздух, искайки ми се да намушкам отново Белинда и тя някак да може да го усети.

Свистенето на гуми оповести пристигането на момчетата и след секунди Хуан и Тейт скочиха от колата, която рязко спря до нас.

Изправих се и изтупах стръкчетата трева и прахта от дрехите си.

— Както виждате, момчета, Белинда беше уволнена.

ГЛАВА 4

Другият вампир се бе измъкнал. Дейв се обвиняваше, че не го бе завързал в капсулата, но той се беше разсеял, след като Белинда нападна Закари, което тя бе целяла, разбира се. Закари бе починал от загуба на кръв, преди Боунс да приключи с последния вампир, така че той не бе успял да пристигне навреме, за да го излекува. Освен това Закари бе подписал екипната версия на завещание. Такова, в което заявяваше, че ако бъде убит по време на работа, не иска да бъде съживен като нечовешко същество. Така че, опечалени, ние зачетохме последната му воля и го погребяхме.

Оказа се, че Итън е сираче, което обясни защо родителите му не се бяха противопоставили категорично срещу ролята му да бъде мой син. Накарах Дон да ми обещае, че никога повече няма да използва него или друго дете за нещо толкова опасно и че ще намери на Итън добро приемно семейство. Щом можеше да ръководи пълен отдел за борба с неживите, нямаше да му о толкова трудно да открие свестни родители за едно сираче.

За Тейт най-сетне настъпи денят В. Всички бяхме в базата. Липсваше само една личност, и то, защото полетът ѝ се бе забавил по технически причини. Анет, първият вампир, който Боунс бе създал, щеше да дойде, за да помогне на Тейт.

Идването ѝ беше моя идея. Боунс почти не бе говорил с нея, откакто тя се опита да ме прогони с гадни подробности от миналото му, но аз знаех, че отчуждението им го притесняваше. Така че предложих Анет да влиза на смени в клетката, където Тейт щеше да бъде заключен след преобразяването му. Можеше да отнеме седмица, преди той да е в състояние да контролира глада си и да не скочи на първата срещната вена, така че никой с пулс не можеше да му помогне през първите няколко дни. Дейв вече бе предложил доброволно услугите си, но участието и на трето лице щеше да осигури

допълнително свободно време на Боунс. А и това щеше да даде на Анет шанс да се сдобрят. Не бях ли просто един малък миротворец?

В момента обаче бях нервна. След половин час Боунс щеше да убие Тейт, за да го събуди за нов живот. Времето от ухапването до прераждането можеше да продължи от един до няколко часа. Бяхме планирали това да стане точно в осем часа, веднага след залез-слънце, когато Боунс щеше да бъде най-силен. На един вампир му костваше много сила, за да превърне някого, или поне така ми бяха казвали. Това беше първото ми подобно преживяване.

Верен на правилата, Дон бе инсталирал видеокамери. Дори бе поставил електроди на гърдите и главата на Тейт, за да проследи точния момент на смъртта, както и активността на мозъчните вълни. Боунс поклати глава, като видя цялото това високотехнологично оборудване и язвително попита дали ще бъде излъчено и в интернет. Дон изобщо не се развълнува от това. Той възнамеряваше да събере цялата информация, която успееше, за по-нататъшни проучвания. По този въпрос той нямаше никакви скрупули.

Тейт бе поставен в помещение, чиято врата бе подсилена с множество титанови ключалки. По дяволите, дори имаше страховита операционна маса, оборудвана със скоби, изработени от същия метал. Боунс обясни на Дон, че всички тези предпазни мерки са прекалени, но Дон се притесняваше да не би Тейт да побеснее и да избяга. Сега той бе прикован за масата, като носеше само боксерки, за да се улесни достъпът на електродите. Промъкнах се вътре, за да го видя за последен път в облика му на човек.

За първите няколко хранения на Тейт в близкия хладилник бяха наредени множество банки кръв. Погледът ми срещна тъмносините му очи, когато застанах до леко наклонената операционна маса. Навих ръчката, докато той зае изправена позиция.

— Боже, Тейт. — Гласът ми потрепери. — Сигурен ли си?

Той опита да се усмихне, но в усмивката му липсваше обичайната ведрост.

— Не гледай толкова стреснато, Кат. Човек би си помислил, че ти ще умираш, а не аз.

Сложих ръка на бузата му. Кожата му бе топла като моята. За последен път това щеше да е така. Тейт въздъхна и наклони главата си към мен.

— Това е странен обрат, нали? — прошепна той. — Спомням си, когато не вярвах в съществуването на вампири. Сега съм на път да се присъедини към тях, доверявайки се на един кучи син, когото презирам. Каква ирония, а?

— Не е нужно да го правиш, Тейт. Можеш да промениш мнението си и ще отменим всичко това.

Той отново пое дълбоко въздух.

— Като вампир ще бъда по-силен, по-бърз и ще е по-трудно да ме убият. Екипът се нуждае от това... както и ти.

— Да не си посмял да го направиш заради мен, Тейт. — Гласът ми трепереше от ярост. — Ако е заради мен, тогава слизай веднага от тази маса.

— Ще го направя — повтори той със същата ярост в гласа. — Не можеш да ме разубедиш, Кат.

Боунс ме спаси от отговор, като застана зад мен.

— Време е, Котенце.

Отидох в малката стая за наблюдение, едно ниво по-високо, където беше мониторът, на който се предаваше записът от камерите. Чичо ми вече седеше там, загледан в екрана. Хуан, Купър и Дейв също влязоха. Не можех да откъсна поглед от екрана, докато Боунс бавно се приближаваше към Тейт с грациозните движения на истински хищник. Дишането и сърдечният ритъм на Тейт започнаха да се ускоряват.

Боунс го погледна безстрастно.

— Няма да спечелиш това, на което се надяваш, приятел, но ще трябва да живееш с последствията от решението ти до края на дните си. Така че за последен път те питам, искаш ли го?

Тейт пое дълбоко въздух.

— От месеци искаш да ме убиеш. Сега ти се удава случай. Просто го направи.

В следващата секунда зъбите на Боунс се забиха дълбоко във врата му. Уредите уловиха неимоверно ускорения пулс на Тейт, когато той изпъшка и застина. Дейв сграбчи ръката ми и аз стиснах неговата, докато наблюдавах как Боунс изцеждаше живота на моя приятел с дълбоки и продължителни всмуквания. Адамовата ябълка на бледата му шия се движеше нагоре-надолу, докато преглъщаше. Звуците от електрокардиографа се разрешиха, силата им намаля, а след зова се чуваха само кратки пулсиращи пиукания и Боунс вдигна глава.

Той облиза капките кръв около устата си, преди да извади един нож и да направи разрез на собствения си врат. След това Боунс притисна отпуснатата глава на Тейт към раната си, която държеше отворена с върха на ножа.

Устните на Тейт се раздвижиха, като отначало бавно лочеше кръвта, а после започна да смуче все по-енергично. ЕКГ-апаратът^[1] взе да издава тревожни звуци. Боунс пусна ножа, когато Тейт, със затворени очи, ухапа врата му и разкъса плътта. Задържа главата на младия мъж, без да трепне, когато Тейт го ухапа отново, жаден за още кръв. Тейт скърцаше със зъби и смучеше, докато минутите се нижеха, интервалите между пиуканията, отбелязващи сърдечния му ритъм, ставаха по-дълги, докато накрая настъпи тишина.

Боунс отдели устата на Тейт от врата си, като рязко се дръпна и залитна назад. Вълнообразните линии на електроенцефалографа сякаш полудяха, докато на монитора на ЕКГ-апарата се появи права хоризонтална линия. Изтерзаното тяло на Тейт се разтърси толкова силно, че скобите, които го задържаха за масата, изтракаха. После той се отпусна и застина неподвижно. Беше мъртъв в очакване да възкръсне.

Часовете се влачеха мъчително бавно. Боунс седна на пода и сякаш задряма, но аз знаех, че не спи. От време на време погледът му се спираше на неподвижното тяло на Тейт. Зачудих се дали усеща промените в енергията около младия мъж. Обаче ЕКГ-апаратът със сигурност ги регистрираше, защото не замлъкна през цялото време. На Боунс сигурно неведнъж му се прииска да го счупи при всички тези пиукания и щракания, които издаваше.

Той се бе подкрепил с две банки кръв, след като Тейт... Умря? Припадна? Какъв бе терминът за сегашното му състояние? Въпреки че мразеше консервирана кръв. Когато веднъж го попитах защо просто не се храни с нея, вместо да хапе хора, бе оприличил вкуса ѝ с този на развалено мляко, за да е по-разбираемо за мен. Обаче, след като бе позволил на Тейт да изпие немалко от собствената му кръв, той трябваше да възстанови силите си, независимо от вкусовете си предпочитания.

Хуан се прозя. Минаваше полунощ, а до този момент не бяхме правили нищо друго, освен да гледаме лежащия Тейт. И все пак, сякаш никой не можеше да откъсне очи от екрана.

— Можете да отидете да подремнете, ще ви звънна, ако има някаква промяна — предложих аз. Бях свикнала да стоя будна до късно. Да бъдеш наполовина вампир си имаше някои странности.

Дон ми хвърли уморен, но непоколебим поглед.

— Мисля, че изразявам всеобщото мнение, като казвам „не“. Аз оставам, по дяволите!

Останалите изхъмкаха съгласявайки се. Свих рамене, признавайки поражението си, и отново се обърнах към екрана. Единственият признак за нещо предстоящо бе изправянето на Боунс. После безжизненото тяло на Тейт внезапно се раздвижи. Очите му се отвориха, мускулите му се напрегнаха, за да се освободи от скобите, а от високоговорителите се разнесе толкова страховит зверски рев, че аз се люшнах назад в стола си.

— Мили боже! — промърмори Дон, изтръгнат рязко от униинето си.

Ревът на Тейт стана непоносимо висок. Мяташе се толкова неистово, за да се освободи от оковите си, че бе невъзможно да се проследи движението на главата му. Въпреки това видях, че устата му е отворена... и от нея стърчаха кучешките му зъби, а той продължаваше да вие като същество, излязло направо от ада.

Боунс бе казал, че новите вампири се събуждат, изгаряни от безумна жажда за кръв. Сега виждах това със собствените си очи. Тейт, изглежда, не съзнаваше къде се намира и дори кой е. В погледа, с който оглеждаше малката стая, където бе затворен, не бе останало нищо от предишната му личност.

Боунс явно не изпитваше паниката, която ме бе обзела, като видях моя приятел в това състояние. Той отиде спокойно до хладилника, извади няколко банки кръв и се върна при Тейт.

Не можах да чуя какво каза, тъй като крясъците заглушиха гласа му, но видях устните на Боунс да се движат, когато пусна една от банките право в зейналата уста на Тейт. „Виж колко е вкусна“ или „Пий до дъно“. Това ли се казваше в такива случаи? — разсъждаваше скованият ми мозък.

Всъщност нямаше никакво значение. Тейт не пи от банката, той я разкъса със зъби, така че цялото му лице се покри с кръв. С щракащите си челюсти приличаше по-скоро на голяма бяла акула, отколкото на човек. Като избегна ловко опасността да му бъдат отхапани пръстите,

Боунс невъзмутимо махна останките от разкъсаната банка от лицето на Тейт, след което поднесе друга към устата му. Тя бе сполетяна от същата участ като първата — накрая отиде на боклука.

Погледнах смутено встрани. Беше глупаво от моя страна, защото знаех какво да очаквам, но едно е да чуеш нечий разказ за това, а съвсем друго — да го видиш. Вдясно от мен Хуан също бе отместил погледа си от екрана. Той потърка слепоочието си.

— Това все още е той.

Гласът на Дейв прозвуча много глухо в тишината, възцарила се след внезапно секналите крясъци на Тейт, който бе започнал да лочи кръвта. Кимна към монитора.

— Знам, че е трудно да се повярва при тази гледка, но Тейт още е там. Това е само временно. Скоро пак ще бъде себе си.

Боже, колко много се надявах да е така. Разбирах, че няма причина да е не е, но сега Тейт изглеждаше далеч по-страшен и от най-кръвожадните вампири, които бях срещала. Предполагам, че наистина не бях подготвена да видя моя приятел в такова състояние, макар да бях смятала обратното.

Нужни бяха пет банки кръв, за да угасне безумния блясък в очите на Тейт. Разбира се, по-голямата част от кръвта на първите се изля по лицето и раменете му, а не в устата му, тъй като той ги разкъсваше необуздано. Най-накрая, омазан с кръв, той погледна към Боунс и сякаш го позна.

— Боли ме — бяха първите му думи.

Очите ми се напълниха със сълзи, като чух хрипливия му глас. В това кратко изречение се долавяше толкова много отчаяние.

Боунс кимна в знак на съгласие.

— Скоро ще се почувстваш по-добре, приятел. Можеш да ми вярваш.

Тейт сведе очи към тялото си и облиза кръвта от местата, които успя да достигне. После се спря и погледна право към камерата.

— Кат?

Наведох се напред, като натиснах копчето на монитора, което осигуряваше звукова връзка със стаята.

— Тук съм, Тейт. Всички сме тук.

Той затвори очи.

— Не искам да ме виждаш такъв — промълви Тейт.

От внезапно обзелия ме срам заради първоначалната ми реакция гласът ми прозвуча дрезгаво:

— Всичко е наред, Тейт. Ти...

— Не искам да ме виждаш такъв — изръмжа той, като направи рязко движение, за да се освободи от скобите.

— Котенце. — Боунс вдигна очи към екрана. — Това го разстройва и му пречи да контролира жаждата си за кръв. По-добре изпълни молбата му.

Чувството ми за вина се засили. Съвпадение ли бе или Тейт някак бе усетил какво отвращение бе предизвикала у мен гледката отпреди малко. Ама че скапан шеф бях, да не говорим за приятел!

— Тръгвам си — казах, стараяйки се гласът ми да прозвучи спокойно. — Ще... Ще се видим, когато се почувстваш по-добре.

После излязох от стаята, без да поглеждам назад, а виковете на Тейт се разнесоха отново.

Седях зад бюрото си, взирайки се в празното пространство, когато мобилният ми телефон иззвъня. Погледнах дисплея, където се бе изписал номерът на майка ми, и се поколебах — не бях в настроение да говоря с нея. Но не беше обичайно тя да е будна толкова късно, затова вдигнах.

— Здравей, мамо.

— Катрин... — Тя замълча. Зачаках, почуквайки с пръст по бюрото. Като чух следващите й думи, едва не паднах от стола. — Реших да дойда на сватбата ти.

Погледнах отново дисплея на телефона, за да се уверя, че не съм сгрешила и това наистина е майка ми.

— Да не си пияна? — попитах, щом си възвърнах способността да говоря.

Тя въздъхна.

— Искан ми се да не се омъжваш за този вампир, но ми омръзна той вечно да стои между нас.

Извънземни са подменили майка ми — помислих си. — *Това е единственото обяснение.*

— Значи... ще дойдеш на сватбата ми? — само успях да повторя.

— Нали точно това казах? — отвърна тя с почти обичайната си раздражителност.

— Хм. Страхотно. — По дяволите, не знаех какво да кажа. Бях поразена.

— Предполагам, не искаш да ти помогна за подготовката? — попита майка ми едновременно предизвикателно и неуверено.

Ако ченето ми увиснеше още малко, имаше опасност да стигне до пода.

— Напротив, би било чудесно — успях да кажа.

— Добре. Може ли да го обсъдим на една късна вечеря?

Канех се да отвърна „Няма начин, съжالياвам“, но се въздържах. Тейт не желаше да гледам дори на видеозапис как се бори с жаждата си за кръв. Боунс трябваше да отиде следобед да посрещне Анет на летището. През това време можех да се видя набързо с майка си, а после да се срещна с него тук.

— Какво ще кажеш за късен обяд вместо вечеря? Да кажем към четири часа?

— Чудесно, Катрин. — Тя отново замълча, сякаш искаше да каже още нещо. Очаквах да извика: „Първоаприлска лъжа!“, но беше ноември, така че беше твърде рано за подобни шеги. — Ще се видим в четири.

Когато на разсъмване Боунс влезе в кабинета ми, тъй като Дейв бе поел дежурството при Тейт през следващите дванайсет часа, аз все още бях втрещена. Първо, Тейт се превръщаше във вампир, а сега и майка ми омекваше по отношение на женитбата ми с представител на същия вид. Щях дълго да помня този ден.

Боунс предложи да ме откара на път за летището и после да ме вземе на връщане към базата, но аз отказах. Не исках да съм без кола, в случай че настроението на майка ми се развалеше, което бе много вероятно, или да рискувам да разруша първия ни нормален разговор между майка и дъщеря с появата на Боунс, придружен от непознат вампир. Малко вероятно бе майка ми да понесе гледката на толкова много кучешки зъби, а и Анет ми лазеше по нервите даже в най-добрите ми дни.

Освен това, не можех да си представя как ще обясня на майка ми коя е тя. „Мамо, това е Анет. През XVII век, когато Боунс е бил жиголо, тя му е плащала да я чука, но след повече от двеста години чукане те вече са само добри приятели“.

Да бе, можех да представя Анет на майка ми, само ако си направя лоботомия^[2].

— Все още не мога да повярвам, че тя иска да поговорим за сватбата — продължавах да се чудя на глас пред Боунс, докато се качвах в колата си.

Той ме погледна със сериозно изражение.

— Майка ти никога няма да прекъсне връзката между вас. Можеш да се омъжиш за самия Сатана и тя пак няма да се откаже от теб. Майка ти те обича, Котенце, макар че през повечето време се опитва да го крие безуспешно. — После Боунс дяволито се усмихна. — Да ти звънна ли след час, за да се престориш, че имаш спешно повикване, ако започне много да се превзема?

— А ако се случи нещо непредвидено с Тейт? — попитах аз. — Може би не трябва да тръгвам.

— Твоят човек е добре. Сега нищо не може да му навреди, освен удар със сребърен кол в сърцето. Иди да се видиш с майка си. Звънни ми, ако се наложи да дойда да я ухапя.

Наистина нямаше какво да правя в базата. Тейт щеше да остане затворен в стаята си още няколко дни, а по очевидни причини не бяхме запланували никакви операции. Това беше най-подходящият момент да разбера дали майка ми бе искрена, като каза, че иска да се сдобрим.

— Дръж подръка мобилния си телефон — отвърнах шеговито. След това потеглих.

Домът на майка ми бе на трийсет минути път с кола от базата. Тя все още живееше в Ричмънд, но в по-провинциалната му част. Старомодният квартал напомняше за района в Охайо, където бе израснала, а и не беше твърде далеч от Дон, в случай че възникнеше някаква опасност. Спрях пред къщата ѝ и изненадано забелязах, че жалюзите на прозорците се нуждаеха от боядисване. Така ли изглеждаха, когато за последен път бях тук? Боже, колко отдавна не бях идвала да я видя!

Щом слязох от колата обаче, замръзнах на място. По гърба ми полазиха тръпки и те нямаха нищо общо с осъзнаването на факта, че не бях идвала, откакто Боунс се бе върнал в живота ми преди няколко месеца.

Съдейки по енергията, която се излъчваше от къщата, майка ми не беше сама, а който и да бе вътре с нея, нямаше сърдечен пулс.

Плъзнах ръка към чантата си, където винаги носех по някой и друг сребърен нож, когато нечий злобен смях накара ръката ми да застине.

— На твое място не бих направил това, малката — каза омразният глас зад гърба ми.

Входната врата на къщата се отвори. Майка ми се появи на прага, а тъмнокос вампир, чието лице ми се стори смътно познато, почти ласкаво стискаше врата ѝ.

Нямаше нужда да се обръщам, за да се досетя, че вампирът зад гърба ми бе моят баща.

[1] Апарат за регистриране на мозъчните импулси, които се изобразяват под формата на графика, наречена електроенцефалограма. — Бел.прев. ↑

[2] Хирургическа операция, състояща се в прерязването на вътрешномозъчни нервни влакна, които свързват основата на главния мозък с челната мозъчна кора. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Баща ми Макс бе застанал на около трийсет метра от мястото, където стоях. Лекият ветрец рошеше червената му коса, а очите му — със същия сив цвят като моите — се взираха в мен. Но това, което най-силно ме порази, бе гранатометът, подпрян на рамото му. В другата си ръка държеше пистолет. Абсолютното несъответствие между двете оръжия едва не предизвика у мен пристъп на истеричен смях.

— Канех се да взривя колата ти още преди да влезеш в алеята — призна си Макс, като кимна към гранатомета, — но видях, че си сама. А как би могъл един баща да пропусне възможността да прекара известно време с малкото си момиченце?

„Ако не ти се удаде от първия път, опитвай отново и отново“ — това бе казал Макс преди няколко месеца, когато се бе провалил планът му да ме избави от земните ми страдания с помощта на двама наемни убийци. Не смятах, че ще поднови дръзките си опити да ме убие, след като Боунс ме направи своя жена по обичая на вампирите, но явно бях грешала.

— Къде е твоят господар, Макс? — попитах с равнодушен тон. — Иън май закъснява, а? Още ли ми е ядосан, че му избягах преди няколко месеца?

— Иън? — повтори със смях той. — Майната му на Иън, нямам нужда от него. Намерих си нови покровители, малката, и те искат смъртта ти не по-малко от мен.

Реших отново да се пробвам с ножовете си. Ледената усмивка, която се появи на лицето му, не би оставила съмнение у никого, че сме баща и дъщеря.

— Мислиш, че ще докопаш ножовете си, преди да те застрелям? Може и да успееш. Но не и преди тази ракета да пронизе тялото на майка ти, а това няма ли да е срамота?

Стиснах зъби. Макс и другият вампир стояха точно един срещу друг. Дори да бях достатъчно бърза и да премахна единия, другият щеше да има време да убие майка ми.

— Защо не влезем вътре? Семейният разговор може да се проточи — каза Макс, като посочи къщата с пистолета си.

Не можех да направя нищо, докато двамата бяха далече един от друг. Тръгнах към къщата, но смехът му ме спря.

— Първо пусни на земята чантата си, малката, и я ритни към мен. Бавно.

През ума ми преминаха десетки сценарии за нападение, но страхът за майка ми ме накара да ги отхвърля. Ех, ако Макс беше дошъл сам... Ако се бях сетила да скрия няколко кинжала под дрехите си, преди да тръгна... Ако имах часовник с паникбутон, за да дам сигнал на Боунс, че двете с майка ми сме в опасност.

Пуснах чантата си и я ритнах към Макс. Той изхъмка доволно и се приближи, без да отпуска оръжията си.

— Това ще те направи малко по-вежлива — каза Макс и натисна спусъка.

Куршумът ме уцели в стомаха и аз се превих надве. Болката избухна след няколко секунди и бе безмилостна.

Зад гърба си чух кикота на другия вампир, който не бе по-силен от пукота на изстрела — пистолетът на Макс бе със заглушител.

— Влизай вътре! — подкани ме той, размахвайки дулото. — Или следващият куршум ще пронизе крака ти.

Като притисках с юмруци обилно кървящата рана на стомаха ми, тръгнах залитайки към къщата. Щом затвори вратата зад нас, Макс отново стреля, този път в бедрото ми.

Изкрещях при втория изстрел, който подкоси краката ми и ме просна на пода.

— Толкова е забавно, че не можах да се въздържа — ухили се самодоволно Макс, после насочи пистолета към майка ми. — Ако гъкнеш още веднъж, следващият куршум е за нея.

Той с удоволствие щеше да застреля майка ми. Бях забелязала мътния поглед на оцъклените ѝ очи, който подсказваше, че в желанието си да я направи покорна, Макс бе прибегнал към зеления си поглед. Мисълта за това колко ужасена е била, когато е отворила вратата и е видяла баща ми на прага си, предизвика такава ярост в мен, че почти заглуши болката.

Но не за дълго. В следващия момент ме заля нова вълна от болка, от която ми се повдигна и ми се зави свят. Макар че Макс не бе

засегнал някоя артерия или жизненоважен орган, в сегашното ми състояние нямаше да мога да надвия него и другия вампир и да я спася. Все още бях в съзнание само защото бях наполовина вампир.

Боунс. Често се бях шегувала с него, че го гони параноя относно моята безопасност, но изглежда глупавата се оказах аз. Разбира се, ако закъснееш да се появи в базата, той щеше да се притесни. Може би достатъчно, за да дойде направо тук, но съдейки по изражението на Макс, той щеше да пристигне твърде късно.

— Трябваше да ме убиеш, когато имаше възможност — каза баща ми, гледайки надолу към мен. — Обзалагам се, че сега ти се иска да го бе направила, вместо да се омъжиш за Боунс.

Дори това да костваше живота ми — а аз не бях готова да допусна да се стигне дотам, — пак не бих се съгласила с него.

— Споменавала ли съм някога колко много те мразя, Макс? — процедих през зъби. Навярно можех да спечеля време. Да го ядосам достатъчно, така че да не бърза да ме убие.

Другият вампир се разсмя.

— Не й липсва смелост — каза той, като ме огледа от глава до пети и погали косите на майка ми. — Колко жалко.

Изведнъж си спомних къде бях виждала тъмнокосия вампир. Точно той се бе измъкнал от „Чъки Е. Чийз“ онзи ден!

— Ти? — казах аз.

Вампирът се усмихна.

— И аз се радвам да те видя отново.

Макс свали гранатомета от рамото си, но в дадения момент това с нищо не ме улесняваше.

— Калибос — каза той, — ако дъщеря ми мръдне, убий майка й.

След тази мрачна заповед Макс изчезна в кухнята. Продължавах да притискам раната на стомаха си, защото тя кървеше по-обилно от тази на бедрото ми. Макс, проклет да си, задник такъв — мислех си, измъчвана от болката. — Ще те убия дори това да е последното нещо, което ще направя.

Съдейки по ситуацията, така и щеше да стане.

Майка ми продължаваше да гледа невиждащо пред себе си. За мое облекчение тя не изглеждаше наранена. Калибос, както Макс нарече другия вампир, плъзна ръка в деколтето на блузата й, за да

стисне гърдите ѝ. Глухото ръмжене, което се изтръгна от устата ми, го накара да се усмихне.

— Спокойно, спокойно — измърка той, като зарови ръка още по-дълбоко.

Макс излезе от кухнята и погледна Калибос.

— Не нея — каза той рязко. — Ако остане време, можеш да имаш Кат, но Джъстайна е моя.

Мили боже! Отново ме обзе решимост. Не можех да оставя Макс жив даже това да струваше живота ми и този на майка ми. Познавах добре майка си. Тя би предпочела да умре, отколкото да бъде повторно изнасилена от вампир, особено пък от Макс.

— Мисля, че е време да я събудим, нали? — попита ме баща ми със същия весел тон. Той подаде пистолета си на Калибос с указание да ме застреля, ако помръдна, после отиде до майка ми. Макс поряза палеца си с един от четирите ножа, които бе донесъл от кухнята, и го приближи до устата на майка ми.

— Събуди се, Джъстайна — каза той, като намаза с кръв устните ѝ.

Майка ми я облиза, примигна и после изкрещя.

Ръката на Макс моментално запуши устата ѝ. Помъчих се да потисна болката и да се съсредоточа върху плана си. Хайде, Кат, мисли! Трябва да има някакъв изход.

— Здравей, красавице — каза Макс, като наклони лице към майка ми. — Ще си махна ръката, но всеки пък, когато извикаш, ще отрязвам по някое парче от тялото на дъщеря ни. Разбра ли?

Майка ми погледна към мен, очите ѝ се разшириха от ужас, после кимна утвърдително. Макс дръпна ръката си.

— Така е по-добре. А сега, за да сме сигурни, че малката няма да ни развали забавлението...

Той тръгна към мен, като още държеше ножовете. Напрегнах сили, искайки повече от всичко на света да грабна тези остриета. Обаче Калибос бе насочил пистолета към мен и можеше с един скок да ухапе майка ми.

Щях да опитам късмета си, но не и този път.

Макс коленичи с усмивка и хвана ръката ми.

— Ти ще умреш — каза тихо, за да го чуя само аз, — но ще оставя майка ти жива, за да види това и да го запомни. Но ако се

съпротивляваш, малката, ще я изнася и убия пред очите ти, а след това ще те довърша. Е, да видим колко искаш да я спасиш?

Никого не бях мразила повече, отколкото баща си. Имаше вероятност Макс да убие и двете ни, а аз трябваше да избира една от трите възможности: да се надявам, че ще ми хрумне някоя блестяща идея и ще спася нас двете с майка ми, че Макс ще ни измъчва достатъчно дълго и Боунс ще се появи навреме или да се опитам да му измъкна тези ножове и да рискувам да видя как Макс изпълнява закана си относно майка ми. Знаех, че е способен да го направи, защото той нямаше никакви скрупули.

— Пусни я, когато всичко свърши — отвърнах също толкова тихо, залагайки на план А и Б.

Баща ми се усмихна.

— Умно момиче. — Пръстите му погалиха китката ми. — Защо дойде тук сама? Къде е Боунс?

Лъжата винаги звучи по-убедително, когато с примесена с истина.

— Той е в базата. Снощи превърна във вампир един от хората ми и ще остане с него, докато не преодолее жаждата си за кръв.

Макс се усмихна широко.

— Тейт.

Не можах да скрия изненадата си. Баща ми се изсмя.

— Откъде знам за това ли? Белинда е дала тази информация на Калибос. Щом намерих майка ти, единственото, което трябваше да направя, бе да я накарам да те покани. Дълга голяма благодарност на Белинда.

Белинда. По дяволите, бях подценила тази синеока кукла. Сега разбрах какво бе прошепнала на Калибос, докато го извеждаше от „Чък Е. Чийз“. С каква друга вътрешна информация бе разполагала тя? Датата и часа на превръщането на Тейт във вампир. Вероятно бе разчитала, че след моята смърт никой няма да се досети как Макс е успял да постигне това. Но явно не бе очаквала, че самата тя ще умре.

Усетих, че отново ми се завива свят. Сигурно имах вътрешен кръвоизлив, защото количеството кръв, което бе изтекло на пода, не можеше да предизвика такава реакция.

— Ще трябва да запазиш благодарностите за себе си, Макс, защото тя е мъртва.

Той сви рамене.

— Жалко. Беше хубаво момиче.

— Макс.

И двамата се обърнахме. Майка ми не бе мръднала от мястото, където стоеше. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Никога досега не я бях виждала да плаче.

— Ти искаш мен — каза тя дрезгаво. — Аз отгледах Катрин и аз я научих да мрази всички вампири. Пусни я. Това е между мен и теб.

Това, а не двете огнестрелни рани, предизвикаха сълзи в очите ми. Толкова пъти си бях мислила, че майка ми не ме обича, а сега тя предлагаше себе си вместо мен на вампира, от когото се страхуваше най-много.

Макс я стрелна със зеления си поглед.

— Още не съм приключил с теб, Джъстайна. Знаеш ли колко неприятности има един вампир, който е баща на мелез? Даже непознати ми се присмиваха в лицето! Няма да получа никаква защита, ако убия теб, докато ако унищожа нея, ще си осигуря подкрепата на нови приятели. Те искаха и Боунс да умре, но ще се задоволя с това, което мога да получа.

Канех се да попитам кои са тези нови приятели, когато той замахна с единия от ножовете си и прониза китката ми, така че я заби за пода. Аз само изпъшках хрипливо, но майка ми изкрещя:

— Спри!

Макс се усмихна, държейки останалите ножове далеч от мен.

— Благодаря ти, Джъстайна. Заради любезното ти съдействие сега трябва да направя малка операция.

Разочарованата въздишка на Калибос достигна до слуха ми въпреки учестеното ми дишане.

— Ама че скучно. Ще мога ли да получа днес някакво развлечение?

Макс взе следващия нож и като погледна многозначително майка ми, допря върха му до кожата ми.

— Хайде, съпротивлявай се. Дай ми повод да ти покажа как ще страда майка ти, преди да умре — прошепна ми той.

Стиснах зъби и не помръднах, докато Макс бавно пробождаше другата ми китка. Майка ми изстена, сякаш измъчвах я нея.

— Моля те — едва доловимо прошепна тя, като протегна умолително ръка към баща ми. — Моля те, недей. Вината е моя, остави я на мира!

— Твоят приятел кога очаква да се върнеш? — попита Макс, без да ѝ обръща внимание.

На Боунс му трябваха двацет минути, за да стигне от базата до летището, а може би и по-малко, имайки предвид как шофираше. След се върне в базата? Бях оставила телефона си на вибрация, така че нямаше да го чуя, ако го направеше, тъй като мобилният ми бе в чантата отвън. Боже, дали нямаше да минат няколко часа, преди дори да се зачуди защо още не съм се върнала?

— След три часа — отговорих, правейки всичко възможно лицето ми да остане безстрастно.

Устните на Макс се извиха в злобна усмивка.

— Ще приема, че в действителност това означава един час. Не се притеснявай. Ще се справя. О, и ще взема това.

Той измъкна годежния пръстен от пръста ми. Вдигна го срещу светлината и се ухили.

— Сигурно е поне пет карата — каза възхитено. — Лесно ще взема няколко милиона за него.

— Това е рубин — казах рязко, изпълнена с омраза при гледката на годежния ми пръстен в ръцете му.

Макс се засмя.

— Глупаво момиче, това е диамант. Червените диаманти са най-редките камъни в света и Боунс притежава този повече от век. Иън от години иска да го купи. Пък и на теб вече няма да ти трябва.

Той срязва предницата на блузата ми, като отбеляза, че го прави заради Калибос, а не за себе си. От пулсиращата болка в китките ми, съчетана с изгарящата болка в бедрото и в корема, бях на границата на припадък. Продължих да се боря срещу тъмнината, която бе изкусително близо.

Майка ми се втурна напред, но Калибос я задържа и силно я разтърси.

— Вие сте просто едни зверове — изсъска тя.

— Обидите се броят за викове — отвърна Макс и избухна в смях, когато майка ми зяпна невярващо. — Това е моята игра и аз определям

правилата. Сега имам право да отрежа две парчета от Кат. Какво ще кажеш да ги направим три?

Срещнах погледа на майка си над рамото му. Широко отворените ѝ очи бяха пълни със сълзи. Едва забележимо поклатих глава. *Моля те недей. Нищо не можеш да направиш. Просто бягай, когато ти се удаде възможност.*

Естествено тя не можеше да чуе мълчаливите ми увещания. Макс мушна острието на ножа под колана на дънките ми и ги срязва отстрани по цялата дължина.

— Ще започна оттук — отбеляза той, после заципа с пръсти кожата на бедрото ми и я дялна с ножа.

За да не изкрещя захапах устната си толкова силно, че усетих вкус на кръв. Калибос се захили. Макс вдигна отрязаната част от кожата, сякаш беше трофей.

— Чудесна татуировка — каза той, като я хвърли настрани. — Може би трябва да я изпратя на Боунс, за да има резервна.

Бедрото ми пламна там, където сега зееше кървяща рана вместо татуировката с форма на кръстосани кости, същата като на ръката на Боунс, която неотдавна си бях направила. Този път майка ми не извика, а само шумно си пое въздух.

— Обичам те, Катрин — прошепна тя.

Трябваше да погледна встрани, защото не исках да доставя удоволствие на Макс да види сълзите ми. Не си спомнях кога за последен път ми го беше казвала. Вероятно смяташе, че и двете сме обречени да умрем.

— Омръзна ми да я държа, по-добре да я приспя — каза Калибос, като обърна към майка ми светещите си в зелено очи.

— Недей! — гласът на Макс изплющя като камшик. — Тя трябва да гледа и да го запомни.

Другият вампир раздражено изсумтя, а след това завлече майка ми до прозореца. С рязко дръпване смъкна едното перде, разкъса го през средата, а след това върза единия му края около врата ѝ.

— Макс — извиках предупредително.

Той ме удари силно по главата.

— Тихо, искам да видя какво е намислил.

Калибос праметна другия край на пердето през парапета на стълбите, които водеха към втория етаж. Майка ми се съпротивляваше,

но естествено не можеше да се мери с един вампир. Напрегнах мускули, за да измъкна ножа, който ме приковаваше към пода. Сякаш размислил, Макс заби още един в дланта ми, след това ме удари в стомаха, където бях простреляна.

От силната болка явно за момент бях загубила съзнание, защото когато погледът ми отново се проясни, видях, че майка ми стои на стол — единият край на пердето бе увит около врата ѝ, а другият бе завързан за перилото на стълбите. Импровизираното въже бе изопнато, а единият крак на стола липсваше.

— Сега тя може да гледа, а аз мога да се присъединя към забавлението — заяви самодоволно Калибос.

Макс му отправи одобрителна усмивка, после отново насочи вниманието си към мен.

— Искаш ли да знаеш какво ще правя с теб, малката? — попита ме със съвършено спокоен тон. — След като те изтезвам до смърт, ще те накълцам на парчета. Не мога да рискувам Боунс да те превърне в гул, нали така?

Този покварен гадняр не беше никак глупав. С течащата във вените ми вампирска кръв, бе напълно възможно да бъда превърната в гул, ако Макс само ме убиеше. Но ако ме разчленеше, тази възможност отпаднаше.

— Правилата си остават същите. Да видим колко дълго ще издържиш, преди да изкрещиш, за да отрежа нещо от Джъстайна — подигравателно каза той.

Юмрукът му се стоварваше върху главата ми, люшкайки я напред-назад като боксова круша. Устните ми се разцепиха, устата ми се напълни с кръв, но аз стисках зъби и не гъквах. След няколко минути бученето в ушите ми заглуши звука от ударите му. Макс спря.

— Упорита кучка. Хм, да видим дали ще запазиш мълчание и при това.

Той извади запалка от джоба си и като усили максимално пламъка ѝ, я поднесе под ръката ми. Цялото ми тяло се разтреса и аз се загърчих и напразни усилия да се освободя, издавайки хрипливи звуци и стонове. След няколко минути на невъобразима агония, не можах да издържа и изкрещях.

Макс доволно се засмя, а аз смътно си дадох сметка, че повръщам.

— Мисля, че това ще коства един пръст на Джъстайна — отбеляза той. — А може би предпочиташ да я лиша от нещо друго?

— Даже и да ме убиеш, Боунс ще те намери — казах задъхано. Бях обляна в пот, а болката в ръката ми бе невъобразимо мъчителна. — И горчиво ще съжаляваш, когато това се случи, повярвай ми.

Калибос и Макс се изкискаха, сякаш бях казала някаква шега.

— Той няма да започне война заради теб — заяви усмихнато Макс. — По дяволите, той се ожени за теб само за да подразни нашия господар.

Ето защо баща ми се чувстваше в такава безопасност, че да рискува да ме убие — мислеше си, че ще бъде защитен от новите си „приятели“ и че Боунс се бе оженил за мен единствено, за да ядоса Иън.

— О, Боунс ще те открие. Разчитай на това.

Те се спогледаха, притеснени от моята категорична увереност.

— Колко патетично! — каза накрая Макс. — Опитваш се да ме изплашиш, за да те оставя жива, но това няма да стане. Калибос, все пак излез навън и постой на стража, в случай че приятелят ѝ реши да се появи по-рано от очакваното.

— Но аз още не съм се позабавлявал с нея — запротестира другият вампир, като ми хвърли поглед, който ме накара да се присвия от отвращение.

— Ще си получиш своето — отвърна рязко Макс. — Аз организирах всичко, значи съм с предимство.

Докато се отправяше към вратата Калибос ми хвърли самодоволна усмивка.

— Ще се видим скоро, скъпа.

Макс се изправи и бавно тръгна към майка ми. За да не се стегне пердето около врата ѝ и да може да диша, тя стоеше на палци. Столът под нея заплашително се клатеше на трите си крака. Китките ѝ бяха завързани с парче от пердето и той с усмивка се вгледа в преплетените ѝ пръсти.

— Кой от тях ще пожертваш, Джъстайна? Чакай да ги преброим — каза Макс и запя познатата детска песничка, като почукваше пръстите един след друг. — Кутрето отишло на пазар, безименният останал у дома, средният пръст ял печено говеждо...

Мислено се приготвих да опитам късмета си. Сега, когато единият от тях бе навън, това бе най-добрата възможност, която щеше да ми се удаде. Обаче ми бе трудно да се съсредоточа. През всичките години на борба с вампирите бях свикнала на побоите, но при сегашните ми рани всеки момент можеше да изгубя съзнание.

Очите на майка ми срещнаха моите и после тя ритна стола под краката си.

— Дявол да го вземе! — извика Макс, като я придържаше с едната си ръка. — Защо го направи?

В секундата, в която вниманието му бе отвлечено, дръпнах с всичка сила забитите си за пода китки, усещайки как плътта ми се разкъсва. Бих освободила едната си ръка, когато той се обърна.

— Какво по дяволите...?

Макс пусна майка ми. Тялото ѝ увисна на пердето на половин метър над пода, докато аз с рязко дръпване освободих и другата си ръка, без да обръщам внимание на изгарящата болка. Опитах се да взема единия от ножовете, но ранените ми китки не можеха да държат нищо. Ритнах ги настрани и се хвърлих с главата напред към Макс, като го блъснах толкова силно, че го повалих на пода. Единственото, което ми трябва, е малко от твоята кръв — помислих си, като го ухапах зверски — и ще се възстановя достатъчно, за да мога да се боря.

Внезапен трясък ме накара да обърна глава към прозореца. Последното нещо, което видях, бе дъжд от парчета стъкло, после усетих пареща болка в шията и светът около мен притъмня. Стори ми се, че чух виковете, но някак отдалече, след това вече нищо не чувах, нищо не чувствах. Какво облекчение да се освободиш от болката!

Дойдох в съзнание заедно с усещането за някаква течност, която се изливаше в гърлото ми. Опитах се да я изплюя, но не можах. Потокът не спираше, принуждавайки ме да преглъщам отново и отново.

— ... не я оставяй да умре! — Стори ми се, че чух вика на майка ми, после гласът на Боунс дойде от много близо.

— ... хайде, съкровище, пий! Не, трябва да поемеш още...

Задавих се, течността преливаше от устата ми, докато неясните форми около мен започнаха да придобиват по-ясни очертания. Устните

ми бяха притиснати до хлъзгава от кръв шия и аз се отдръпнах, преглъщайки и кашляйки.

— Стига — успях да промълвя.

Нечии ръце ме дръпнаха обратно. Шията, до която бях притисната, беше на Боунс. И не само по шията му се стичаше кръв. С нея бяха омазани и целите му гърди.

— Всемогъщи боже, Котенце — въздъхна облекчено Боунс и погали с ръка шията ми.

— Катрин — извика майка ми. Обърнах глава тъкмо когато, запътила се с несигурни крачки към мен, тя се подхлъзна на нещо. Пердето още ос увито около врата ѝ, но другият му край не бе завързан за перилото на стълбите. От далечния ъгъл на стаята до мен долетя проклятие, измърморено от Макс, и женски глас, който му отговори с британски акцент.

— Не мърдай, скапаняко.

— Хвана ли го? — попита Боунс с леден тон.

— Държа го, Криспин. — В гласа на Анет прозвуча свирепост, каквато досега не бях чувала.

Майка ми стигна до мен. Тя ме прегърна и се помъчи да ме откъсне от обятията на Боунс, като в същото време опипваше шията ми.

— Той затвори ли раната? Добре ли си, Катрин?

Чак тогава забелязах, че кръвта бе навсякъде: тя покриваше Боунс, мен, пода, дори близката стена.

— Какво се случи? — попитах, едновременно зашеметена и изпълнена с неистова благодарност, че сме живи, както и ужасена от всичката кръв около нас.

— Макс прегриза гърлото ти — отговори Боунс. В искрящия му зелен поглед се четеше смесица от огромно облекчение и невероятна ярост. — И хиляди пъти ще му се прииска да го бях убил, преди да приключа с него.

ГЛАВА 6

Дон пристигна в дома на майка ми заедно с целия екип за по-малко от петнайсет минути, след като му позвъних. Сигурно бяха нарушили всички правила на уличното движение, но едва ли някой полицаи би се осмелил да му напише акт за превишена скорост.

Боунс и Анет оковаха Макс в капсулата. Дон щеше да го отведе... поне засега. Боунс заяви, че по-късно ще изпрати някой да вземе пленника, и тонът, с който го каза, ме накара да се зарадвам, че чичо ми не възрази. Всъщност не мислех, че Дон ще иска да задържи задълго Макс при себе си. Погледът, който си размениха двамата братя, докато оковаха Макс в капсулата, бе толкова красноречив, че Дон отмести очи още преди вампирът да започне да го проклина.

Трябваше да ми се влее повече от литър кръв, за да се възстанови загубената. Кръвта на Боунс бе излекувала множеството ми рани, но пулсът ми бе опасно слаб.

— Бях на крачка от смъртта — казах му с колеблива усмивка, след като приключи кръвопреливането.

Седяхме в колата му, а той се опитваше да изтрие, доколкото може, кръвта по мен с една хавлиена кърпа. Трябваше да тръгваме. Боунс не искаше да се задържа тук повече от необходимото, тъй като не бяхме сигурни на кого Макс и Калибос бяха разказали за своя план.

Очите ми срещнаха бездънния поглед на Боунс.

— Щях да те върна по един или друг начин, Котенце. Било като вампир или като гул, дори и след това да ме намразеше.

— Не и ако Макс бе осъществил намерението си — промърморих аз. — Той щеше да ме нареже на парчета.

Боунс изсъска, така че косъмчетата на тила ми настръхнаха. После бързо се овладя.

— Ще запомня това — каза, като натърти на всяка дума.

Бях преизпълнена с емоции: облекчение, закъснял страх, гняв, радост, желание да сграбча Боунс в прегръдките си и да му кажа колко съм щастлива, че го виждам отново. Но сега не беше моментът да се

размеквам, така че потиснах тези чувства. Трябва да се стегнеш, Кат! Не си губи ума, има много работа за вършене.

Майка ми беше на задната седалка. Тя отказа да отиде в базата, въпреки че щеше да бъде много за кратко. Дон преместваше всички оттам. Щом Макс бе открил дома на майка ми, беше близко до ума, че е знаел къде се намира и базата. Чичо ми допускаше, че той е казал и на други вампири за нея. Нашият екип беше убил доста от тях, така че някой можеше да реши да ги посети.

Затова сега майка ми тръгваше с мен и Боунс, а Дон щеше да й намери ново жилище, където да се настани по-късно, след като приключеше с преместването на целия екип.

— Съжалявам, Катрин — измънка тя, като не смееше да ме погледне в очите. — Аз не исках да ти се обадя. Чух се да казвам думите, но не можех да се спра.

Въздъгнах.

— Ти не си виновна. Макс е използвал способността си за внушение. Казала си това, което ти е внушил да кажеш.

— Използвал е демонична сила — прошепна тя.

— Не — решително възрази Боунс. — Макс ти е казал, че всички вампири са демони, нали? След всичко, което се случи, смяташ ли, че е способен да говори истината?

— Макс ти е внушил да повярваш на всичко, което ти е казал — добавих аз, — точно както ти е внушил да ми се обадиш. Вампирите са друга раса, мамо, но не са демони. Ако бяха такива, защо още си жива? Ти на два пъти се опита да убиеш Боунс, а днес той ти спаси живота, вместо да те остави да се обесиш.

На лицето й се изписаха противоречиви чувства. Реалността опровергаваше всичко, в което пламенно бе вярвала цели двайсет и осем години, а това не бе лесно да се приеме.

— Излъгах те за баща ти — най-накрая прошепна тя толкова тихо, че едва я чух. — Онази нощ той не... но не исках да повярвам, че съм му позволила, въпреки че знаех, че не е човек...

При нейното признание затворих за миг очи. Бях подозирала, че в нощта, в която съм била зачената, не е имало изнасилване, но сега догадката ми получи потвърждение. След това срещнах погледа й.

— Била си само на осемнайсет години. Макс те с накарал да повярваш, че си родила съвременна версия на бебето на Розмари^[1]

само защото му се е сторило забавно да те убеди, че вампирите имат демонична природа. Това още веднъж потвърждава какъв кретен е той. Като говорим за зова... — Измъкнах от ръката си иглата на кръвопреливната система, а след това облякох якето, което Купър любезно ми бе дал, тъй като моята блуза беше разкъсана и подгизнала от кръв, и слязох от колата. Пристъпите на световъртеж бяха престанали. Беше невероятно какво можеха да направят вампирската кръв и три банки плазма — по тялото ми нямаше дори белег, докато по всички закони трябваше да лежа мъртва, напъхана в черен найлонов чувал.

— Какво правиш? — попита Боунс, като ме придържаше леко за ръката.

— Искам да се сбогувам с баща си — отговорих, насочвайки се към капсулата, която се издигаше като огромно сребърно яйце на алеята за автомобили.

— Отвори я — казах на Купър, който стоеше на пост, докато тя бъде натоварена в специалния ни фургон.

Той отключи външните ключалки. Не погледна встрани, когато вратата на капсулата се отвори, затова предположих, че идвайки насам, колегата е глътнал малко вампирска кръв. Това бе единственото нещо, което можеше да предпази човек от гибелното действие на вампирската сила за контрол над ума, макар че това имаше и странични ефекти.

Баща ми бе прикован на няколко места със сребърни клинове. Извитият им връх не му позволяваше да се дръпне и да се освободи, без да разкъса сърцето си или някои други части от тялото. Щом вратата се затвореше, той дори нямаше да може да помръдне заради вътрешната структура на капсулата, която не позволяваше никакви движения, докато сребърните клинове продължаваха да изцеждат кръвта и силата му. Всичко това ми бе добре известно, тъй като аз я бях проектирала.

Боунс погледна изпепеляващо Макс.

— Хайде, приятел, кажи една дума, да видим какво ще ти струва — подкани го той с мек като коприна и в същото време ужасяващо гробовен глас.

— Скъпи татко, мисля, че в момента е излишно да ти припомням моето предупреждение — казах мрачно на Макс. — Така че само ще

повторя съвета, който ми даде по-рано: „Трябваше да ме убиеш, когато имаше възможност“.

После се обърнах към Боунс.

— Защо изобщо ще го караме някъде? С радост бих го убила веднага, за да не трябва да се тревожа за него.

— Той повече няма да те притеснява — отговори ми Боунс със същия вледеняващ кръвта тон. — Никога. Обаче няма да се отърве толкова лесно.

Той протегна ръка и докосна съвсем леко лицето на Макс, но баща ми трепна, сякаш бяха разрязали бузата му с нож.

— Ще се видим скоро, приятел. Умирам от нетърпение.

Анет дойде при нас. Очите ѝ с цвят на шампанско се спряха на Макс. Тя е била на трийсет и шест, когато Боунс я е превърнал във вампир, но през седемнайсети век хората се състарявали по-рано, така че сега изглеждаше на около четирийсет и пет. Независимо от това, Анет се грижеше добре за външността си. Облеклото и прическата ѝ винаги бяха безупречни, но в момента част от медно русата ѝ коса се бе измъкнала от кока ѝ, а тъмносиният ѝ бутиков костюм бе в доста окаяно състояние.

— Ето това се казва ден — отбеляза тя.

Изсумтях раздражено. Колко типично за Анет — да се изрази така за деня на моите мъчения.

— Заклучи го отново — казах на Купър, не искам да виждам повече баща си. Никога.

Купър изпълни искането ми и вратата на капсулата се плъзна на мястото си, а няколко ключалки отново щракнаха. В този момент през ума ми мина тревожна мисъл.

— Какво стана с Калибос? С Макс имаше още един вампир.

— Главата му е ей там — отвърна Боунс, като кимна към дърветата, — но останалата част от него е доста по-надалече.

Почувствах злорадо задоволство.

— Как се сети да дойдеш тук?

— Самолетната компания загубила багажа на Анет. — В гласа на Боунс почти се долавяше насмешка. — Звънях ти два пъти, за да ти кажа, че ще закъснеем, защото ще се отбием по магазините да ѝ купим нови дрехи. Ти не вдигна телефона. Обикновено винаги отговаряш, така че дадох газ и дойдох направо тук. На около километър от къщата

чух твоя вик. Паркирах и с Анет се промъкнахме пеша зад къщата. Веднага открихме едното копеле. Тъй като не знаехме колко още има вътре, двамата едновременно влетяхме през прозорците.

Изсмях се на глас. Майка ми и аз дължахме живота си на загубването на багажа на Анет? Каква ирония!

— Обзалагам се, че ти се е искало да продължиш с пазаруването — не се сдържах да не подкача Анет.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Не съвсем, скъпа. Преди малко се обадох на Иън — добави тя, обръщайки се повече към Боунс, отколкото към мен. — Той побесня, като чу какво е направил Макс, и категорично заяви, че го прогонва от своето семейство.

Това бе най-суровото наказание, което можеше да се наложи на един вампир. Изгнанието означаваше, че отгук нататък никой нямаше да го е грижа за бъдещето на Макс, а сега то изглеждаше доста мрачно.

— Баща ми каза, че Иън не знае нищо — добавих, макар че не харесвах много бившия им господар. — Заяви, че имал нови приятели, които желаели смъртта ми не по-малко от него.

Боунс сдържано кимна.

— Отиваме си вкъщи, сладурче. Трябва да открием кои са приятелите, помогнали на Макс да организира това и да ги изтребим до крак.

Домът ни представляваше голяма къща, издигаща се на върха на хълм, с бронирани стъкла на прозорците, през които се откриваше панорамна гледка към Блу Ридж Маунтинс^[2]. Къщата бе достатъчно отдалечена, така че никога не бяхме срещали съседите си и наличието на хеликоптерна площадка и хангар до нея не събуждаше ничие любопитство.

Съгласно първоначалния ни план Анет отиде с Дон, за да помогне на Тейт, но Боунс отказа да я придружи. Той заяви на чичо ми, че приоритетите му са се променили и Дон прояви разбиране. Тейт щеше да се чувства добре, обгрижван от двама неживи. Пък и след изявленията на Макс моята безопасност изглеждаше по-застрашена от неговата.

Щом влязох у дома, котката ми скочи и започна да се умилква около краката ми. Очаквахме да се приберем не по-рано от седмица, ето защо бях пуснала автоматичната хранилка и самопочистващата се

котешка тоалетна. Сега моето коте щеше да получи порция от яденето ми, вместо сухата си храна. Нищо чудно, че се радваше да ме види.

Майка ми не бе идвала досега в дома ни, затова изгарях от нетърпение да измия кръвта от себе си и да ѝ отделя достатъчно време, за да я разведа.

— Това е стаята за гости — казах ѝ, като посочих спалнята на първия етаж. — В гардероба има някакви дрехи, така че си избери нещо. Аз ще си взема душ.

Боунс ме последва на втория етаж. Съблякох даденото ми от Купър яке, окървавения сутиен и дънките. Не исках никога повече да виждам тези дрехи. Боунс също свали опръсканата си с кръв риза и панталони, ритна ги в един ъгъл и се присъедини към мен под душа.

Отначало водата бе ледена — по това време на годината трябваше да минат няколко минути, докато потече топла. Цялата се разтреперих под студените водни пръски. Боунс ме прегърна и застана така, че водата да пада върху неговия гръб. Продължих да треперя даже след като потече топлата вода и той ме обърна, за да могат струите да отмият кръвта от тялото ми.

— Днес не вярвах, че ще се измъкна — казах тихо.

Боунс ме притиснало себе си.

— Сега си в безопасност, Котенце, и никога повече няма да преживееш подобно нещо. Кълна ти се.

Не отговорих нищо, но си помислих, че това е обещание, което той може и да не успее да изпълни. Кой знае какво можеше да се случи в бъдеще? Тук не ставаше дума само за желанието на баща ми да отмъсти на мен и на майка ми заради моето съществуване. Макс го бе направил, защото му бяха обещали награда и покровителство. Оставаше въпросът: „Кой?“.

Не споделих нищо от моите опасения. Боунс беше прав — сега бях в безопасност. И той беше до мен. Постарах се да се съсредоточа върху това. Поне за момента.

Не бе минал и час от прибирането ни вкъщи, когато взеха да идват гости. Първо пристигнаха Хуан и Купър, които Дон бе изпратил да подсилят охраната ми. Двамата носеха толкова сребърни кинжали и пистолети със сребърни куршуми, че можеха да убият дузина вампири.

После се появи подкреплението на Боунс в лицето на трима вампири, които не бях срещала до този момент. Единият, който се казваше Ратлър, ми напомни за младия Самюел Елиът, Зиро изглеждаше като албинос с дългата си руса коса и воднисто сини очи, а Тик Ток имаше катранено черна кожа, черна коса и черни очи. Мислено ги нарекох Каубоя, Снежко и Брикета.

След това дойде Спейд, или Чарлс, както бе истинското му име. Прякорът Спейд идваше от името на инструмента, с който работел, докато излежавал присъдата си в колониите. Запазил прякора си, за да му напомня за някогашната му безпомощност. Докато Боунс бе избрал името си, защото се бе събудил като вампир върху аборигенско гробище. Неживите никак не ни улесняваха да запомним имената им.

Следващият, който дойде, бе гултът Родни. Той веднага спечели симпатиите на Хуан, като се зае да готви. На мен не ми се ядеше и отидох да си легна, но както се очакваше, не можах да заспя. Щом затворех очи, виждах майка ми, обесена на перилото на стълбището, или подигравателно ухиленото лице на баща ми, докато стреляше в мен.

Дон се появи малко след обяд. Аз седях на масата в кухнята заедно с Хуан, Купър, майка ми и Боунс. Разговаряхме за всичко друго, но не и за случилото се, когато чичо ми пристигна. Всъщност идването му ме изненада. Мислех, че ще е зает с преместването на базата.

— Шефът ти знае ли, че си избягал? — попитах го.

Дон напрегнато се усмихна.

— Няма да се застоявам. Просто исках да уточним някои неща и... да видя как си.

Той можеше да изясни свързаните с работата въпроси и по телефона, така че предположих, че причината да дойде, е свързана с втората част на обяснението му.

— Радвам се, че дойде — казах искрено. Началото на взаимоотношенията ни може и да беше трудно — е, добре де, много трудно, — но като изключим майка ми, Дон бе единственият роднина, който имах.

— Седни да хапнеш — поканих го аз и като посочих многото захлупени ястия на плота до печката, добавих: — Родни стотви толкова много храна, че не съм предполагала, че сме имали толкова хранителни продукти вкъщи.

Дон толкова подозрително погледна към ястията, че Родни се засмя.

— Това е вегетарианска храна, приготвена по гулски — увери той чичо ми. — В нея няма нищо, което да не можеш да намериш в магазините за хранителни стоки.

С недоверчиво изражение на лицето, Дон си сипа малко в една чиния и седна. Гледах го как опита една хапка, преглътна... и след това стана да си сипе по-голяма порция. Да, Родни бе превъзходен готвач.

Мобилният телефон на Боунс иззвъня. Той се извини, че трябва да се обади, и говорейки тихо, напусна стаята. Успях да чуя само няколко думи, тъй като Хуан и Купър поведоха разговор с Дон за новата база, където щяхме да се местим. Щеше да е трудно да съберем цялото имущество и да го извозим, без никой да забележи.

Приключвайки разговора си, Боунс се върна в кухнята. В Стойката му се долавяше напрежение, което преди го нямаше.

— Какво има? — попитах го.

— Тази нощ трябва да изляза за малко, Котенце, но ти няма за какво да се притесняваш.

— Кой се обади? Какво ще се случи по-късно?

Боунс помълча за миг, сякаш подбираше думите си.

— Беше моят велик прагосподар Менчерес. Потвърди, че ще присъства на демонстрацията.

Въздъгнах.

— Май не ми казваш всичко. Каква демонстрация? За какво става дума?

Останалите вампири внезапно се престориха на очаровани от заобикалящата ги обстановка. Лицето на Боунс стана непроницаемо.

— Днес свиквам членовете на моето семейство, семейството на Иън и други влиятелни господари да присъстват на изтезанията на Макс.

Примигнах смаяно.

— Свикваш голямо събрание само за да измъчваш баща ми публично?

— Онези, които са помогнали на Макс и Калибос, не са се притеснявали, че ще реагирам, ако бъдеш измъчвана, убита и разчленена. Очевидно някои хора смятат, че не ми пука за теб или че

нямам куража да отвърна на удара. Но скоро всички ще видят какво ще се случи на всеки, който се опита да ти навреди.

— В това има известен смисъл — каза Дон. — Публичното наказание на един ще обуздае останалите. Но, Боунс, като убиеш Макс тази вечер, дори и да го смажеш от бой преди това, само ще забавиш следващото нападение. Въпреки всичко пак няма да знаеш кой друг е замесен, а трябва да ги откриеш, за да предотвратиш повторен опит.

— Напълно си прав, приятелю — съгласи се Боунс. — Но аз няма да убия Макс. Ще го оставя жив и ще дам ново значение на определението за жестоко и необичайно наказание. Ще го убия едва когато духът му напълно се сломи. Дотогава ще минат години на ежедневно страдание. Лично аз се надявам да са десетилетия.

Лицето на Дон стана мъртвешки бледо при тази безмилостна присъда. Родни, Спейд и другите три вампира не показаха никаква изненада.

Майка ми погледна Боунс и се усмихна.

— Трябва да видя това.

— Да не си... — започнах аз, но Боунс ме спря, като вдигна ръка.

— Почакай, Котенце, това е между мен и майка ти. Джъстайна, не забравяй, че ако дойдеш, ще си единственият човек там. Обидите ти ще трябва да бъдат насочени единствено към виновния вампир. Ще успееш ли да се справиш?

Майка ми кимна.

— Дълго чаках този миг. Ще се справя. Имаш думата ми.

Боунс стисна ръката ѝ и това бе първият път, в който тя доброволно докосна вампир. И трябва да ѝ се признае, че успя да се въздържи да не я избърше в дрехите си, когато той я пусна.

— Значи се договорихме. Хуан, Купър, искам един от вас също да дойде. Така ще може да разкаже за видяното на членовете на екипа на Кат като предупреждение какво ги очаква, ако някога някой от тях се изкуши да я предаде. Дон, теб не те каня. Не е нужно да гледаш какво ще се случи с брат ти.

Ооо! — помислих си в мига, в който майка ми скочи от стола си.

— Макс е твой брат? — попита тя язвително.

Дон дори не трепна пред гневния ѝ изблик.

— Да. Именно заради него основах моя отдел. Искях да убият брат си и всички от неговия вид. Дори се възползвах от племенницата

си, за да ми помогне да го направя, като премълчах пред нея кой съм. Боунс ѝ каза истината, когато разбра. Така че, ако се сърдиш на някого, нека да е на мен, а не на Кат.

Смели думи, казани в стая, пълна с неживи. Спейд погледна възмутено чичо ми, докато Родни само облиза устните си. Без съмнение в ума си той вече подправяше Дон със сол и черен пипер.

— Когато откри Катрин, знаеше ли, че е твоя племенница? — попита невярващо майка ми.

Чичо ми въздъхна.

— Четох жалбата за изнасилване, която си подаде в нощта, когато си срещнала Макс. От описанието разбрах, че е той, а след това ти роди дете с необичайна генетична аномалия. Да, през цялото време знаех, че Кат е полувамфир... и моя племенница.

Майка ми се изсмя горчиво.

— Значи и двамата сме я използвали за собствените си егоистични цели. Този вамфир се отнесе с нея по-добре от собственото ѝ семейство.

Боунс изненадано повдигна вежди.

— Джъстайна, това е най-хубавото нещо, което си казвала за мен. Аз също бях слисана, но се бяхме отклонили от главната тема.

— Тази вечер идвам с теб — заявих, забелязвайки, че Боунс не ме беше включил в списъка си.

На лицето му се изписа сурово изражение.

— Не, Котенце. Ти няма да присъстваш!

Не повярвах на ушите си.

— Аз съм тази, която беше пребита, простреляна, намушкана с нож, кълцана и изгорена, не помниш ли? Да, по дяволите, ще присъствам.

— Не, няма — повтори Боунс с още по-рязък тон. — Ако искаш лично да си разчистиш сметките с Макс, чудесно, но ще го направиш някой друг път. Не тази вечер.

Внезапно разбрах причината да не ме иска: той бе уверен, че няма да мога да понеса гледката на мъченията. От шестнайсетгодишна бях затънала до гуша в кръв и лайна, а сега изведнъж трябваше да бъда предпазена от жестоките нрави на вампирите?

— Боунс, аз не съм някакво нежно цвете. Едва ли ще видя нещо, което да не мога да понеса.

— Напротив — отвърна той. — Ако дойдеш, ще бъдеш ужасена, защото имам намерение да извърша ужасяващи неща, иначе няма да постигна целта си. Не, Котенце. Състраданието е една от чертите на характера ти, които най-много харесвам у теб, но в този случай то може да ни раздели. Ти няма да присъстваш и точка по въпроса.

Не можех да повярвам на ушите си. В душата ми се бореха болка и гняв. Как можеше Боунс еднолично да решава какво мога и какво не мога да издържа? Между нас трябваше да цари разбирателство, а не диктатура.

— А ти искаш ли да знаеш коя твоя черта харесвах най-много? — попитах, чувствайки се предадена. — Това, че никога не се държеше властно с мен, въпреки възрастта си. Да, всичко, което съм видяла или направила, не е ново за теб, но винаги ме третираше като равна. А сега се отнасяш с мен като с малко, слабо момиченце, за каквото ме смяташе Макс. Искаш да проведеш противното си зрелище без мен? Отлично! Обаче това, което бих могла да видя там, нямаше да застане между нас така, както сегашният ти отказ.

— Котенце — каза Боунс, като протегна ръка към мен.

Аз обаче минах покрай него и хукнах по стълбите към втория етаж. Зад гърба ми Хуан смутено се прокашля. Ратлър прошепна нещо от рода да ми дадат време да се успокоя. Дон се изкашля и промърмори, че трябва да проведе още няколко разговора. Боунс не каза нищо и не ме последва.

[1] Препратка към хорър романа „Бебето на Розмари“ на американския писател Айра Левин, в който главната героиня Розмари ражда син на Сатаната. — Бел.прев. ↑

[2] Планина в САЩ. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Обидата не ме напусна през останалата част от деня. Останах в стаята си, не желаейки да говоря с никого, особено с Боунс. Той също не се интересуваше от мен, дори не се качи горе.

Но когато се стъмни, ми омръзнала се цупя. Взех си още един душ и слязох на долния етаж. Родни бе приготвил вечеря. Бог знае откъде беше взел пържоли, сигурно бе изпратил някой до магазина.

Дон, който седеше на масата с майка ми, ме посрещна с невесела усмивка.

— Тъкмо обсъждахме да наемем Родни да готви за екипа. Мисля, че това ще подобри ефективността с трийсет процента.

Изхъмках в отговор, забелязвайки Боунс да стои на верандата.

— А може би и повече. Като стана дума за екипа, къде е новата база?

— В Тенеси, в старото бомбоубежище, което преди използваше ЦРУ. Като направим лек козметичен ремонт, можем да се преместим и след седмица-две отново да сме на линия. Подземно съоръжение би било най-безопасното място за нас.

— Съгласна съм. Кога потегляш натам?

— По-късно тази вечер. — Той кимна на майка ми. — Там ще има място и за теб. За всеки случай преместихме и Дениз и Ранди, тъй като Макс може да е открил къде живеят.

— Боже, даже не бях помислила за това! — възкликнах, като мислено се нарекох идиотка. Как можах да забравя за безопасността на моята най-добра приятелка и съпруга й?

Дон въздъхна.

— Ти и без това си имаше други грижи. След като бе измъчвана и едва не бе убита, това е нормално.

Родни постави по едно блюдо пред мен и пред майка ми. Едва не припаднах, когато тя започна да яде, вместо да го запрати по него. Дали на някой от вампирите му бе омръзнало нейното мрънкане и не я бе ухапал леко, за да подобри настроението й?

Майка ми срещна слисания ми поглед.

— Видях какво сложи в яденето — каза тя оправдавайки се.

Вместо да се обиди, Родни просто се засмя.

— Добър апетит, Джъстайна.

Едва откъснах очи от невероятната гледка — майка ми ядеше храна, приготвена от гул.

— Дон, щом ще ходиш по-късно в новата база, ще дойда с теб.

До този момент Боунс крачеше напред-назад на верандата и говореше по телефона. След моите думи внезапно спря.

Дон многозначително погледна през прозореца, преди да срещне погледа ми.

— Сигурна ли си, че е разумно?

— Освен ако не ме уволниш, днес отивам там, за да се срещна с моя екип — прекъснах го аз. — Те имат нужда от мен. — Тъй като напоследък Боунс явно не се нуждаеше от мен.

Не обърнах внимание на промърморената ругатня, която се чу отвън. Дон разпери ръце.

— Разбира се, че няма да те уволня. Сигурен съм, че момчетата ще се радват да те видят.

— Зиро, Тик Ток, Ратлър, вие ще я придружите — каза Боунс. Той не си направи труда да влезе или да повиши тон. При техния слух, това не бе необходимо.

— А как преместихте Тейт в новата база? — попитах, без да коментирам наложения ми ескорт. Транспортирането на жаден за кръв млад вампир сигурно е било трудно.

Дон смутено се прокашля.

— По единствения възможен начин — с капсулата.

Ченето ми увисна от изненада.

— Но той е можел да умре!

Лицето на чичо ми стана мрачно.

— Идеята беше на Тейт. Знаеше, че иначе ще представлява голяма опасност за екипа. Пристигна жив и здрав и сега отново е под грижите на Анет и Дейв. Тя каза, че вече е постигнал напредък в контролирането на глада си.

Не бе изминал и ден, откакто Тейт бе превърнат във вампир.

— Брей!

Боунс влезе в кухнята. Съсредоточих се върху яденето си, без да вдигам поглед. Като приключих, измих чинията, сложих я на сушилника и тръгнах към стаята си.

— Изчакай за минутка, Котенце — каза Боунс. Спрях по средата на стълбите. Той протегна към мен ръка, в която нещо проблесна на светлината на лампите. — Не си ли го искаш обратно?

Погледнах към лявата си ръка и изпитах срам. Бях забравила за пръстена си. Господи, време бе да се взема в ръце. Първо не се сетих за безопасността на Дениз и Ранди, после бях напълно забравила, че Макс ми бе откраднал годежния пръстен. Това с мъченията и едва разминалата ми се смърт не можеше да оправдае всичките ми грешки. Нищо чудно, че Боунс се отнасяше с мен като с глупаво малко момиче — аз се държах като такова.

— Благодаря ти — отвърнах, като го погледнах в очите. — Разбира се, че си го искам обратно.

Независимо колко разстроена бях заради това, че тази вечер не ме вземаше със себе си, гневът ми нямаше да трае вечно. Щях да направя всичко възможно да убедя Боунс, че не може да ме третира като някоя отчаяна госпожичка, но нямаше да се откажа от връзката ни нито сега, нито в бъдеще.

Той леко се усмихна.

— Радвам се да го чуя.

После тръгна нагоре по стълбите. Протегнах ръка, но вместо да ми подаде пръстена, Боунс го сложи на пръста ми. Хладният допир на кожата му, познатите тръпки от енергията му... заради всичко това изпитах огромното желание да се хвърля в обятията му и да забравя за целия свят.

Обаче, освен нас и нашите чувства, имаше толкова неотложни дела. Кой би предположил, че влюбването ми във вампир ще се окаже най-лесната част от връзката ни? Спомних си как смятах принадлежността му към света на неживите за непреодолима пречка за съвместния ни живот. Сега знаех, че залозите са много по-високи.

— Сега ще тръгвам, Котенце. Дон ще ми каже къде мога да те намеря и когато всичко приключи, ще дойда да те взема.

Измъкнах леко дланта си от неговата.

— Кога ще е това?

— Малко преди зазоряване.

Още нямаше осем часа. Явно бе планирал дълго парти за Макс.

— Аха — бе единственото, което успях да кажа.

Той бавно си пое въздух. Може би преценяваше чувствата ми по аромата ми.

— Обичам те — каза най-накрая и тръгна, без да изчака отговора ми.

Беше почти на най-долното стъпало, когато аз прошепнах:

— И аз те обичам.

Огледах бегло вътрешността на новата база.

— Уютно е за бомбоубежище.

— Тук ще бъде много по-трудно някой да ни наблюдава — отбеляза Дон. — Отвън прилича на частно летище, а подземните нива са доста обширни. Ще оборудваме мястото всеки ден по малко, докато не бъде напълно завършено.

— На мен и така ми харесва.

Ратлър, Зиро и Тик Ток също се оглеждаха с любопитство. Чичо ми се бе съгласил да ме придружат без особен ентузиазъм, но знаеше много добре, че е безсмислено да спори с Боунс. Родни, Купър и майка ми бяха отишли с Боунс на зловещия му излет, а Хуан бе дошъл с пас, така че също оглеждаше обекта.

— Къде са хората от екипа? — поинтересувах се аз.

— На четвъртото подземно ниво. Заети са с преместването на оборудването за бягане с препятствия в новата тренировъчна зала.

Преглътнах мъчително. Толкова много работа за невероятно кратко време и всичко бе по моя вина. В крайна сметка именно моят баща убиец бе открил местоположението на старата ни база.

— Ще слеза долу. Идваш ли?

Дон поклати отрицателно глава.

— Не. Ще проверя как върви превозването, за да се уверя, че всичко върви по график.

Оставих го да си върши работата и се отправих към асансьорите, като се ориентирах по табелите. Хуан и тримата ми неживи охранители ме последваха.

Следващите два часа прекарах с моите хора, вдигайки и премествайки най-различни уреди, като се опитвах да създам някакъв

ред. Точно тук присъствието на тримата ми бодигардове се оказа много полезно, тъй като, ако поискаха, те можеха да вдигнат на гръб дори автомобил. Натоварихме ги с пренасянето на много тежките предмети, но те не се оплакваха, макар да бях сигурна, че не са си представили точно това, когато им бе казано да ми пазят гърба. Тъкмо завършвах тестването на платформата за спускане, когато Дон влезе в залата. Той ми махна да отида при него със странно изражение на лицето.

— Какво се е случило? — попитах, като веднага погледнах мобилния си телефон да не съм пропуснала някое обаждане.

— Нищо. Ела за малко в кабинета ми. Има нещо, което... трябва да видиш.

— Защо всички си мислят, че е готино да се правят на тайнствени? — подхвърлих.

Дон не ми отговори, той просто тръгна, оставяйки ме да го догоня. Моите охранители зарязаха това, което правеха, и ме последваха. Жалко, че и момчетата от екипа ми не бяха толкова изпълнителни.

Все още си мърморех, когато стигнахме до кабинета на Дон. Вратата бе затворена, аз я отворих със замах и замръзнах на място.

Пред мен стоеше Тейт. Тъмносините му очи със зелен оттенък ме гледаха с едва доловима тъга. Машинално погледнах часовника си. Преди няколко минути бе ударило полунощ — бе изтекло само едно денонощие от превръщането му.

— Той овладя глада си достатъчно, за да бъде пускан за кратко навън — обади се Анет, която стоеше зад него. — Това наистина е забележително.

Докато ме гледаше, от очите на Тейт потекоха розови сълзи.

— Никога няма да си го простя, Кат. Именно аз предложих да използваме Белинда като примамка и заради това ти едва не си загинала. Ужасно съжалявам.

Докоснах лицето му и изтрих сълзите.

— Вината не е твоя, Тейт. Никой не би могъл да предвиди какво ще се случи.

Той хвана ръката ми.

— Чух, че Макс те е хванал и исках да се уверя, че си добре.

Тейт ме сграбчи и ме притисна толкова силно в обятията си, че сигурно щяха да ми излязат синини. Вероятно не си даваше сметка,

тъй като не бе имал достатъчно време да свикне с новата си сила.

Отблъснах го леко.

— Тейт, стискаш ме прекалено силно.

Той ме пусна толкова бързо, че залитнах.

— О, боже, нищо не правя както трябва!

Забелязах, че тримата ми неживи охранители се приближиха плътно до мен. Енергията им се завихри във въздуха като снежна вихрушка и усетих, че Снежко, Брикета и Каубоя са готови да нападнат.

— Спокойно, момчета — казах им аз.

— Не трябва да стоиш толкова близо до новосъздаден вампир — отвърна Ратлър. — Опасно е.

Очите на Тейт заискриха в зелено.

— Кои са тези, по дяволите?

— Проява на загрижеността на Боунс към моята безопасност. Ще стоят неотлъчно до мен, докато той не дойде малко по-късно.

Анет вирна любопитно брадичка.

— Криспин тази вечер ли ще се заеме с Макс?

— Да, и реши, че няма да понеса гледката на най-садистичните му изяви. За сметка на това взе със себе си Купър и майка ми. Сигурно ги смята за по-издръжливи от мен.

— Или по-точно казано, не го интересува какво си мислят те за него — вметна Анет.

— Не съм изненадана, че вземаш неговата страна — подигравателно отвърнах аз.

Русокосият Зиро направи крачка към Тейт. Забелязах маневрата му и ядосано въздъхнах:

— Обявявам на всеослушание: той няма да ме ухапе, така че се отдръпнете.

— Външността и ароматът ти го възбуждат — спокойно отбеляза Зиро. — Той е превърнат съвсем скоро, за да може дълго да сдържа глада си при такива дразнители.

Погледнах към Тейт. Очите му блестяха като изумруди и ако можех да видя аурата му, тя сигурно щеше да изпуска искри. О, може би Снежко имаше право.

— Никога няма да я нараня — изръмжа Тейт.

Дон, който досега бе мълчал, се обади:

— Тогава се върни в килията си и го докажи.

Тейт се извърна рязко към него, преди да успее да се овладее. Пое си дълбоко дъх и го изпусна през ноздрите си.

— Прав си. Всички тук, които имат пулс, започват да миришат наистина вкусно. Добре. Обратно в килията.

Той мина забързано край мен, като отново си пое дълбоко дъх.

— Ухаеш на мед и сметана, Кат. Ще душа цяла нощ, за да доловя твоето ухание по кожата си.

О, мамка му. Защо трябваше да казва това?

Ръката на Тик Ток се стрелна към кинжала на колана му. Зиро застана пред мен, като едва не ме настъпи. Ратлър само поклати глава.

— Момче, ако продължаваш да говориш така, ще умреш за втори път.

Тейт го изгледа студено.

— Сега наистина вече ме е страх. — Като каза това, той излезе и се отправи към асансьора, за да слезе на най-долното ниво, където се намираше клетката му.

Аз се прокашлях и заявих:

— Е, поне преодоляхме неловкото положение.

Анет сви устни.

— Преди да се присъединя към Тейт, може ли да разменим няколко думи?

Свих рамене.

— Разбира се. За какво става дума?

Тя погледна останалите.

— На четири очи.

— Както кажеш. Да отидем в новия ми кабинет.

Тримата ми зъбати охранители не се опитаха да ни последват. Предполагам, защото не смятаха Анет за заплаха. Едва ли предполагаха, че между нея и мен имаше повече поводи за разногласие, отколкото е всеки друг тук.

Затворих вратата на кабинета си повече за някакво илюзорно уединение, отколкото с мисълта, че тя ще попречи на неживите да ни чуват.

— Е, за какво става дума?

Анет се настани на единия от двата стола в стаята.

— Криспин има основание да те държи настрана от това зрелище, Кат. Въпреки че очевидно си му сърдита за това.

Завъртях изразително очи.

— Не започвай и ти.

Тя се втренчи в мен.

— Бях четиринайсетгодишна, когато ме принудиха да се омъжа за най-подлия и противен мъж, когото бях срещала. На третата нощ Абът извика една от камериерките да се присъедини към нас в леглото. Аз отказах и той ме наби. След това не смеех да възразявам, когато довеждаше някоя жена в постелята ни. След няколко години една графиня, лейди Женевиер, ни покани в имението си, докато съпругът ѝ бе зает в кралския двор. Тя упои Абът и когато той задряма, ми каза, че има изненада за мен. На вратата се почука и в стаята влезе млад мъж. Сещаш ли се кой бе той?

— Трябва ли да слушам това? — прекъснах я аз. — Макар по принцип да е интересно, не искам да слушам спомените ти за секса, който си правила с Боунс.

Анет махна с ръка.

— Точно там е въпросът. Разбираш ли, Криспин и аз бяхме притиснати от обстоятелствата. В онези дни разводът бе възможен само за кралете, а жената се възприемаше единствено като машина от плът и кръв за създаване на потомство. Признавам, че не знам от кого бях забременяла, защото спях и с Криспин, и с Абът. Но когато дойде време да родя, Абът отказа да извика акушерка. Бебето бе разположено седалищно, аз едва не умрях от загуба на кръв, а първородният ми син се оплете в пъпната връв и се задуши.

Раздразнението ми се стопи. Даже след повече от две столетия в гласа на Анет се долавяше болка.

— Съжалявам — казах аз и бях искрена.

Тя кимна и продължи разказа си:

— След раждането на мъртвото дете лежах болна месеци наред и останах безплодна. Криспин се промъкваше тайно, за да се грижи за мен, докато оздравея. Скоро след това той бе арестуван за кражба. Лейди Женевиер ми уреди частна среща със съдията. Убедих го да не праща Криспин на бесилото, а на каторга в колониите в Ню Саут Уелс. Това бе единственият начин да се отплатя ма Криспин за добрината му.

— Благодаря ти.

Никога досега не ѝ го бях казвала, но сега просто ѝ го дължах. Да, двете с Анет имахме разногласия, но без нея, а като се замисля, и без Иън, Боунс нямаше да преживее осемнайсети век.

— Изминаха деветнайсет нещастни години. Една вечер на вратата на спалнята ни се почука. Абът я отвори и в следващия миг полетя назад във въздуха. Неканеният гост отметна качулката си и пред мен стоеше Криспин, който изглеждаше все така млад като последния път, когато го бях видяла. Той ми каза, че не ме е забравил, пито страданията, които бях преживяла. След това потроши всички кости на Абът. Като го уби, Криспин ми показа в какво се е превърнал и ми даде право на избор. След смъртта на съпруга ми можех да наследя цялото му имущество и да прекарам остатъка от живота си в двора. Но за мен това означаваше просто да сменя една клетка с друга, така че избрах втората възможност. Криспин ме превърна във вампир и оттогава ме закриля.

Анет замълча, за да изтрие една сълза.

— А сега стигнахме до най-важното. Ти си силна, Кат, но не си жестока. И Криспин не е такъв, освен ако не е вбесен или принуден от обстоятелствата, както е в случая. Ти щеше да бъдеш потресена от видяното, но той е длъжен да направи необходимото. Криспин вини себе си и отчасти е прав. Вампирите уважават само този, от когото се страхуват. Милосърдието смятат за слабост. Така че обичай го достатъчно, за да приемеш това, дори ако трябва да пожертваш гордостта си.

Тя се изправи. Независимо, че бе прекарала целия ден затворена с Тейт, изглеждаше все така безупречно елегантна, сякаш току-що бе излязла от салон за красота.

— Съвсем ме обърка — казах накрая. — Защо се мъчиш да изгладиш нещата между мен и Боунс? Не много отдавна ти направи всичко възможно да ни разделиш.

Анет спря на половината път към вратата.

— Защото го обичам. Въпреки че вече не мога да бъда с него, искам да е щастлив.

Тя излезе, но на мен ми бяха нужни още няколко минути да се съвзема, за да я последвам. Нещата бяха много по-прости, когато изпитвах към нея само омраза, а не когато имаше основание, в което трябваше да се вслушам.

ГЛАВА 8

Боунс пристигна в десет сутринта. Излязох навън да гледам как хеликоптерът се приземява, управляван от Купър. Боунс слезе пръв, после се показа майка ми, Родни и Купър, който изглеждаше призрачно блед. Затова пък майка ми направо сияеше.

— Това пътуване бе много познавателно — бяха първите думи на майка ми. — Катрин, никога не си ми казвала, че колкото и пъти да отрежеш част от тялото на вампира, тя се възстановява.

Очарователно.

— Май не е необходимо да те питам дали си прекарала добре — промърморих аз. — Предполагам, че оттук нататък ще ти е по-лесно при избора на коледни подаръци.

Тя се намръщи.

— Трябва ли винаги да остроумничиш? Няма значение, уморена съм и искам да поспя.

Протегнах ръка.

— Спалните помещения на войниците се намират ей там.

— Много добре си спомням какво представляват те от времето, когато се захвана с Дон. Все едно че спиш в ковчег и тъй като не съм вампир, смятам да мина без тях.

— Мамо. — Неволно стиснах зъби. — Това е само временно. Скоро ще ти намерим нов дом. Бих те поканила да поживееш с мен и Боунс, но отново ще си обкръжена с вампири.

— Мога да отседна в хотел — настоя тя.

— И ще се регистрираш със същото име, което е известно на Макс? — отвърнах. — Не. Дон ще ти издаде нов документ за самоличност и ще ти намери нов дом, а дотогава...

— Тя може да поживее у нас.

Предложението не дойде от Купър. По време на нашия разговор той съсредоточено изучаваше земята в краката си. На лицето на Боунс се изписа изненада.

Родни сви рамене.

— Къщата ми е на около два часа път оттук. Аз не се задържам много там, тъй като често пътувам, и ще бъде в безопасност, докато чичо ти й намери нещо подходящо, Кат.

Отвърнах с въздишка:

— Родни, благодаря ти за предложението, но...

— У вас няма разчленени тела, нали? — прекъсна ме майка ми.
— Не искам да отворя хладилника и да намеря нечия глава вътре.

Родни се разсмя.

— Не, Джъстайна, домът ми не прилича на леговището на Джефри Дамър^[1].

Тя огледа преценяващо сградата, после отново Родни.

— Ако трябва да избирам между казармените спални помещения в сграда, където има новосъздаден вампир, и домът на гул, предпочитам второто. Катрин, надявам се, че някой от войниците ти ще ни закара дотам?

Майка ми тръгна към спалните помещения, а Родни я последва. *Край с него, мъртъв е* — помислих си и това нямаше нищо общо с факта, че е гул.

Боунс ги проследи с поглед, после се обърна към мен.

— Тази жена ме плаши.

— Аз се чувствам така цял живот — промърморих в отговор.

Той ме погледна предпазливо. Несъмнено се чудеше дали ще започна отново да роптая, че се е отнесъл с мен като с дете, но аз нямаше да го направя. Все още не бях съгласна с мотивите му, но откровенията на Анет бяха докоснали някаква струна в мен. Връзката ми е Боунс струваше много повече от наранената ми гордост от постъпката му. Трябваше да изглежда този проблем, а избягването на темата или хленченето не бяха начина да го постигна.

Въпреки това се чувствах неловко и не знаех как да се държа. Даже не бях го посрещнала подобаващо. Обикновено го целувах, но сега това не ми се стори уместно. Така че пъхнах ръце в джобовете си и запристъпвах от крак на крак.

— И така...

След първата дума млъкнах. Боунс се усмихна иронично.

— Това е по-добре, отколкото „обирай си крушите“.

— Разбирам защо постъпи така, но трябва да намерим друго решение за подобни проблеми — казах на един дъх. — Имам предвид

защитата на другия от обстоятелства, за които считаме, че няма сили да се справи. Преди години сметнах, че ти не можеш да се справиш с Дон и майка ми, затова избягах, а трябваше да ти се доверя ти сам да вземеш решение. Точно както ти трябваше да оставиш на мен да реша дали да присъствам.

Боунс изсумтя:

— Аз те оставих сама за една нощ, а ти избяга от мен за цели четири години. Как можеш да сравняваш двете неща?

Усетих, че се изчервявам.

— Е, не... въз... имам предвид, че принципът е същият — заекнах аз. — Това, което направих, беше погрешно и глупаво, и честно казано, искрено съжалявам. Но снощи ти не ми даде право на избор, Боунс.

Замълчах и си поех дълбоко дъх, като се опитах да изразя с поглед онова, което ми бе трудно да предам с думи.

— Ако ме беше помолил да не идвам, изтъквайки същите аргументи, вместо да ми нареждаш, щях да го приема. Също така щях да те сметна за параноик, но нямаше да се почувствам като глупаво малко момиченце, сплашено от големия лош вампир.

На лицето на Боунс се изписа раздразнение.

— Изобщо не те мисля за глупаво малко момиченце. — Той започна да крачи насам-натат. Аз го наблюдавах мълчаливо. — Уморих се да бъда причината, поради която се стремиш да бъдеш силна — рече той, а очите му заискриха в зелено. — Заради мен преди години ти стана примамка за група вампири убийци, занимаващи се с търговия на момичета. Наложих ти се да влетиш с кола в къща, за да спасиш майка си, докато баба ти и дядо ти лежах в собствената си кръв. Съгласи се да работиш за Дон и си рискувала живота си безброй пъти. И аз съм причината за всичко това. — Боунс спря да крачи, дойде при мен и ме хвана за раменете. — Болно ми е като гледам как постоянно се стремиш да доказваш силата си заради мен, така че не исках да го правиш отново и случая с Макс. Не разбираш ли това?

Взех ръцете му в своите.

— Разбирам, но ти не си ме карал да върша тези неща, Боунс. Дори и никога да не бях те срещнала, аз все така щях да воювам с вампирите и да се справям с последиците от това.

Той остана известно време мълчалив, вирайки се в очите ми, сякаш искаше да проникне до дъното на душата ми. След това рязко кимна.

— Добре, любима. Следващия път ще ти дам правото на избор и няма да вземам решение вместо теб.

Стиснах дланите му.

— Аз също обещавам да не решавам вместо теб.

Боунс се усмихна.

— Изглежда, за пръв ще трябва да докажа, че държа на новото ни споразумение. По нашия случай има известен напредък: Макс ми каза името на човека, който му е продал ракетата, която е щял да изстреля по колата ти.

— Знаеш ли къде е той сега?

— Да.

От нетърпение да се изправя срещу тази личност цялата настръхнах.

— Ще дойда с теб.

По изражението на Боунс си пролича, че не е очаквал друг отговор.

— Това ще стане утре.

Това бе третото ми пътуване до Канада. Бях ходила там по поръчение на Дон, но може би някой прекрасен ден щях да посетя Ниагарския водопад като турист, а не за да убия някого.

Седях в микробуса с момчетата. На осемстотин метра от нас Дейв водеше преговори за покупката на триста ракети „земя-въздух“, петстотин гранати и три мощни бомби. Той действаше като подставено лице, тъй като Боунс лесно можеше да бъде разпознат. С богатото си армейско минало Дейв можеше да разговаря на равна нога с търговците на оръжие. В момента те спореха за качеството на пластичния експлозив за направата на бомби за коли.

В микробуса цареше мълчание. Чувахме всяка дума, което означаваше, че всеки нежив можеше да чуе и нашите думи. Купър и Хуан провериха отново своите автомати, които бяха заредени със сребърни куршуми. Тези модифицирани оръжия не можеха да убият вампир, но можеха да му вгорчат деня. По обясними причини в

операцията участваше малка част от екипа. Така бе по-лесно да останем незабележими.

Спейд беше с нас и си чоплеше ноктите, докато чакахме. Той не носеше огнестрелно оръжие. Мастер вампирите, като него и Боунс, нямаха нужда от такова, защото самите те бяха оръжия, и то смъртоносни.

Модифицираното куршумоустойчиво боди, което носех под дрехите си, прилепваше плътно към тялото ми. То беше супермодерна разработка: тънката еластична материя покриваше всички жизненоважни органи, а кройката напомняше на средновековен корсет. Естествено, ако ми пръснеха главата, от него нямаше да има никаква полза, но поне тялото ми бе защитено. Купър и Хуан носеха костюми от същата материя, които осигуряваха много по-голяма свобода на движенията в сравнение с неудобните стари бронезилетки.

— ... няма да платя нито цент! Това не е стоката, за която се споразумяхме — каза Дейв. — Какво да кажа на моите клиенти? Че ударно-спусковият механизъм може и да проработи, а може и да засече, но с помощта Аллах, със сигурност ще се получи? Тъпи аматьори. Сега на пазара е пълно със стока и няма нужда да губя време и пари за неща със съмнително качество, и то на астрономични цени. Така че се разкарайте и приятен ден!

Сигурно бе тръгнал да се отдалечава, защото се чуха забързани стъпки след него.

— Почакай. Може и да се споразумеем... — каза развълнуваният търговец, преди да бъде прекъснат от нечий смях.

Седящият до мен Боунс видимо се напрегна, а Спейд рязко вдигна глава. Това трябваше да е търсената от нас личност.

— Харисън, оттук поемам аз — каза невъзмутим глас.

Отворихме вратата на микробуса и тихо се измъкнахме навън. Спейд и Боунс тръгнаха първи — липсата на сърце бе предимство. Останалата част от екипа щеше да ги последва, след като започнеше битката. В нашата работа елементът на изненадата беше безценен.

— Кой сте вие? — попита раздразнено Дейв. — Друг лакей?

— Казвам се Домино и съм шефът — отговори с леден тон новодошлият. — Трябва да ни извините за тези мостри. Това беше проверка. От време на време идват ченгета под прикритие и са представят за купувачи, но те не могат да различат бомба от кошница.

Обаче вие очевидно сте професионалист. Въпреки че не съм чувал за вас.

Последното бе казано с още по-студен глас, натезал от подозрение.

— И колко агенти под прикритие без пулс са си пъхали носа в бизнеса ви? — попита язвително Дейв. — Доколкото знам, в полицейската академия не приемат неживи.

— Винаги има първи път, нали? Да се залавяме за работа, защото имам още една среща. Логан, донеси другите сандъци. Трябва да приключим...

Домино млъкна точно преди експлозията. Вероятно бе почувствал нещо, преди да избухнат двете гранати, които бяха хвърлени в склада. Серията изстрели и виковете, които се разнесоха, ми показаха, че вътре има повече хора, отколкото бяхме предполагали.

Хуан, Купър и аз се втурнахме към постройката, от която вече се издигаха пламъци към нощното небе. Привели глави, отвърнахме на стрелбата. В тъмнината зърнах няколко охранители — хора и неживи, които се опитваха да открият откъде ги атакуват. Като ги обстрелвахме от мрака, ние си осигурявахме две предимства: привличахме вниманието им върху нас, докато Спейд и Боунс ги избиваха, като в същото време елиминирахме още пазачи. Насред касапницата, която се вихреше около него, Дейв имаше две основни задачи: да опази Домино жив и да не му позволи да се измъкне.

Хуан бе оголил зъби в хищна усмивка и сипеше непонятни подигравки на испански, докато пробивахме защитата на противника ни. Купър беше по-хладнокръвен, той методично се прицелваше и поразяваше с възхитителна точност. Устните му бяха извити в лека усмивка. За него това бе равносилно на бурно ликуване.

Щом се приближихме достатъчно, захвърлих автомата, прибягвайки до любимите си кинжали. Почти със същата скорост, с която изстрелвах куршумите, мятах сребърните остриета по останалите две дузини охранители. Хората бяха лесна мишена, хващаха се за гърдите, когато кинжалът попадеше в целта, и падаха мъртви.

Един вампир се хвърли на гърба ми и ме събори на земята. Яростно се отбранявах, като се мъчех да държа надалеч от мен зловещите му зъби. Когато забих кинжала в сърцето му, вампирът ме

погледна невярващо, после лицето му се сбръчка. Отхвърлих го от себе си и се извъртях, за да посрещна следващия нападател.

Беше човек, който се канеше да ме застреля почти от упор. Направих странично превъртане във въздуха, за да избегна куршумите, и ми стана страшно смешно от слисания му поглед, когато нито един от тях не ме улучи. Изтръгнах оръжието от ръцете на мъжа и го насочих към него. След няколко кратки изстрела той се озова мъртъв на земята.

Следващите три вампира явно нямаха достатъчно сила и опит. Метнах им по един нож, докато Хуан и Купър изстрелваха куршум след куршум в останалите противници, които бяха развалили бойната си редица. Докато атаката ни продължаваше, хората на Домино стреляха по всичко, включително един в друг. От вътрешността на склада долитаха звуци от битка. Чувах се приглушени проклетия и тропот от стъпки на опитващите се да избягат. С крайчеца на окото си зърнах, че Дейв, приклешил Домино под тялото си, е допрял сребърен нож до гърдите му.

За миг невярващите зелени очи на Домино срещнаха моите, преди да се ококорят разбиращо, и той започна да се съпротивлява още по-яростно. Обаче Дейв блъсна главата му в асфалта с такава сила, че черепът му се спуска. За вампира това не бе смъртоносно. Просто оздравяването щеше да отнеме повече време.

Скоро след това шумът от битката постепенно взе да утихва. Откъслечните викове бяха прекъсвани почти в зародиш. Бегъл поглед наоколо ми показва, че съпротивата е сведена до минимум, тъй като оцелелите започнаха да се предават. Заедно с многобройните оръжия за бедрото ми бе прикрепен и мобилният ми телефон. Обадих се на Дон и го помолих да държи настрана полицията, която сигурно бе вдигната на крак от експлозиите и гърмежите. Няколко души от моя екип бяха разположени на петнайсетина километра от мястото и очакваха обаждането му. Те щяха да забавят канадските власти, докато приключим тук.

Внезапно във въздуха над мен се разнесе свистене. Кинжалите, които бях готова да хвърля, останаха в ръката ми, когато до мен се появи Боунс, сякаш паднал от небето. Той ме огледа, за да се увери, че не съм ранена, а след това насочи погледа си към вампира, притиснат към земята от Дейв.

— Привет, Домино. Знаеш ли кой съм аз?

Боунс направи знак на Дейв да изправи вампира. Спейд, целият опръскан с кръв, сграбчи Домино в желязна хватка. В това време Хуан и Дейв събраха малцината оцелели охранители.

Домино погледна Боунс.

— Не. За какво е всичко това?

Това беше явна лъжа. Домино бе познал Боунс и не преставаше да ми хвърля кръвнишки погледи.

Боунс се усмихна.

— О, чудесно. Искаш да изтръгна насила истината от теб? Любимото ми занимание.

Дори аз премигнах от изненада при светкавичната му реакция. Преди Домино да успее да размърда крака, те бяха откъснати от тялото му и се озоваха в ръцете на Боунс. Израстването на нови крайници бе съпроводено със силна болка. Поне така ми бяха казвали.

Писькът на Домино потвърди истинността на това твърдение.

— Все още ли не ме познаваш, приятел? Хайде, излъжи ме отново, за да видиш какво ще стане.

— Спри — извика вампирът. — Знам кой си, но не знаех срещу кого ще бъде използван гранатометът. Кълна се в Кали, че не знаех.

Тъмните вежди на Боунс се извиха въпросително.

— Макс не ти е платил лично? Тогава кой го е направил?

Домино погледна с явно отвращение собствените си крайници, лежащи на земята пред него.

— Обещай, че няма да ме убиеш, и ще ти кажа всичко.

— Сам ще поискаш да го направя — отвърна тихо Боунс, като се наведе напред, докато лицето му се озова на няколко сантиметра от това на Домино, — защото, ако те оставя жив, ще съжаляваш. Мога да те убия тук, така ще е по-лесно. Виж, вярвам ти, че не знаеш за кого е бил гранатометът. Затова ти давам възможност да избираш, но и в двата случая ще ми кажеш това, което искам да узная.

Видях как на лицето на вампира последователно се изписаха отказ, после надежда, отчаяние и горчиво примирение.

— Парите бяха преведени по банков път, но не знам от кого — отговори Домино най-накрая с унил глас. — Бях дал на Макс банкова сметка, на която да бъдат прехвърлени, но той не го направи лично. Знам това, защото постоянно ми звънеше, за да пита дали парите са

пристигнали. Преводът отне няколко дни и той стана нетърпелив, като спомена нещо за краен срок.

— Да се върнем на банковия превод — каза Боунс. — Сега ще ми дадеш номерата на всичките си банкови сметки, както и адреса на складовете ти. И побързай. Нямам намерение да стоя тук цяла нощ.

Домино се замята в ръцете на Спейд, но другият вампир се оказва твърде силен за него.

— Защо са ти всичките банкови сметки? Ще ти кажа тази, по която бяха преведени парите, но останалите не те интересуват.

Боунс се засмя, но смехът му не бе никак приятен.

— Защо ги искам ли? Защото смятам да ти отнема и последния цент заедно с живота ти. Това ще послужи за урок на всеки, който посмее да застане на пътя ми. Имаш ли нужда от още стимули, за да проговориш?

Домино изруга и започна да диктува номера на сметки, адреси на складове и имена на банки, акции, инвестиции, сейфове — всичките си скрити „златни яйца“. Боунс записваше, като от време на време задаваше въпроси за изясняване на някои подробности. Като приключи, Домино се загледа безизразно пред себе си.

Боунс хвана с две ръце главата му — движение, което издаде намерението му.

— Ако си премълчал нещо, приятел, или си ме излъгал, няма да си жив, когато го разбере. Обаче имаш син, който е наркочилър, нали? Той няма къде да се скрие от мен, а аз без грам угризения ще стоваря целия си гняв върху него, така че следващият негодник не би си и помислил да ме мами, когато му предлагам честна сделка. За пореден път те питам: премълча ли нещо?

— Винаги съм знаел, че си злобно копеле — отговори глухо Домино. — Вземаш ми всичко, за което съм работил. За сина ми няма да остане нищо.

Бледите ръце на Боунс леко се напрегнаха.

— Ще запази живота си. Ако не е бил замесен в този случай или ако по-късно не се опита да ми отмъсти, ще го оставя на мира. Последен шанс.

Домино явно повярва на заплахата, тъй като с монотонен глас съобщи още три номера на банкови сметки. Очевидно бе печелил добре от търговията с оръжие. В момента чрез банковите му сметки и

незаконните стоки Боунс придобиваше милиони. Нищо чудно, че се присмиваше на моята заплата.

— Мъдро решение — каза той, когато Домино млъкна. — Ако не си ме излъгал, синът ти ще бъде в безопасност. Някакви последни думи?

— Ти си копеле.

Боунс само сви рамене.

— Отдавна знам това.

После направи две резки завъртания с ръцете и всичко приключи. Извърнах очи, за да не гледам как главата на Домино тупва на земята до безжизненото му тяло.

[1] Американски сериен убиец и некрофил, наречен Канибалът от Милуоки. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

Независимо от трескавото проследяване на сметките на Домино с надеждата да установим кой е предоставил парите, останахме с празни ръце. Който и да го бе направил, определено бе умен. Фирми фантоми, фалшиви имена, закрити сметки — това бяха само част от трудностите, с които се сблъскахме.

Две седмици по-късно телефонът на Боунс иззвъня. Пронизителният звън трябваше да ми прозвучи като предупреждение, но аз се бях съсредоточила върху документите пред себе си.

— Ало... а, не познах номера ти, Менчерес. Името веднага привлече вниманието ми. Какво ли искаше вампирският прагосподар на Боунс?

Докато слушаше, спокойното лице на Боунс се превърна в непроницаема маска. После той каза:

— Добре. Ще се видим скоро. — И затвори телефона.

— Е? — подканих го аз.

— Менчерес ме покани у тях, за да обсъдим нещо.

Смръщих вежди.

— Не можеше ли просто да ти го каже по телефона?

— Сигурно е нещо важно, сладурче — отвърна леко раздражено Боунс. — Моят прагосподар не обича да драматизира, така че за каквото и да иска да говорим, определено не е за да ме попита дали ще поливам цветята му, докато отсъства за малко от града.

Въпреки че бях облечена с дебел пуловер, по гърба ми полазиха студени тръпки. Какво ли толкова важно искаше Менчерес да обсъди с Боунс, та той да захвърли всичко, за да се срещнат лично?

Имаше само един начин да разбера.

Менчерес ни отвори вратата лично и аз цялата потреперах от съприкосновението с могъщата му аура. Енергията се вихреше около него като малка гръмотевична буря. Чертите на лицето му издаваха египетския му произход, а царственото му държание и дългата до

кръста черна коса му придаваха вид на фараон. Предположих, че е на над две хиляди години, но изглеждаше на не повече от двацет и пет.

— Имаш чудесен дом — отбелязах, когато влязохме, оглеждайки богато украсената къща. — Виждам защо ти е нужно толкова пространство при многобройните ти гости.

Бях очаквала, че ще бъдем заобиколени от обичайния антураж на Менчерес, но грешах. По всичко личеше, че в къщата сме само ние тримата, като изключим няколкото кучета — порода мастиф. Благородни животни. Самата аз си падах повече по котки.

Боунс ме изгледа косо, което накара неговият прагосподар да се усмихне.

— Не се притеснявай, може да говори каквото си иска. Харесва ми прямотата ѝ. Прилича на твоята, само че понякога е по-малко дипломатична.

— Жена ми правилно отбеляза, макар и нетактично — каза Боунс. — Обикновено край теб винаги има няколко от приближените ти. Трябва ли да приема отсъствието им като знак, че искаш разговорът ни да си остане между нас?

— Помислих си, че ще искаш именно това — отговори Менчерес. — Преди да продължим, мога ли да ви предложа нещо? Тук има всичко.

Можех да се обзаложа, че е така. Къщата бе три пъти по-голяма от нашата и притежаваше огромна изба. Боунс ми беше казал, че неговият прагосподар поддържа персонал от вампири и гули, а също така е приютил някои членове на семейството му, както и че има запаси от „жива закуска“. За старец като него е разбираемо да има голям антураж.

Боунс си поръча отлежало уиски. Аз се отказах, искахйки веднага да минем по същество. Менчерес ни въведе в една прекрасна гостна, обзаведена в подчертано мъжки стил — тапицирани с лъскава кожа дивани, каменна камина, дървен под и ръчно тъкани килими. Менчерес се разположи на дивана срещу нас и едно от кучетата веднага легна в краката му. Боунс държеше в едната ръка чашата си, а с другата стискаше моята длан.

— Харесва ли ти уискито? — попита ме Менчерес.

— За бога, просто кажи какво е предложението ти — възкликнах аз, тъй като със способността си да чете мисли, той така или иначе бе

доловил нетърпението ми.

Студените пръсти на Боунс стиснаха ръката ми.

— Не можах да се въздържа — продължих аз, обръщайки се повече към него, отколкото към Менчерес. — Виж, мога търпеливо да флиртувам с враговете си и после да ги убия, или направо да ги убия. Обаче не мога да говоря със заобикалки. Менчерес не ни е извикал да дойдем чак дотук, за да ни пита дали уискито е добро.

Боунс въздъхна.

— Прагосподарю, ще бъдеш ли така добър... — Красноречивият му жест довърши недоизказаното „да минеш по същество“.

Менчерес се наведе напред и впери стоманено сивите си очи в тъмнокафявите очи на Боунс.

— Предлагам да сключим дълготраен съюз между нашите две семейства, Боунс. Ако приемеш този съюз, ще те даря със силата, която някога бе дарена на мен.

Брей! Със сигурност не бяхме очаквали това.

Боунс замислено потупа с пръст брадичката си, докато аз неспокойно се въртях на мястото си. Вампирската политика и без това ме изнервяше, така че идеята за постоянен съюз с този супер зловец вампир изобщо не ме зарадва. Трябваше да се крие нещо зад това предложение. Не можех да повярвам, че Менчерес го прави единствено от великодушие.

Явно и Боунс си бе помислил същото.

— Искаш да обединиш двете семейства и да увеличиш силата ми? Защо имам чувството, че не ми казваш всичко?

Лицето на Менчерес остана безизразно.

— Задава се война. Видях я. С твоята новопридобита сила и обединението на семействата ни ще имаме по-големи шансове да победим.

— Знаеш със сигурност или си имал видение за нея? — попитах аз.

Освен че бе способен да чете мислите на всеки, който имаше пулс, Менчерес бе известен с виденията си. Кратки надзъртания в бъдещето или нещо такова. Не бях сигурна дали е вярно — ако беше, защо не играеше на лотария? — но Боунс вярваше, че прагосподарят му притежава тази ясновидска дарба, а пък той го познаваше от векове.

— Войната е неизбежна — отговори Менчерес с глас, лишен от емоция.

Боунс обмисли чутото. Аз запазих мълчание. Изборът бе негов. Той познаваше Менчерес откакто бе станал част от света на неживите. Бях далеч от мисълта да изразявам неодобрението си само защото старият вампир ме изнервяше.

След дълго мълчание Боунс най-накрая кимна в знак на съгласие.

— Ще го направя.

Знаех, че Менчерес ме е чул, когато изругах наум „О, мамка му!“, въпреки това той не каза нищо. Просто стана, отметна дългата си черна коса и прегърна Боунс.

— Ще скрепим нашия съюз следващата седмица. Дотогава не казвай на никого, освен на най-доверените си хора.

След това Менчерес го пусна и хладно ми се усмихна.

— Сега вече можете да си вървите, Кат.

Къщата, в която Менчерес организира събирането в чест на скрепяването на съюза им с Боунс, в известен смисъл имаше сантиментална стойност за мен. Именно в нея се бях срещнала с Иън, когато той се опита да ме изнуди да стана част от семейството му, но вместо това се бях омъжила за Боунс. Очевидно тя принадлежеше на Менчерес, а Иън я бе използвал през онази нощ.

Що се отнася до Иън, като бивш господар на Боунс, той също бе удостоен с покана за тазвечерното тържество. Боунс бе довел и всичките си потомци — над двеста вампира, без да броим гулите, които бяха около стотина.

За да побере всичките си преки потомци, Менчерес трябваше да наеме цял стадион, затова се бе ограничил да покани само най-силните и предпочитаните от него членове на семейството си. За да станат свидетели на новия съюз, присъстваха и видни господари на други семейства, като не всички от тях бяха приятелски настроени.

Много от разкошните дивани, които преди няколко месеца бяха наредени около централната част на залата, сега ги нямаше, тъй като за събралото се множество имаше нужда от повече пространство. Помещението бе превърнато в салон за прием с няколко стола и дивани

по края, запазени само за най-почетните гости. Централната част бе празна, така че всички останали щяха да стоят прави.

Това бе най-голямото сборище на неживи, което бях виждала. Излъчващата се от тях енергия направо пронизваше кожата ми. Нашата почетна охрана се състоеше от Спейд, Тик Ток, Ратлър, Зиро и още десетина повече или по-малко познати вампири. Имената им може и да ми убягваха, но не и техните енергийни нива. Дори в помещение, в което повече от половината присъстващи бяха потомци на Боунс и Менчерес, нашият ескорт излъчваше енергия, която направо пращеше от безмълвно предупреждение. Радвах се, че бях част от тази група, а не трябваше да се изправя срещу тях на бойното поле — енергията им просто щеше да ме размаже.

Когато се качихме на квадратната платформа в средата на залата, изпитах усещането, че се намирам на боксова арена. В единия ъгъл застана Менчерес, а в другия — Боунс, и никой не разговаряше. Мълчаха и всички зрители. После Менчерес пристъпи в средата и се обърна към публиката.

Беше облечен в бяла египетска туника, препасана с колан, за който можех да се обзаложа, че е от чисто злато. Горната част на ръцете му бе пристегната от златни гривни и даже кожата му хвърляше леки златисти отблясъци. Сигурно бе използвал златна пудра. Дългата му черна коса се спускаше свободно по гърба и бе прихваната само от тънка корона от лазурит, която минаваше през челото. Всичко това придаваше на Менчерес вид, сякаш бе слязъл от древна фреска на египетска гробница. По дяволите, ако не грешах, в някоя от фараонските гробници наистина имаше негово изображение.

— Всички вие сте тук, за да станете свидетели на обричането ми във вярност към съюз, който може да бъде разтрогнат само от смъртта. От тази нощ нататък се заклевам, че всички от моето семейство ще принадлежат на Боунс, както и всички от неговото семейство ще принадлежат на мен. Като доказателство на моите думи и за скрепяването на този съюз, предлагам моята кръв. Ако го наруша по някакъв начин, трябва с нея да измия вината си. Криспин, ти, който си приел името Боунс, приемаш ли предложението ми да се обединят нашите семейства?

Боунс стисна ръката ми и отиде да застане до стария вампир.

— Да, приемам.

Менчерес забави следващия си въпрос може би за по-голяма тържественост.

— А с какво доказателство ще подкрепиш своята дума?

Боунс отвърна спокойно:

— Ще подкрепя думата си с моята кръв. Ако предам нашия съюз, пак тя трябва да измие вината ми.

При обичайни обстоятелства сега те трябваше да срежат дланите си и да си стиснат официално ръцете, точно като при вампирската брачна церемония. Но тази нощ на гостите им предстоеше да видят нещо друго. Всички присъстващи знаеха, че Менчерес и Боунс обединяват семействата си, но нямаха представа каква ще е цената на този съюз — прехвърлянето на сила. Така че само стоящите на платформата не се изненадаха, когато старият вампир, вместо да извърши традиционното срязване на дланта си, наклони глава към шията на Боунс.

Сред наблюдателите се разнесоха изумени възклицания. Предполагам, че вече се досещаха какво се случваше. Чух как стоящият на третия ред от платформата Иън злобно изруга. Реакцията му ме накара да се усмихна. О, някой май се чувстваше пренебрегнат!

Иън не беше единственият. Чуха се още недоволни викове от страната, където стояха потомците на Менчерес. Явно те самите се бяха надявали някой ден да получат този дар. Това бе другата причина, поради която бяхме довели охрана с нас — ако някой или група вампири не се ограничи до издаването на недоволни възгласи.

Без да обръща внимание на тази врява, Менчерес продължи да пие кръв от шията на Боунс. Когато най-накрая отдръпна главата си, видях Боунс леко да се олюлява — загубата на кръв бе отслабила силите му. Съдейки по външния му вид, старият вампир бе източил солидно количество.

— Думата ми е скрепена с кръв — изхриптя Боунс, — дадена и приета доброволно.

Менчерес на свой ред подканящо наклони глава и Боунс заби зъбите си в откритата му шия.

Този път бе различно. Във въздуха нещо се промени, сякаш в залата протече невидим ток. Между двете фигури в средата на платформата като че ли се създаде статично електричество и аз

премигнах, разтривайки неволно настръхналите си ръце. Значи ето как ставаше предаването на сила. Боунс ми бе казал, че Менчерес трябва сам да пожелае да я дари; тя не можеше да бъде открадната като някой пие от кръвта му. Пред очите ми кожата на египетския вампир започна да излъчва някаква свръхестествена светлина, сякаш милиони звезди извираха от тялото му.

Внезапно зад нас се разнесе шум от боричкане. Някой или се опитваше да започне разправия, или да си пробие път към платформата. Спейд изрева някаква команда и няколко вампира се спуснаха от покрива като смъртоносни паяци. Те скочиха върху малката разбунена група и шумът веднага секна.

През това време Боунс продължаваше да пие, без да обръща внимание на случващото се около него, а краката му все по-стабилно стояха на пода. Знаех, че той не се храни с кръвта на Менчерес, а с всяко всмукване поглъща чиста сила. Блестящите искрици по кожата на стария вампир се прехвърлиха върху кожата на Боунс и попиха в нея със същата лекота, с която водата попива в пясъка. Гледката бе прекрасна и... плашеща.

В залата се разнесе усилващо се жужене, което за част от секундата прерасна в пронизителен тътен. Инстинктивно запуших с ръце ушите си точно когато Боунс залитна назад и тялото му изведнъж се отпусна. Втурнах се към него и го хванах, като бавно го положих на пода. Менчерес се справяше по-добре, макар и не много. Двама от хората му го сграбчиха под мишниците, когато главата му клюмна и той се олюля, като едва не загуби съзнание.

Държах главата на Боунс в скута си. Нашият охранителен отряд направи защитен кръг около пас, а Спейд предупреди на висок глас, че всеки, който се приближи, ще бъде убит. Той не преувеличаваше. Всичките ни хора бяха въоръжени със сребърни кинжали, подобни на тези, които бяха скрити под червената ми рокля.

Менчерес събра достатъчно сили, за да смотолеви:

— Думата ми е скрепена с кръв, дадена и приета доброволно. — После впи зъби във врата на един човек, доведен специално за тази цел.

Погледнах настрани, като галех лицето на Боунс и го чаках да дойде в съзнание.

След няколко минути той се свести. Усетих го по прилива на енергия, която ме накара да потрепера още преди да потрепнат клепачите му. Изведнъж Боунс ми се стори някак непознат. Вибриращата енергия, която обичайно се излъчваше от него, не само бе нараснала — тя продължаваше да расте ли да расте, докато не изпитах чувството, че той буквално ще избухне в ръцете ми.

В следващия миг ръката му стисна моята и аз рязко се отдръпнах, разтърсена, сякаш бях бръкнала в контакт.

— По дяволите, съкровище, чувствам се съвсем различно — бяха първите му думи.

Внимателно докоснах с ръка челото му.

— Добре ли си?

Беше глупаво да го питам при припукващата енергия, която боцкаше като с игли дланта ми, но не можах да се сдържа.

Той кимна утвърдително и отвори очи.

— Напълно. Всъщност никога не съм се чувствал по-добре, освен в миговете, когато сме били сами.

Прасе! Е, сега вече знаех, че това е същият мъж, в когото бях влюбена. Силата му може и да бе променена, но всичко останало си беше както преди. Изпитах направо облекчение, че е все така циничен.

— Тогава стани от мен, че лакътят ти се е забил в бърбреците ми и...

Нещо в изражението му ме накара да млъкна напред изречението.

— Какво? — попитах аз.

— Преди малко не ме ли нарече прасе?

Застинах на място. *На глас ли го бях казала?*

— По дяволите, не, не го каза! — отговори Боунс вместо мен и е ловко движение скочи на крака.

Мили боже, сега можеше да четеш мисли? Това беше нещо, което никой от нас не бе очаквал да се случи.

Боунс ми помогна да се изправя и ме целуна. От него се излъчваше толкова силна енергия, че езикът му почти ме опари, когато се плъзна в устата ми, но после ми стана приятно. Много, много приятно.

— Шшшт! — прошепна той в ухото ми, след като устните му се откъснаха от моите.

Досетих се защо искаше да запази това в тайна. Ако враговете му не знаеха за новопридобитата му способност, нямаше да се притесняват, че ще прочете мислите им.

Няма да кажа нищо. Обаче двамата с теб трябва да си поговорим за това, защото не съм съгласна да нахлуваши в мозъка ми, когато си поискаш.

— Ох! — извиках неволно, когато той внезапно ме захапа за шията. Света Богородице, краката ми се подкосиха. Боунс ме подхвана в мига, в който коленете ми омекнаха.

Бяхме планирали след церемонията той да пийне малко от моята кръв. Въпреки че бе поел огромно количество от тази на стария вампир, тя не можеше да го нахрани. Можеше да го засити единствено човешката кръв и моята, макар че бе само наполовина такава. Не бях шокирана от ухапването му, а от невероятните еротични вълни, които ме заливаха при всяко смукване на устата му. По дяволите, никога не се бях чувствала така. Беше все едно че целува най-интимната част от тялото ми.

Боунс отдръпна устни от шията ми, но не ме пусна, което бе добре, защото иначе щях да се свлека на пода. Слава богу, че спря да пие от кръвта ми, защото бих потънала от срам ако стигна до оргазъм пред очите на хиляди хора. Достатъчно лошо бе, че всички можеха да усетят колко ми бе приятно да предоставя врата си за ползване като вкусен коктейл, но поне можех да си спестя желанието за цигара след това.

— Не се смущавай — каза тихо Боунс. — Аз се чувствам по същия начин всеки път, когато пия от теб. Скоро ще приключим тук, Котенце, тъй като формалностите вече минаха.

Без да ме пуска от прегръдките си, двамата се обърнахме към Менчерес. Той също се бе ободрил благодарение на кръвта на донора си, но се обзалагам, че не бе изпитал такова чувствено удоволствие. Старият вампир и Боунс си стиснаха ръцете и се обърнаха към тълпата.

— Нашият съюз е сключен — обяви официално Менчерес.

Думите на Боунс бяха по-прозаични:

— Време е да го отпразнуваме. Забавлявайте се, приятели.

ГЛАВА 10

Параноичен както обикновено, Боунс се опасяваше, че някой от гостите може да е тайнственият покровител на Макс и не се отделяше от мен. Аз нямах нищо против, поради две причини. Първо, можеше да е прав. Тук гъмжеше от неживи и никой не знаеше колко от тях наистина бяха съюзници. Другата причина бе проста — усещах трептенето на новопридобитата му енергия като ласка по кожата си.

Обаче, когато в залата се появиха голи мъже и жени, които се смесиха с гостите, направо се заковах на място. Явно чул неизречения ми въпрос или досещайки се по изражението на лицето ми, Боунс се засмя:

— Това са ордъврите, Котенце. Виждаш ли как блести кожата им? Това се дължи на специалната смес — нещо като сос, с който са намазани. Забеляза ли, че някои от тях имат допълнителни ръце? Това не са вродени аномалии, а деликатеси, оформени като крайници и залепени за тях. Гулите също трябва да ядат.

С изумление видях как една от ходещите „закуски“ седна в скута на вампир, предлагайки шията си. В същото време един гул спокойно загриза стърчащата от тялото ѝ фалшива четвърта ръка. Ама че гадост!

— Това са най-отвратителните ордъври, които съм виждала. Как са се съгласили тези хора на това? Да не са откачили?

Боунс отвърна развеселено:

— Не съвсем. Те са доброволци, скъпа. Някои от тях са хора, принадлежащи на Менчерес или на мен, а другите бих нарекъл фенове поради липса на по-точна дума. Хора, които вярват в съществуването на вампирите и гулите и се надяват, че някой добър нежив ще ги хареса достатъчно, за да ги превърне. Понякога това се случва, разбира се. Иначе нямаше да се стичат на тълпи при нас. Някои от тях предлагат и нещо повече от кръвта си, но това е техен избор. Не го изисквам от тях.

О, значи бяха едновременно вечеря и забавление. Как се бе променил животът ми. Бях домакин на соаре „чукане с вечеря“ в чест

на съюзяването на Боунс с един супер могъщ вампир. Какво следваше? Участие в масовата оргия?

Боунс хвана ръката ми.

— Да се измъкнем за малко — прошепна той, като ме поведе към една от съседните стаи. Когато минахме покрай един висок до тавана библиотечен шкаф, преди изобщо да се усетя, Боунс натисна някакъв незабележим лост и ние се озовахме в тъмен тесен коридор.

— Таен тунел? — попитах шеговито. — Също като в исторически роман.

Той се усмихна.

— Ето ни тук. Най-после насаме.

Бяхме в малко помещение без прозорци и мебели. Имаше само люк на тавана с размери метър на метър.

— Люкът води към таванското помещение, а оттам към покрива — обясни Боунс. — Бърз начин да се измъкнеш в случай на нужда. Освен това, стаята има дебели бетонни звукоизолирани стени.

Това означаваше, че можем да говорим, без да бъдем подслушвани.

— Вече можеш да четеш мислите ми — прошепнах аз. — Боже, Боунс, това страшно ме обърква.

— Бих могъл да ти обещаю, че няма да чета мислите ти, но ще бъде лъжа. Ти си ми много скъпа, за да мога напълно да се изолирам от тях, пък и не знам дали бих го направил, даже и да можех. Искам да знам всичко за теб, Котенце, и това, което ми казваш, и онова, което се опитваш да премълчиш.

Беше безсмислено да споря по този въпрос. Ако аз самата бях надарена с такава способност, също нямаше да се сдържа да я използвам. Менчерес бе казал, че силата на Боунс ще нарасне, но не бе споменал, че заедно с това той може да придобие и нови способности. Запитах се какво ли друго щеше да бъде различно.

— Зрението и слухът ми са по-остри — отговори ми Боунс. — И естествено се чувствам значително по-силен. Колкото до другите различия, ще трябва да почакаме и да разберем.

— Все още не знам какво да мисля за това — промърморих аз. Беше странно да получавам отговори на въпросите си, преди още да съм ги задавала.

Боунс се вгледа в лицето ми.

— Аз не съм се променил, любима. Само получих нови способности. Вярваш ли ми?

Сигурно бе чул отговора, преди да го кажа на глас, но все пак го направих.

— Да.

Преди да се върнем на празненството, Боунс ми даде да пийна малко от неговата кръв, за да компенсирам онази, който той бе изпил от мен. Тази глътка ми подейства така, сякаш бях изпила шишенце кофеинови таблетки. Дон ще направи задно салто, като получи седмичната ми кръвна проба за колекцията си — помислих си иронично.

Тейт стоеше в срещуположния край на залата. Когато погледите ни се срещнаха, той потърка два пъти носа си. Напрегнах се — това бе старият ни сигнал за неприятности. В следващата секунда той се обърна, така че никой не забележа размяната на знаци.

Сега бе моментът новопридобитите телепатични способности на Боунс да влязат в действие. *Нещо се подготвя, Тейт е силно разтревожен. Ако имаш начин да блокираш това място, сега е моментът да го направиш.*

Като ме държеше плътно до себе си, Боунс мина през тълпата и стигна до Менчерес. Двамата не размениха нито дума. Навярно старият вампир вече бе чул безмълвното ми предупреждение, защото кимна веднъж и направи знак на най-близко стоящия охранител.

Точно тогава се развихри адът.

Един вампир, който вървеше към нас, се взриви. Просто се разлетя на късове обгорена плът. След него се втурнаха още трима камикадзета.

Боунс ме метна като футболна топка през залата към тичащия насреща ни Тейт. Точно навреме. Експлозията на вампирите самоубийци направо ме оглуши. Тейт ме хвана, прикривайки ме с тялото си като щит срещу внезапната атака на човешки и неживи „бомби“, които сякаш бяха навсякъде около нас. Две от нашите живи закуски избухнаха като фойерверки, оплисквайки с кръв всички около тях, които бяха имали късмета да оцелеят. Тейт започна да си проправя път през тълпата, а аз надничах през рамото му и ритайки, закрепях:

— Пусни ме, дявол да те вземе!

— Нищо не разбираш — процеди Тейт, цапардоса ме с лакът по главата и за кратко ме зашемети. Въпреки това продължих да се боря с него, докато той упорито си проправяше път през тълпата към единия изход. Всички изходи бяха охранявани от вампири, които принадлежаха на Боунс или Менчерес и ни пуснаха да минем по команда на Боунс. Като чух гласа му, си отдъхнах с облекчение. Слава богу, той беше жив.

Тейт затисна с ръка устата ми и не ме пусна, даже като го ухапах. Това бе най-голямата щета, която можех да му нанеса от позицията, в която се намирах — метната като чувал на рамото му. Той спря да тича чак когато се озовахме на моравата отвън.

— Пусни ми ръката, защото трябва да се върна вътре — изръмжа Тейт, като ме стовари на земята.

Отворих уста и закрепях:

— Какво ти става, по дяволите? Мислиш ли, че просто ще стоя тук, докато вътре се взривяват хора?

— Там е заложена бомба, Кат. Всеки момент къщата ще избухне.

Замълчах за секунда, шокирана, после понечих да се втурна към сградата.

С един удар Тейт ме повали на земята.

— Нямам време да ти обяснявам — сопна ми се той. — Но ще изкарам всички навън, даже и твоя любим вампир. Ако видиш Талисман, залови го. Той е замесен. Охранявай периметъра, Кат.

Тейт хукна към къщата, а аз останах, чудейки се дали да го последвам, или не. Всичко в мен крещеше да се върна вътре и да кажа на Боунс за бомбата. Ами ако Тейт не стигнеше при него навреме? Продължавах да го предупреждавам наум, но сред целия този хаос не знаех дали ще ме чуе.

Колебанията ми се изпариха, когато видях три фигури да се измъкват крадешком през покрива. О, ето ги плъховете, които се опитват да напуснат кораба!

Посрещнах ги още във въздуха, докато скачаха на земята, като ги запратих в стената. Преди да блъсна телата им, разполагах с частица от секундата да ги разгледам и да реша кого да пробода. Всеки от двамата по-нисши вампири получи по един кинжал в сърцето, а главата на Талисман разбих в каменната стена, което не го уби, а само го зашемети.

Когато се съвзе яростно започна да щрака с челюсти. Талисман беше мастер вампир и нямаше намерение да се предава без бой. Вкопчени един в друг, ние се затъркаляхме върху тревата. Скоро тялото ми бе покрито със следи от зъбите му, които обаче не бяха успели да откъснат парчета плът. Той се укроти чак когато забих ножа си в сърцето му и го натиснах леко със злобна усмивка.

— Ако мръднеш, ще се превърнеш в сушено месо, задник. Ако бях на твоє място, щях да мирувам.

Обаче той не ме послуша.

— Няма да се оставя да бъда задържан като баща ти — каза Талисман и потвърди думите си, като се притисна към мен, пронизвайки докрай сърцето си, и застина.

— Мамка му! — изругах и го отхвърлих настрани.

Нямаше време да се ядосвам заради самоубийството му. В този момент вратите на къщата се отвориха и съпровождани от охранителите от вътре, от тях се изсипаха тълпи от вампири и гули. Бяха толкова много, че приличаха на мравки, напускащи мравуняка си. Обаче Боунс не беше сред тях.

Затова пък видях Анет и я сграбчих за ръката.

— Къде е Боунс? Защо не излиза? Той знае, нали?

Не казах думата „бомба“, защото не исках да предизвикам паника сред тези, които не знаеха. Самата Анет изглеждаше съсипана, загубила обичайното си хладнокръвие.

— Той е още вътре. Не иска да излезе, докато не изведе всичките си хора и не открие кои са организаторите.

— О, напротив, ще излезе — изръмжах аз.

Анет стисна ръката ми и не я пусна.

— Криспин каза да се погрижа да стоиш навън — настоя тя, дърпайки ме назад.

Като оставим всичко друго настрана, изпитах истинска наслада от следващия си ход. Не говори добре за мен, но е истина. Завъртях се и ѝ нанесох такъв силен удар, че тя се строполи на земята и си спуска черепа. От практична гледна точка това беше добре, тъй като нямаше да може да ме възпре. Хей, нищо лично.

Втурнах се към къщата, като едва не се сблъсках със Спейд.

— Дори не си и помисляй да ме спреш — предупредих го, като размахвах два от кинжалите си, за да подкрепя заплахата си.

Той едва погледна оръжията ми.

— Трябва да дойдеш с мен, за да измъкнем Криспин. Тейт също е вътре. По мои изчисления разполагаме с по-малко от четири минути.

Четири минути! Вампирите можеха да преживеят много неща, но не и тялото им да бъде разкъсано на парчета. Страхът ми вдъхна безразсъдна смелост и аз се втурнах с всички сили в къщата, следвана от Спейд.

Бяхме стигнали до пустеещото преддверие, когато той внезапно ме нападна. Оглеждах всички ъгли за евентуална опасност и не очаквах удар от този, който бе до мен. Спейд изненадващо стовари юмрука си върху главата ми и аз загубих съзнание. Спомням си само, че тъкмо отправях преценяващ поглед към коридора и в следващия миг пред очите ми избухнаха искри, а после всичко потъна в мрак.

Когато отворих очи, двамата лежахме на моравата на стотина метра от къщата. Спейд продължаваше да ме държи здраво. Дори краката му притискаха колената ми към земята.

— Лъжлив кучи син! — казах хрипливо, докато безуспешно се мъчех да се откопча от него.

Спейд ми отвърна с мрачна усмивка и ме стисна още по-здраво.

— Съжалявам, ангелче, но Криспин ще ме убие, ако ти се случи нещо.

Вниманието ми бе привлечено от движение на покрива. Тъй като Спейд наполовина лежеше върху мен, не можех да видя какво или кой беше там.

— Това не е ли той? — попитах отчаяно.

Спейд извъртя глава.

— Не съм...

Избухналата експлозия прекъсна думите му и озари небето толкова ярко, сякаш самият Бог бе натиснал копчето на детонатора. Изкреях и яростно се помъчих да се освободя, но Спейд ме прикри с тялото си. Лицето ми бе притиснато в тревата, докато около нас падаха с трясък отломки от къщата, които се сипеха върху ливадата като истински библейски жулел. Димът ме задушаваше, макар че носът ми бе забит в земята.

Спейд не се мръдна от мен в продължение на няколко минути въпреки хрипливите заплахи, които му отправях. Позволи ми да седна

чак когато грохотът от падащите предмети секна, но дори и тогава не ме пусна.

Вампирите и гулите, които безцелно сновяха наоколо, не бяха изкрещели при вида на избухналата в нощта експлозия. Те изглеждаха смутени, но не и паникьосани.

— Чарлс, би ли ми помогнал?

Внезапно Боунс се появи сред виещия се над нас дим. Толкова се зарадвах, като чух гласа му, че едва не се разплаках. Целият беше покрит със сажди, изгорелите му дрехи висяха на парцали, а косата му бе опърлена на места. Той държеше в ръцете си трима вампири. Като се приземи, Боунс ги пусна на тревата.

— Задръж тези двамата. Проклети негодници — каза той, като изрита единия. Третият вампир седна и тръсна глава, сякаш да я проясни.

Това беше Тейт. Слава богу, той също беше жив. Спейд пусна ръката ми, когато Боунс коленичи до мен, и аз го притиснах в обятията си.

— Толкова се радвам, че си добре... По дяволите, никога повече не казвай на приятелите си да ме държат настрана!

Боунс се засмя.

— Може ли да говорим за това по-късно, Котенце? Все пак ни чака още доста работа.

После се отдръпна от мен и ме огледа.

— Какво се е случило с теб? Изглеждаш като сдъвкана и изплюта.

Боунс взе един от кинжалите ми и срязва дланта си. Отпих от кръвта му и почувствах, че болката в главата ми намаля.

— Хуан и Купър добре ли са? — попитах, като се мъчех да ги видя сред тълпата.

— Чувам ги — обади се Тейт. — При тях всичко е наред.

Боунс втренчено го изгледа.

— Как разбра какво ще се случи?

Очите на Тейт заискриха в зелено.

— Докато ти и Кат бяхте изчезнали някъде, до мен се приближи онзи боклук Талисман. Каза ми, че е чул за чувствата ми към Кат и ми предложи възможност да я имам само за себе си. Единственото, което трябвало да направя, е да се постарая ти да останеш в къщата, когато

телата започнат да експлодират. Талисман бе сигурен, че ще поискаш Кат да бъде колкото се може по-далече от живите бомби, така че аз трябваше да я изведа навън, а после да се погрижа за собствената си безопасност. В крайна сметка ти загиваш, а самотният Жътвар търси утеха. Трябва да призная, че предложението изглеждаше доста съблазнително.

— Ти никога не би направил такова нещо, Тейт — възкликнах аз.
— Ти си много добър човек.

Той се засмя, но в гласа му прозвуча тъжна ирония:

— Не бъди толкова сигурна. Вероятно по-късно ще съжалявам за това.

Боунс го изгледа продължително. Аз си замълчах и не отбелязах на глас другото очевидно нещо — независимо от цялата си неприязън към Тейт, Боунс не го бе оставил да умре в къщата, а го беше сграбчил и измъкнал навън. Тъй като Тейт не можеше да се придвижва във въздуха, без Боунс той щеше да изгори. По благородството си двамата си приличаха много повече, отколкото някога биха си признали.

Но както бе отбелязал Боунс преди малко, сега ни чакаше много неотложна работа. Като например двамата нещастни вампири, които лежаха на петнайсетина метра от нас. Изгледах ги с присвити очи. Те действително се бяха опитали да взривят мъжа, когото обичам. Колко глупаво от тяхна страна.

ГЛАВА 11

Стояхме в далечния край на моравата пред все още димящата къща. Пожарникарите бяха пристигнали, както и полицията, но този път на Хуан и Тейт не им се наложи да показват документите си. Не и при всички тези вампири, които можеха със зелените си очи да внушат на спасителните екипи първо да се заемат с гасенето на пламъците, а задаването на въпросите да оставят за по-късно... или напълно да забравят за тази част.

Ето защо никой от полицаите не обърна внимание на отчаяните викове на шестимата виновници за тазвечерния взрив. Другите четирима съучастници бяха заловени, след като първите двама вампири, подложени на жестока „обработка“, ги издадоха. По обясними причини, докато траеше това, на нито един от гостите не бе разрешено да си тръгне, въпреки протестите им. След двучасов „разпит“ най-сетне се разкри, че поръчителят на нападението е жена вампир на име Патра.

И както можеше да се очаква пак тя бе мистериозният покровител на Макс, макар да нямах никаква представа коя е и защо иска смъртта ми.

Щом чу името ѝ, Боунс рязко вдигна глава и се втренчи в Менчерес. Египетският вампир затвори очи и на лицето му се появи изражение, което бих нарекла страдалческо.

— Нека да позная — казах, изпълнена с тревога от техните реакции. — Става дума за много стар и могъщ вампир, нали?

Боунс погледна към мен.

— Да. Тя е мастер вампир на повече от две хиляди години. Менчерес, знаеш какво означава това.

Туниката на стария вампир вече не беше искрящо бяла, а златистият пращец по кожата му бе скрит от саждите. Точно сега видът му напълно отговаряше на настроението му. Обаче, когато отвори стоманено сивите си очи, всичките му емоции бяха скрити зад непроницаема маска.

— Да. Означава война.

— Онези от вас, които не принадлежат към нашите семейства — каза високо Боунс на събраните вампири, — трябва да направят своя избор сега: да останат тук и да се присъединят към нас, или да изберат Патра и да си тръгнат. Само тази нощ можете да направите това свободно. Ако след това някой от вас или от семействата ви се изпречи на пътя ми, ще бъде убит.

Менчерес си изправи и застанало него.

— Решавайте — каза просто той.

Първи дойдоха при нас онези, в които не се съмнявахме. Спейд се приближи още преди Боунс да завърши изказването си. Родни последва примера му, както и няколко други видни представители на общността на неживите. Вампири и гули, които не познавах, също минаха на наша страна или от лоялност към Боунс и Менчерес, или от страх от тях.

Други не можеха да вземат толкова лесно решение. Някои просто се изнизаха в мрака, без да кажат и дума. Имаше и такива, които се колебаеха и изчакваха да видят колко ще останат и колко ще си тръгнат, за да решат чия страна да вземат. Ала най-много ме изненада реакцията на Иън, който мълчаливо кимна на Боунс и доведе хората си при нас. Бях сигурна, че ще си тръгне заради двете поражения, които понесе от Боунс през последните два месеца. Погледнах към Боунс и си помислих: *Не му вярвам*. В отговор той само леко сви рамене.

В крайна сметка, около седемдесет процента от независимите мастер вампири бяха заложили на нас. Останалите трийсет процента бяха предпочели противника ни. Обаче никой не знаеше колко от присъединилите се към нашия лагер бяха искрени. Само времето щеше да покаже.

След съответното вричане във вярност всички напуснаха руините на къщата. Надявах се, че Менчерес има застраховка, защото при експлозията бе загубил огромно количество ценни предмети, но после си помислих, че едва ли „вампирска вендета“ е включена като клауза в застрахователната му полица.

Менчерес, Ратлър, Тик Ток и Зиро тръгнаха с мен и Боунс към специално оборудвания ни джип. Освен другите екстри, той имаше бронирани стъкла, но преди да включи двигателя, Зиро провери дали няма поставени взривни устройства. Стигаше ни една преживяна

експлозия. Спейд и Родни отговаряха за четиримата пленени заговорници и можех да се обзаложа, че им предстоеше един доста дълъг ден.

Когато се отдалечихме достатъчно, за да не се притеснявам, че можем да бъдем подслушани от други неживи, зададох въпросите, които не бях посмяла да изрека на глас преди това.

— Как тази жена е успяла да накара вампирите да се самовзривят? Очевидно е, че хората могат да бъдат хипнотизирани да станат ходещи бомби, но вампирите? Това не ми изглежда присъщо за тях.

Тик Ток седеше зад волана, Менчерес бе заел седалката до него, а ние с Боунс се бяхме настанили отзад. Добре че огромният автомобил имаше и трета седалка, та не се наложи другите вампири да седят в скута ни.

— Вероятно, като държи за заложник някой техен близък и заплашва, че ще го подложи на мъчения в случай на отказ — отговори Боунс. — Едва ли има нещо друго, което би накарало вампир да се пожертва по този начин, но ще разберем със сигурност, като разпитаме по-подробно нашите пленници.

Аз трепнах.

— Боже, тогава не мога да ги виня за извършеното. Може би не трябва да бъдеш толкова суров с тях...

— А те дойдоха ли при мен да ми кажат за заговора? — прекъсна ме Боунс. — Не. Ако го бяха направили, щях да се опитам да помогна на тях и семействата им, но те не дойдоха, макар че са знаели какви ще бъдат последиците.

Не започнах да споря с него. Вампирите си имаха други правила, а тъй като едва не бяха причинили смъртта на Боунс... Да, тези четиримата заслужаваха съдбата си.

— А тя наистина ли ще пощади семействата им?

Боунс вдигна рамене.

— Ще е в нейна полза. Иначе следващия път заплахата няма да подейства.

— Мразя тези гадости — промърморих аз. — Удари от засада. Заложници. Самоубийствени бомбени атентати. Нараняване на близки и приятели само защото обичат някой от противниковия клан. Сега нещата ще се влошат още повече, нали?

— Да.

В повечето случаи считах откровеността на Боунс за най-привлекателната черта на характера му. Обаче понякога ми се искаше той просто да ме излъже.

Въздъгнах дълбоко:

— Това ще отложи сватбата ни. Не можем да организираме шумно празненство при сегашната обстановка. Вместо марша на Менделсон в църквата вероятно ще се чуе тиктакането на някое взривно устройство.

— Съжалявам, сладурче — отвърна Боунс. — Няма да е безопасно, не и в този момент.

Освен ако не отидем направо в някое кметство и просто се подпишем — помислих си мрачно, но веднага се упрекнах, че се държа детински. Голяма работа, щяхме да вдигнем сватбата по-нататък. Имайки предвид случилото се тази вечер, отлагането ѝ бе най-малката ми грижа.

— И коя все пак е тази Патра? — полюбопитствах аз. — Не виждам какъв е смисълът, от една страна, да стига до такива крайности, за да помогне на баща ми да ме убие, а след това да изпрати нейния лакей Талисман при Тейт е предложение да ме изведе от къщата, преди тя да избухне.

Видях как Менчерес изпъна гръб на предната седалка, щом Боунс отвърна:

— Не, няма никакъв смисъл, нали прагосподарю? Въпреки че мога да се сетя за няколко причини, поради които Патра би искала моята и твоята смърт, сега, когато свързахме в съюз двете ни семейства, нямам и най-малката представа защо тя ще преследва жена ми.

Нещо в тона му ме накара да погледна рязко към него, а после към мълчаливия вампир на предната седалка. Тук явно нещо се премълчаваше. Напрежението в автомобила нарасна, докато не стана осезаемо почти като мъгла.

— Никога не е било насочено срещу Кат — отвърна най-сетне Менчерес.

— Моля? — Вече бях ядосана. — По мое мнение, когато някой се опитва да ме убие, това определено е насочено към мен.

Старият вампир не се обърна, а продължи да гледа пътя отпред.

— Значи мнението ти е грешно, тъй като е напълно възможно да си само средство за постигане на целта. Макс и Калибос са смятали, че Боунс не го е грижа за теб и са решили, че може да им се размине за стореното. Обаче Патра е знаела, че Боунс те обича. И то толкова много, че смъртта ти ще бъде смазващ удар за него, което ще го направи лесна плячка. Това е единствената причина, заради която е помогнала на Макс, а не защото се интересува от теб, Кат. Убийството ти е само средство да стигне до Боунс.

Боунс изруга тихо, преди аз да избухна:

— Но защо? Какво ѝ е направил той?

Лицето на Боунс стана още по-мрачно. Както бе омазан със сажди и пепел, той изглеждаше направо страховит.

— Мисля, че е време да ѝ обясниш, прагосподарю.

— Всички ми завиждат за дарбата ми да предвиждам бъдещето — каза с горчивина Менчерес. — Нямате представа какво е постоянно да ме питат: защо не съм предвидил предстоящото земетресение или цунами, или изригване на вулкан, или самолетна катастрофа, или каквото и да е друго трагично събитие, засягащо съдбата на онези, които ме заобикалят. Не знам защо някои видения се появяват пред очите ми с кристална яснота, докато други са като обвити с пелена, а трети е невъзможно да бъдат различени. Мога да предупреждавам само за това, в което съм сигурен, и после да чакам да видя дали съм бил прав.

Премигнах изненадано. Никога не бях виждала Менчерес толкова разстроен. Хладната му невъзмутимост явно сериозно се бе пропукала и той изглеждаше готов да разбие с юмрук предното стъкло. Тик Ток го погледна с крайчеца на окоето си, несъмнено за да прецени дали да спре джипа, или не.

— Никой не те обвинява за случилото се тази вечер — каза глухо Боунс. — Но още не си отговорил на въпроса ми.

Не, не беше, но добре бе завоалирал нещата. По дяволите, след избухването му почти не си спомнях за какво ставаше дума. А, да, защо онази стара кучка искаше смъртта на Боунс. Съсредоточи се, Кат!

— Преди много години предупредих Патра какво ще се случи, ако продължи по избора от нея път. — Гласът на Менчерес бе толкова тих, че трябваше да напрегна слух, за да го чуя. — Преди няколко века имах видение за мъж, който се женеше за жена, която не

беше нито човек, нито вампир, нито гул, а после този мъж прониза с кинжала си Патра. Сега разбираш, Боунс, че щом се разкри, че Кат е полувампир и двамата се свързахте в брак пред Иън, Патра е разбрала, че онова, което ѝ бях предсказал преди толкова години, ще се сбъдне. Решила е, че единственият начин да избегне тази съдба, е като те убие.

— Кучи син — яростно изкрещях аз. — Знаел си, че Патра ще преследва с всички сили Боунс, но не го предупреди. Не направи нищо!

— Котенце, раздорите помежду ни няма да разрешат проблема — каза Боунс, но по тона му си личеше, че и той не е доволен. — Трябва да бъдем единни, иначе ще осъществим замисъла на Патра вместо нея.

Логиката в думите му проникна в мозъка ми през алената пелена на яростта, която ме подтикваше „Убий го! Убий го!“, отнасящо се за вампира на предната седалка.

Менчерес поклати глава.

— След нощта у Иън изпратих мои хора, които постоянно охраняваха Боунс, освен в случаите, когато изпълнявахте мисии за твоя чичо Дон. Нещо повече, аз... аз очаквах, че когато осъзнае, че съм бил прав, Патра ще престане да заговорничи срещу мен. Но след случилото се с Кат разбрах, че тя няма да се откаже от намеренията си. И именно затова побързах да предложа на Боунс да сключим съюз. Смятате ли, че без него, който и да е от вас има шанс да оцелее?

Сурови думи. Боунс погледна решително Менчерес.

— Напълно си прав. Аз ще убия Патра за това, което причини на съпругата ми, независимо дали ще се застъпиш за нея, или не.

— Защо ще го прави, по дяволите? — попитах раздразнено. — Струва ми се, че тя иска да унищожи и него, иначе нямаше да превърне дома му в огромно барбекю с надеждата, че и той ще бъде в къщата заедно с теб. Всъщност, могъщи прагосподарю, защо самият ти не си я премахнал? Не можеш ли да се справиш със собствени сили?

Старият вампир затвори очи. Вместо него ми отговори Боунс:

— Има неща, които не знаеш за Патра. Когато е станала вампир, тя е избрала името на майка си — една от най-прославените владетелки на Египет, като просто го е съкратила. Патра е дъщеря на Клеопатра и Менчерес отказва да я убие, защото... тя е негова съпруга.

ГЛАВА 12

„Маркиз“ беше суинг клуб, популярен сред садомазохистите, а хората, които го посещаваха, бяха малцинство. За да се слеем с обстановката, аз, Тейт и Дейв се преструвахме на любовна тройка. Боунс бе някъде тук, но не го виждах. Беше ми достатъчно трудно да крия коя съм и без да го държа за ръката.

Не бяхме дошли за извратени забавления и играчки. Макар да бяхме във война с неживата — с най-прочутата нежива, за да бъдем точни, — аз все още имах моята работа. След катастрофалното фиаско с Белинда, Дон не бе намерил друга жена, която да ме замести като примамка, а според докладите от този клуб бяха изчезнали няколко души. Въпреки че ставаше все по-трудно да съчетавам служебните си задължения с всички катаклизми в личния ми живот, работата не търпеше отлагане. Даже и заради две хиляди годишната дъщеря на Клеопатра.

Все още ми бе трудно напълно да приема с кого си имахме работа, но Боунс ми изтъкна, че хората, за които споменът е жив стотици или дори хиляди години след смъртта им, неминуемо са направили силно впечатление и на своите съвременници. Разглеждано от този ъгъл, не беше толкова изненадващо, че някои от знаменитите исторически личности или техните потомци, както в случая с Патра, бяха превърнати във вампири или гули. Обаче Менчерес не само бе превърнал Патра, но и няколко години след това се бе оженил за нея. Имайки предвид вампирските брачни обичаи, ухажването бе протекло много скоростно. И което бе още по-лошо, докато той не можеше да се реши да убие съпругата си, с която не живееха заедно, тя определено не изпитваше същите колебания спрямо него.

За да се слея с тълпата в „Маркиз“, бях положила много усилия да променя облика си. Бях си направила дебели черни кичури, а тоалетът ми, ако можеше да се нарече така, приличаше на комбинация от аксесоари от „Последно танго в Париж“ и „Американски чопър“.

От кръста нагоре облеклото ми се състоеше само от два черни кожени кръга, прикрепени към гърдите ми с тънки метални синджири, а от кръста надолу — от черни кожени прашки и множество вериги, които висяха от талията ми, образувайки някакво абсурдно подобие на пола. Тоалетът ми се допълваше от стигащи до средата на бедрото черни чорапи, обточени с кожена лента с остри метални шипове, и сребърни обувки с високи токчета, с които спокойно можех да отнема нечий живот. Обилният черен грим около очите ми придаваше вид на енот. А като добавим и множеството вериги, обвити около ръцете ми, отсега копнеех за края на вечерта.

Дейв и Тейт бяха облечени не по-малко отвратително: черна кожа, вериги и камшици. Това показваше, че или персоналът на Дон има подръка костюми за всякакви случаи, или че някой гардеробиер трябва много да обяснява.

На входа ни провериха за оръжие, като веригите не влизаха в сметката. Както винаги сребърните ми обувки останаха незабелязани. Скриването на оръжие на видно място се бе оказало много ефикасно. Тейт, Дейв и аз бяхме допуснати в бара, без никой да заподозре каквото и да било. Време бе мелето да започне.

Тримата спряхме, за да разгледаме вътрешността на бара. Дори аз, която бях виждала много неща, изненадано премигнах пред разкрилата се гледка.

При някои двойки единият партньор водеше другия за нашияник, като куче. Всеки втори държеше камшик. Почувствах се не на място. Точно пред нас избухна семейна свада: мъжът удари спътницата си с опакото на ръката толкова силно, че от устата ѝ потече кръв. Инстинктивното ми желание да се намеся се изпари, когато тя простена от удоволствие и го помоли да я удари още веднъж.

Е, какво друго можех да очаквам? Садомазохистите не си падаха по ласките и сантименталностите.

Когато погледнах към дансинга, едва не се издадох. Като оставим настрана размяната на удари, които явно бяха нещо нормално за посетителите, някои хора и техните неживи партньори придаваха на мръсните танци съвсем ново значение.

— Леле — прошепна Тейт. — Те се чукат направо на дансинга.

— Виждам — отвърнах остро.

Дейв се ухили срещу мен.

— Хуан направо ще се разплаче, че остана в микробуса. Ако беше тук, щеше да извика „Налага се да бъдем автентични!“ и да си свали панталоните.

Думите му ме разсмяха и ми помогнаха да се отпусна.

— Напълно си прав. Е, да се разкършим, момчета, но дръжте онези си работи в гащите. Все пак работа ни чака.

През следващия половин час се забавлявахме, като в същото време оглеждахме помещението. До този момент, въпреки грубостите и неприличното поведение, нямаше признаци за нещо смъртоносно.

Внезапно почувствах пулсирането на енергия наблизо. Толкова бях свикнала с аурата на Боунс, че го познавах дори само по нея. Колкото се може по-небрежно, погледнах над рамото на Дейв и като го видях, направо се ококорих от изумление.

Гол до кръста, Боунс танцуваше и великолепните му мускули играеха под кристално гладката му кожа. По дяволите, кога бе успял да си направи пиърсинг на зърната? Тези халки сигурно бяха от сребро, защото то бе единственият метал, който тялото на вампира не отхвърляше. Блестящите сребърни халки привличаха вниманието върху изваяните му гърди. Чак след минута забелязах панталоните му и замръзнах на място.

— Не спирай да танцуваш, Кат — прошепна Дейв.

Отново започнах да кърша тяло, като продължавах да зяпам над рамото на Дейв. Панталоните на Боунс бяха изплетени от тънки метални брънки. Кожата му прозираше при всяко негово движение и бе повече от видно, че под тях не носеше бельо. Той срещна погледа ми и се усмихна, като бавно прокара език по устните си, при което забелязах, че зърната му не са единствените части на тялото, на които имаше пиърсинг.

Тъкмо бях започнала да се сторециявам при мисълта какво ли ще е усещането на металното топче върху езика ми, когато една брюнетка си проправи грубо път сред танцуващите, за да се приближи до Боунс с грейнало от радостна изненада лице.

— Не мога да повярвам на очите си, това си ти! Помниш ли ме? Спомни си за Фресно в края на осемдесетте. Естествено тогава бях човек. Едва те познах с тази тъмна коса, тогава беше рус...

Боунс я изгледа с поглед, който можеше да замрази и стомана, но тя безгрижно продължи:

— Идвал ли си тук преди? Аз съм постоянен посетител и мога да ти покажа помещението за частни купони.

Раздразнението внезапно изчезна от лицето на Боунс и той радостно се усмихна:

— Присила? Разбира се, че те помня, скъпа. Частни купони казваш? Покажи ми къде се провеждат.

Той я остави да го дръпне настрана. Тейт се загледа след тях с едва прикрито отвращение.

— Не ти ли дойде до гуша от това, че половината жени, с които се сблъсква, са имали вземане-даване с него?

Пропуснах забележката му край ушите си и се съсредоточих върху Боунс и Присила. Боунс тъкмо й казваше, че аз съм включена в менюто за тази вечер, стига въпросното помещение да е достатъчно уединено, за да може да се вечеря там.

— О, да, напълно дискретно е — отвърна тя, като прокара ръце по тялото му. — Умирам от нетърпение да се чукам с теб сега, когато съм вампир. Беше толкова невероятен преди, а сега сигурно ще е още по-хубаво.

Изскърцах със зъби. Тейт разбиращо изсумтя.

След това Присила прилепи устни към тези на Боунс. Знаех, че трябва да отместя поглед, но не можех. Нито можех да се втурна през дансинга и да я удриям с юмруци, докато я направя на пихтия, както всъщност ми се искаше. Но ако го направех, щеше да е равносилно на това да изкрещя с мегафон коя съм. Така че наблюдавах, без да помръдна, забивайки до кръв ноктите в дланите си, как Боунс усърдно я целува. Само се преструва, точно както аз се преструвам, когато флиртувам по време на работа — напомних си аз.

Обаче ме болеше, сякаш беше истина, и се запитах как ли се чувстваше Боунс в обратната ситуация, когато аз се целувах и прегръщах с други мъже. Е, поне хвана ръката на Присила, за да я спре, когато кучката я плъзна към слабините му.

— Скоро ще го направим, скъпа, само да се нахраня — прошепна й той сладострастно. — Нали не искаш да бъда разсеян?

Боунс я поведе обратно към малката ни група.

— Това е Уилям — каза той, като кимна към Дейв, когото още държах в прегръдките си. — Останалите не си заслужава да ти ги представям — добави, като посочи мен и Тейт.

Присила прокара пръст по гърдите му.

— А как е твоето име? Никога не си ми го казвал.

Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— Ще ти го кажа после.

Отново скръцнах със зъби, но си замълчах.

— Последвайте ме — каза Присила. — Насам.

Бившите му безразборни връзки най-накрая ще са от полза — помислих си мрачно, като приближихме вратата на тайното помещение. Щеше да ни отнеме доста време да я открием сами.

Беше скрита под неизползваемия бар в далечния ъгъл на залата. За да се стигне до нея, трябваше да се мине зад една преградна стена и да се повдигне фалшивият барплот, който прикриваше стълбите. Те се спускаха стръмно надолу, а шумът от забавляващите се и музиката заглушаваха звуците, които идваха от подземие. От другата страна на тесния проход долиташе някакво ритмично шляпане, което се усилваше с всяка наша крачка.

— Добре дошли в истинския „Маркиз“ — каза Присила с усмивка и отвори вратата.

Стаята не беше голяма, но беше претъпкана с различни необичайни уреди. По стените висяха окови, а по закачените на тях белезници имаше петна от кръв. Минахме край пейки, чието предназначение не исках и да научавам, протрити от многократна употреба ремъци и закопчалки. Колело? Не желях дори да си представя за какво го използваха.

Шляпацият звук, който бяхме чули, се оказа от боя с камшик на двама души, завързани за един метален пилон. Те стояха с гръб към техния мъчител и при всеки удар челата им се блъскаха в пилон. Съдейки по вида им, двамата изобщо не се наслаждаваха на наказанието.

Биячът преустанови ритмичните удари, за да погледне към нас. Беше вампир и съдейки по аурата му, бе на около двеста години.

— Кого си ми довела, Присила?

На един съседен диван се бе излегнал друг вампир, който пиеше кръв от шията на жена, лежаща в несвяст на коленете му.

— Гости, Андре — отвърна Присила.

Той спря жълто-кафявите си очи върху мен.

— Нея аз ще я взема. С удоволствие ще оставя отпечатъка от зъбите си върху безупречната ѝ кожа. — След това вампирът огледа Боунс. — Изглеждаш ми познат, срещали ли сме се?

Боунс се усмихна студено.

— Не сме се запознавали официално, но сме се срещали в Лондон през 1890 година, когато търсех един тип на име Ренард. Спомняш ли си? Аз взех главата му, а не теб оставих всичко останало.

Андре отпусна камшика си. По изражението на лицето му си пролича, че си е спомнил. След това хвърли злобен поглед на Присила.

— Идиотка, знаеш ли кой е той?

Тя погледна объркано към Боунс. С огромно удоволствие се възползвах от нейната разсеяност и с един удар я повалих на пода, като забих тока на сребърната си обувка в сърцето ѝ.

— От самото начало ми лазеше по нервите — казах, без да се обръщам към никой конкретно.

Вампирът на дивана, който бе гледал напрегнато случващото се, застина над жертвата си. Скочих към него. Изтръгнах девойката от ръцете му, хвърлих я на Дейв, а след това му нанесох силен удар с глава. Той остана замаян за секунда — достатъчно, за да забия токчето си в сърцето му.

Андре започнала отстъпва, макар че нямаше къде да отиде. Тейт и Дейв бяха зад него, а ние с Боунс стояхме отпред.

— Моля ви, не ме убивайте, нищо не съм ви направил — прошепна той.

— Покажи малко достойнство, по дяволите. Ти си позор за нашата раса — смъмри го Боунс.

— Тейт, заеми се с онези нещастници — наредих му аз.

Той отиде до тях, срязва дланта си и последователно я долепи до устата на жертвите. Скоро белезите от ударите с бича изчезнаха от телата им. Тейт ги отвърза от пилона и ги отведе настрани.

Андре протегна умолително ръка към Боунс.

— Нямаш причина да ме нараняваш. Искаш хората? Твои са.

Поклатих глава. Защо винаги именно побойниците най-много се бояха от отмъщението?

— Страхуваш се от него, но всъщност трябва да се боиш от мен.

Вдигнах един от камшиците, които бе изпуснал и изплющях с него, за да подчертая думите си. Боунс бе смятал, че няма да издържа

да гледам какво ще причини на Макс, но можех да му докажа, че не съм твърде гнуслива, когато трябваше да се свърши мръсната работа.

— Кажи ми имената на партньорите си, Андре. Ако откажеш... Тук имаш доста забавни играчки. Напоследък пробвал ли си някои от тях върху себе си?

След час вече разполагах с едно име — Слаш. Той беше тук някъде и търсеше сред посетителите потенциалната си вечеря. При целия шум, който се чуваше от клуба, се съмнявах, че е разбрал какво е станало с Андре.

Върнах се на дансинга и затърсих сред танцуващите мъж с татуировка на сребърен дракон на бузата. Докато си проправях път, бях бутана, блъскана и дори шамаросана от една жена, чийто партньор се бе дръпнал в последния момент. Тя дори не се извини. Просто ме изгледа злобно и рече:

— Този подарък не беше за теб.

— Тогава ще ти го върна — отговорих аз и й шибнах един. Ами така де, какво щеше да й стане, ако се бе извинила?

Някой ме сграбчи изотзад. Нечии хладни ръце покриха гърдите ми и грубо ги стиснаха. Настръхнах, но не му забих лакътя си в гръдния кош. Не още.

— Отпред изглеждам по-добре — казах с мъркащ като на проститутка глас.

В следващия момент той дръпна главата ми толкова силно назад, че сигурно в ръката му останаха няколко кичура. Стиснах зъби. Най-добре би било този тип да е Слаш или щях да пребия тъпия задник.

Втората хладна ръка се плъзна от гърдата ми надолу към корема и не спря там. Е, добре, стига съм била добро момиче!

Извъртях се рязко, изгубвайки още коса, и едновременно с това нанесох силен удар с коляно. Високият, мургав и развратен тип, който нямаше татуиран сребърен дракон на бузата си, се преви надве. С още един удар го запратих сред веселящата се тълпа.

— Казах ти, че отпред изглеждам по-добре.

Сред танцуващите край нас, които станаха свидетели на случилото се, се разнесе смях. Хвърлих още един заплашителен поглед на високия, мургав и развратен тип, преди отново да подновя търсенето на Слаш. Той трябваше да е някъде тук. Не ми се връщаше

утре, в случай че не го откриех. Всъщност щях да бъда много щастлива, ако кракът ми никога повече не стъпеше на това място.

Други две хладни ръце обгърнаха талията ми и ме дръпнаха назад към нечия твърда гръд. Стиснах юмрук, канейки се да нанеса удар, когато зърнах нещо с крайчеца на окото си и се спрях. Нямах ли татуирани сребърни люспи на бузата на моя нов Ромео?

Обърнах се... и се усмихнах.

— Изглеждаш толкова готин, че ми иде да те схрускам, красавецо.

Непознатият се ухили, разтягайки опашката на дракона, която се спускаше от бузата до ъгълчето на устата му.

— Забавно е, че го казваш. Тъкмо си мислех същото за теб.

Започнахме да танцуваме. Слaш бе висок колкото мен и не пропусна да се възползва напълно от това, притискайки ме. Изтърпях го няколко минути, докато не дръпна ципа на кожения си панталон и не извади пениса си.

— Еха! — възкликнах аз, извивайки се настрани, когато той се опита да намери подслон за твърдия си приятел. — Няма ли някое местенце, където можем да се... усамотим?

Слaш погледна пениса си, сякаш очакваше той да възроптае на глас. После ме хвана за ръката.

— Ела с мен. Знам едно такова място.

Видях с облекчение, че ме помъкна към фалшивия бар. Ако бе тръгнал в обратната посока, всичко щеше да отиде по дяволите. Той изобщо не си направи труда да прибере пениса си в панталоните. Малкият му приятел стърчеше напред през цялото време, сякаш сочеше пътя.

— Леле, колко вълнуващо! — възкликнах, когато Слaш вдигна барплота и отдолу се показаха скритите стълби.

Той ме сграбчи за ръката и ме дръпна към себе си. Теснотата на прохода правеше слизането много неприятно. Мислено си обещах да взема душ възможно най-скоро.

— Мисля, че ще бъдеш много изненадана — каза Слaш, докато отваряше вратата. После се закова на място. — Какво, по...?

Блъснах го вътре с всичка сила. Той полетя напред и се просна на земята точно до пилона, за който сега бе завързано с вериги окървавеното тяло на Андре.

Затворих вратата зад гърба си. Боунс се приближи до Слэш, изгледа насмешливо бързо омекващия му пенис и се усмихна студено.

— Не, приятел, смятам, че ти ще си изненаданият.

— Ако успеем да излезем незабелязано, мисля, че няма да се наложи да викаме екипа — каза Тейт, като хвърли трупа на Слэш върху този на Андре. Присила и другият безименен вампир лежаха до тях.

— Да се изнижем с подвити опашки през задния вход? — изсумтя презрително Боунс. — Страхът е много полезен стимулатор. Ако се измъкнем, няма какво да спре някой предприемчив тип отново да отвори заведението, нали?

Обмислих думите му. Повечето ни операции протичаха на принципа „Виждаме им сметката и си обираме крушите.“ Елиминирахме лошите момчета (или момичета!), събирахме доказателствата, тоест труповете, и бързо напускахме мястото. Навярно трябваше да преосмислим тази стратегия. Боунс бе прав, че страхът е отличен метод за въздействие. В момента Патра използваше тази тактика срещу нас. Може би трябваше да покажем, че ние също не се шегуваме.

Погледнах към Дейв. Той ми отвърна с почти незабележимо кимване. Обаче Тейт ядосано избухна:

— Гениален план, Пазителю на криптата. Искаш да им вземем главите като сувенири, а след това да размахаме назидателно пръст пред всички изроди горе и да кажем: „Тези бяха непослушни“? Ти не си с всичкия си!

— Глупак. Страхливец — натърти саркастично на думите Боунс.

Тейт изръмжа и се наложи да го спъна, когато тръгна наперено към него.

— Сигурно си се подхлъзнал, защото съм сигурна, че не се канеше да направиш нещо неразумно, нали?

Тейт вдигна очи към мен и навярно прочете в погледа ми какви ще бъдат последствията, ако изпълни намерението си, защото преглътна яда си.

— Щом казваш, Кат. Какво ще правим?

Странно е, но моето решение бе повлияно от случилото се, когато блъснах високия, мургав и развратен тип. Танцуващите около нас — хора и неживи, просто се разсмяха. Никой не се спусна да му помага да ме принуди да му се подчиня.

— Ще им отправим предупреждение и ще им дадем доказателство, че не се шегуваме. Както ти сам каза, Тейт, ще използваме тези глави като нагледно средство.

— Всички да бъдат в готовност — предаде Тейт по радиостанцията. Не ми убягна фактът, че в гласа му се долавяше едновременно гняв и примирение.

Тръгнахме в индианска нишка по стълбите. Начело вървеше Боунс, следван от мен, Тейт, Дейв и двамата спасени, които през цялото време не бяха проронили нито дума. Когато всички излязохме от подземието, Боунс ме качи на барплота, тъй като ръцете ми бяха заети, и изсвири така пронизително, че заглуши силната музика.

— Изключи тази какофония! — изрева той, като погледна заплашително с искрящите си зелени очи стъписания вампир, който седеше зад диджейския пулт.

Разтърсващият техноритъм замлъкна. Чуха се викове на протест от страна на танцуващите, но те веднага секнаха, щом ме видяха. Определено изглеждах впечатляващо, както стоях на бара, държейки за косата четири отрязани глави.

— Ще бъда кратка, за да не ви откъсвам задълго от забавленията. Аз съм Червенокосият жътвар, а тези четирима — вдигнах главите, за да се виждат по-добре — отидоха твърде далече, като убиваха хора. Ако това се повтори, ще се върна.

Двеста чифта очи ни гледаха втренчено и повечето от тях принадлежаха на неживи. Вътрешно се напрегнах. Кой знае как можеха да се развият нещата? Ситуацията можеше да загрубее доста бързо.

Боунс ми подаде ръка, за да ми помогне да сляза. Пуснах зловещите си трофеи и я поех.

Може би някои от присъстващите го познаха или се досетиха кой е. Или просто им беше безразлично. Така или иначе, хората и вампирите един след друг взеха да отстъпват встрани, докато между нас и вратата се образува свободна пътека. Боунс ме свали от бара и необезпокоявани от никого се отправихме към изхода.

— Това е невероятно, мамка му — изруга под нос Тейт, когато стигнахме до паркинга.

— Което само показва колко много имаш да учиш — отвърна Боунс.

ГЛАВА 13

На следващия ден двамата с Боунс потеглихме с колата към Дениз. Не бях виждала най-добрата си приятелка от доста време — първо заради превръщането на Тейт във вампир, а после заради последвалите неразбории след отвличането ми. Така че щеше да е чудесно просто да си побъбрим и да се отпусна. Дениз знаеше всичко за мен: за Боунс, вампирите, гулите и дори за войната, в която бяхме въввлечени. Все пак ѝ се бях обадила, за да ѝ обясня причината за внезапното ѝ преместване. Доколкото познавах Дон, вероятно просто бе казал на нея и съпруга ѝ Ранди да опаковат багажа си, без допълнителни обяснения.

Новият им дом се намиреше в покрайнините на Мемфис. Беше добре, че Ранди е независим компютърен консултант и можеше да работи навсякъде, защото никак не ми се искаше да остане безработен заради мен. Дениз бе напуснала работа скоро след като се бяха оженили, така че и заради нея нямаше нужда да се чувствам виновна. Не бяха казали нищо, но предполагах, че се опитват да си направят бебе. Това би обяснило внезапния ѝ интерес към неща, с които никога преди не се занимаваше. Например, сама приготви вечерята за нас, вместо да я поръча от ресторант — определено нова линия на поведение.

— Ястието наистина си го бива — казах ентузиазирано, като си сипах допълнително от задушеното месо. — Трябва да дойдем тук за празниците. Както знаете, аз мога само да стопля вода.

Дениз отвърна с усмивка:

— Или можеш да си направиш собствено тържество и да оставиш Родни да стотви. Не ми ли каза, че той е невероятен готвач?

— О, наистина е такъв — отвърнах с пълна уста. После наклоних глава към Боунс. — Според теб, ще бъде ли много опасно за нас да си направим коледно парти?

Той се замисли за миг.

— Можем да поканим само няколко души, но не смятам, че това би било повод за сериозна тревога.

Преглътнах хапката си и изведнъж ми хрумна идея.

— Досега никога не съм организирала такова нещо. Баба ми и дядо ми не бяха много общителни хора, а и през годините, в които бяхме разделени, не мислех за развлечения. Къщата ни за гости вече е завършена, така че ще има предостатъчно място. В момента не можем да вдигнем сватба, но можем да си организираме малко коледно тържество. Това ще бъде първата ни Коледа заедно, Боунс.

Той ме погледна с усмивка.

— Това е прекрасен повод за празнуване и съм сигурен, че Родни с удоволствие ще дойде да приготви ястията. Това е любимото му занимание.

Дениз плесна с ръце.

— О, ще бъде страхотно! Никога досега не съм празнувала Коледа с мъртъвци.

Ранди възмутено завъртя очи, но Боунс само се засмя.

— Да, предполагам, че ще е малко по-интересно от среднощната литургия в църквата.

— Трябва да поканим и майка ми — казах аз. — В действителност тя не е много далече оттук. Колко е до дома на Родни? Около час път?

Боунс кимна утвърдително.

— Да. Искаш ли след това да я посетим?

Обмислих възможностите. Ако тя разбереше, че съм била толкова наблизо и не съм се отбила, щеше цял живот да ми го натяква. Добре, значи решено.

— Ще отскочим. Сигурно ще е там. Майка ми никога не излиза.

— Кога ще е готов новият ѝ дом? — попита Дениз.

— Следващата седмица. Мисля, че Дон умишлено протака преместването ѝ от Родни, за да ѝ го върне за някои неприятности, които тя му причини в миналото. Няма друга причина намирането на безопасно място да отнеме толкова време. Не че ще ѝ го кажа.

Дениз стана, порови за минута в кухненския шкаф, след което се появи с неотворена бутилка джин.

— Заповядай. Ако ще ходиш при майка ти, ще ти е нужна.

След час се сбогувахме с Дениз и Ранди и се отправихме към временния дом на майка ми. Пътуването през селската местност беше много приятно и разтоварващо. Внезапно Боунс наклони глава, сякаш заслушан в нещо, после натисна педала на газта.

— Какво има?

Преди секунди бе казал, че почти сме стигнали. Разтревожена, наострих слух, но моят не бе така добър като неговия. Единственото, което долових, бяха разговорите на хората, край чиито къщи профучавахме.

— Там не се лее кръв, повярвай ми — пошегува се Боунс.

— Какво?

Той продължи да кара с висока скорост по улиците на предградиято.

— О, сама ще видиш, а и ще ти потрябва бутилката, която ти даде Дениз.

Реших, че не ни очаква кървава баня, защото той продължаваше да се усмихва. Надявах се, че звуците от посичането на майка ми не биха го развеселили толкова. Когато спряхме на алеята пред дома на Родни, чух само майка ми да мърмори и да проклина. Че какво необичайно имаше в това?

Боунс изскочи от колата, без да изключи двигателя, и задумка по вратата толкова силно, че прозорците задрънчаха.

— Отвори, Джъстайна, или ще разбия вратата.

Входната врата се отвори, когато аз я наближих с известно закъснение. Някой все пак трябваше да изгаси мотора.

Боунс мина решително край майка ми, без да обръща внимание на молбите ѝ да не влиза. Той ѝ хвърли лукав поглед и устните му неконтролируемо затрепериха.

— Да му се не види! Джъстайна, косата ти е малко разрошена. Да не би да си чистила къщата, скъпа? Не? И лицето ти... ако не те познавах толкова добре, бих си помислил, че си се изчервила. Много отдавна, когато бях пропаднало жиголо, както обичаш да се изразяваш, често виждах жени, които изглеждаха като теб, след като се бяха чукали.

Зяпнах от изненада и се вгледах в майка ми. Тя бе само по халат, кестенявата ѝ коса бе наистина щръкнала на всички страни, лицето ѝ

определено бе зачервено и по дяволите, това на шията ѝ смучка ли беше?

— Гадно животно, махай се оттук! — извика тя на Боунс.

Той се разсмя толкова силно, че направо се преви надве.

— Всъщност това е малко като присмял се хърбел на щърбел, нали? И като си помисля как Котенцето се боеше, че ще разбереш, че тя спи с вампир. Сега няма какво да кажеш, а? Хайде, приятелю, слез и приеми нашите поздравления! Свалям ти шапка.

— Боунс — долетя раздразненият глас на Родни от горния етаж, — махай се оттук.

Аз се стъписах.

— Мамо? Ти и Родни!

Лицето на майка ми се покри с гъста руменина.

— Той ми приготвяше вечеря — изломоти тя.

От изумление едва успях да проговоря:

— Очевидно и десерт. Не мога да повярвам. През всичките тези години ме разпъваше на кръст, задето спя с вампир, а я се виж. Лицемерка, Родни е гул!

— Той не убива хора, а се възползва само от мъртъвци — отвърна тя наперено, демонстрирайки някаква съмнителна логика. — А пък и вече съм на четирийсет и пет и няма нужда да се оправдавам пред собствената си дъщеря.

Гледах я така, сякаш я виждах за първи път.

— А на Родни хареса ли му? — попитах.

Тя раздразнено изпухтя:

— Кое да му е харесало, Катрин?

— Чукането с теб, ето кое.

Боунс отново се разсмя и избърза с ръкав сълзите си.

— Да си вървим, Котенце. Просто исках да ѝ натрия носа, не можах да устоя. Всичко хубаво, Джъстайна — отново се изсмя злорадо. — Родни, проявил си забележителна смелост.

Той ме избута навън от къщата, като не преставаше да се хили. Вратата се хлопна шумно зад нас.

Докато колата се отдалечаваше с безопасна скорост по улицата, Боунс продължаваше да се смее.

— Радвам се, че не ѝ звънна предварително, сладурче. Беше много забавно.

Не отговорих нищо, просто се отпуснах назад в седалката и отворих бутилката с джин.

Роклята ми бе в сребрист цвят. Спускаше до земята, като плътно прилепваше към ханша и бедрата ми, а горната част бе прихваната с връзки на врата. Беше с гол гръб и дълбоко остро деколте, което изключваше носенето на какъвто и да е модел сутиен.

Изгледах намръщено отражението си в огледалото.

— Когато ми стане студено, веднага ще се разбере. Аз съм домакинята и не трябва да изглеждам непристойно.

Отражението на Боунс се появи зад мен в огледалото.

— Не изглеждаш непристойно, а зашеметяващо.

Устните му леко докоснаха гърба ми в потвърждение на комплимента и зърната ми моментално щръкнаха. Това определено изглеждаше непристойно.

— Възхитително — прошепна той, без да отделя устни от кожата ми.

Нямаше как да не харесва роклята ми, тъй като той я бе избрал. За разлика от мен, Боунс винаги предпочиташе по-предизвикателните дрехи. Поне носех бельо, колкото и оскъдно да бе то. Това бе нещо, на което държах, въпреки безграничната убедителност на доводите му.

Той наклони глава за миг.

— Майка ти е тук.

Слязох долу да я посрещна, тъй като Боунс още не бе облечен. Не бях я виждала от онази потресаваща вечер в дома на Родни и дори не исках да знам дали още бяха гаджета. Като истински джентълмен, той не бе споменал нищо за инцидента, когато пристигна тази сутрин, за да приготви празничните ястия, но чух, че Боунс го посрещна с думите „Привет, укротителю на дракони!“.

Отворих вратата и усмивката ми замръзна. Това не можеше да е майка ми.

В кестенявата ѝ коса вече не се виждаха бели коси, а си бе направила руси кичури. Не знам дали се дължеше на грима или на химически пилинг, но през изминалите три седмици тя се бе подмладила с десет години. Тъмнолилавата ѝ кадифена рокля бе поплътно прилепнала и от моята, като от едната страна стигаше до

глежена, а от другата имаше цепка чак до бедрото. Едното ѝ рамо бе оголено в гръцки стил, а косата ѝ бе прибрана на хлабав кок, от който висяха свободно единични кичури. Единствено сините ѝ очи си бяха същите.

— Катрин. — Тя мина покрай мен, без да ме прегърне. Е, какво пък, и това ми бе познато. — Трябва да се обличаш по-топло, навън е много студено.

Здравей и на теб, мамо, или която и да си, по дяволите, защото определено не приличаш на жената, която ме отгледа.

— Намерил се кой да ми го каже — отвърнах. — Краката ти са голи чак до задника. Боже, ако баба можеше да те види, щеше да се обърне в гроба!

Майка ми отвори уста да каже нещо, но се въздържа и вместо това се усмихна.

— Аз нищо няма да ѝ кажа, ако ти не ме издадеш.

Трябваше да отида в кухнята и благоговейно да падна на колене пред Родни. Виж ти, той бе успял да ѝ внуши чувство за хумор, като за това навярно бе прибягнал до вуду магия, няколко обезглавени пилета и множество амулети.

— Нека ти предложи един яйчен пунш, мамо — казах, като се окопитих достатъчно от изненадата си, за да я поканя в хола. — Доста е сгряващ.

ГЛАВА 14

В съответствие с военното положение, в което се намирахме, списъкът на гостите бе кратък. Сред тях бяха Родни, Спейд, Ратлър, Тик Ток, Иън, Зиро и още един вампир на име Док, когото Анет бе довела и представила като нейно гадже. За моя радост Менчерес не бе дошъл. Моите гости се състояха от Дениз, Ранди, майка ми, Дон, Купър, Дейв, Хуан и Тейт.

Боунс бе поканил Иън в последния момент. Той не влизаше в първоначалния списък на личностите, с които исках да прекарам вечерта, но тъй като бе застанал на наша страна, Боунс сметна, че му дължи този жест. Бях таила надеждата, че Иън няма да дойде, но тя се оказа напразна. Нещо повече, имах чувството, че е дошъл само за да ме дразни, защото това му доставяше удоволствие.

Седяхме в трапезарията. Иън бе пристигнал късно и щом бе прекрачил прага, майка ми и Дон бяха станали от масата. Те се мотаеха близо до верандата с Дейв, Купър и Хуан, които също имаха причина да не харесват кестенявия вампир, седящ срещу мен.

— Кат, изглеждаш ми твърде нервна — подхвърли язвително Иън, когато мълчанието ми на масата стана очевидно. — Още ли ми се сърдиш, задето миналото лято отвякох бившето ти гадже?

Потиснах желанието си да го замеря с чинията си.

— Разбира се, че не, Иън. Просто обикновено по това време с Боунс се чукаме като зайци, така че се изнервям, когато трябва да чакам да се качим горе.

На Иън отговорът не му се стори никак смешен.

— Ще я оставиш ли да ме оскърбява, когато съм дошъл съвсем добронамерено, Криспин? — попита той.

Боунс вдигна вежди.

— Ти ни най-малко не беше обиден, а да споменавах за опита си да принудиш Кат да стане член на твоето семейство е проява на изключително лоши обноски. Предлагам никога повече да не споменаваме за това.

Тонът на Боунс бе мек, но изразът на очите му — не. Те целите сияеха в изумрудено зелено.

Иън се отпусна назад на облегалката на стола си.

— Добре, приятел, но я се виж. Аз дори не съм те нагрубил, а ти веднага наостри нокти. Отначало си мислех, че ми я отне, за да ми направиш напук, но не е така, нали? Ти просто си станал жертва на любовта.

Двамата се познаваха от повече от двеста и дваайсет години и бяха преживели заедно и лошо, и хубаво. Въздухът около масата сякаш се сгъсти от напрежение.

— Не си дошъл тук, за да обсъждаме съпругата ми, нали?

Иън се наведе напред.

— Бруталното отношение на Макс към нея те подтикна да заплашиш с жестоко възмездие всеки, който е замесен в случая. Защо да не поискам да се уверя колко си твърд в намеренията си, преди да се забъркам по-надълбоко, отколкото вече съм го направил. Ако само си се ядосал от наранена гордост... — Иън небрежно махна с ръка. — Тогава защо да излагам на опасност себе си и моето семейство заради нечии оскърбени чувства?

— Спомняш ли си как забих сребърния си кинжал в сърцето ти, Иън? — попитах весело. — Не можеш да си представиш колко пъти съм съжалявала, че не го завъртях. Наричаш моето отвличане, изтезание и опит за убийство просто оскърбени чувства? Майната ти!

— Не омаловажавам това, което ти се случи, Кат — бързо отвърна Иън. — Само обяснявам интереса си към реакцията на Криспин относно случилото се. Наказанието, което той наложи на Макс, си бе напълно заслужено, но то може да се разглежда като хитър ход на водач, който демонстрира силите си, и нищо повече. Долавяш ли разликата?

Проницателните му тюркоазени очи срещнаха моите. От собствен опит знаех какво гадно копеле е той, но навярно в него имаше и още нещо. Иначе Боунс отдавна щеше да го е убил.

Боунс кимна леко.

— Моят отговор ти е известен, Иън. Когато става дума за нея, това ме засяга лично.

— Късметлия си, че Менчерес склучи съюз между семействата ви и ти даде допълнителна сила. И като споменах за новия съюз, не

мога да разбере защо той избра теб между нас двамата, като се има предвид, че не аз съм чукал жена му.

Застинах на мястото си още преди Боунс яростно да изругае. Виждайки изражението ми, Иън избухна в смях.

— Нима Криспин не ти е казал? Не знам защо, та това се случи още преди родителите ти да са се появили на бял свят.

Станах от масата. Нямах да обсъждам този въпрос пред Иън. Боунс ме последва на верандата. Щом останахме сами, се нахвърлих върху него:

— Защо? Знам, че преди мен не си се държал много целомъдрено, но Патра е била съпруга на твоя прагосподар!

Той стисна зъби.

— Не знаех коя е, когато това се случи. Менчерес и Патра не са в добри отношения много преди да стана вампир. Преди няколко десетилетия срещнах една жена, прекарах нощта с нея, а след седмица разбрах, че е съпруга на Менчерес. Обаче тя е знаела кой съм. Направила го е, за да нарани съпруга си, иначе защо, мислиш, че му е разказала за това? Така и не разбрах защо той веднага не ме уби, но след случилото се напоследък предполагам, че е знаел, че един ден ще има нужда от мен.

Правенето на секс с жената на друг вампир заплашваше Боунс със смъртна присъда, ако оскърбеният съпруг предявеше претенции.

— Има ли нещо друго, което да не знам? Защото е по-добре да не откривам, че има още факти, които си решил да премълчиш.

— Няма друго, кълна се.

Спрях да крача напред-назад по верандата и погледнах Боунс. Беше красив и колкото по-дълго живеех с него, толкова по-често ми се напомняше, че много жени са на същото мнение. Бях сигурна, че ще изплуват още завоевания от неговото минало, но се надявах, че няма да са така могъщи и смъртоносни като Патра.

— Добре. Да се връщаме вътре. Убедена съм, че на Иън вече му е доскучало.

Боунс не обърна внимание на сарказма ми и ме притегли в обятията си.

— Знаеш ли, че приближава полунощ? — прошепна той. — Остават само два дни до Коледа.

Толкова много неща се бяха случили от миналата Коледа насам. Какво ли щеше да ни донесе следващата година?

— Тя ще бъде по-добра — отвърна тихо Боунс. — Обещавам.

Той ме целуна. Устните му бяха по-хладни от обикновено, но на кой му е притрябвала нормална температура, когато ме караше да се чувствам така? А когато ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ми, даже ми стана топло.

Наблизо изпука клонка, като прогони романтиката и ме накара да застана нащрек. Боунс отдели устни от моите и вдигна глава.

— Здравей, приятел. Отдавна ли ни шпионираш?

Неговият язвителен тон потвърди онова, което сетивата ми доловиха със закъснение. Боже, целувките на Боунс ме разсейваха опасно много. Добре, че той бе запазил бдителността си, макар това да не бе комплимент за моя чар. Добре, че вампирът, скрит сред дърветата, не искаше да ни убие.

Тейт излезе напред, настъпвайки още клонки.

— Здравей, Кат. Изглеждаш прекрасно.

Боже, не можеше ли просто да каже „Честит празник“!

Появата на Дейв на верандата разведри натежалата от враждебност атмосфера.

— Приятел, ти дойде!

Размина се още една конфронтация.

Тейт се усмихна широко, когато Дейв го награби в мечешката си прегръдка. След това се показа Хуан, последван от чичо ми. Обикновено суровото лице на Дон грейна в усмивка, когато се приближи и прегърна Тейт. Боунс изпуфтя презрително и ме поведе обратно към трапезарията, като не пропусна да подхвърли към Тейт:

— Сигурен съм, че без проблем ще намериш обратния път към вилата в подножието на хълма, където си настанен.

С присъщата му нетактичност, Иън избра точно този момент, за да се приближи до мен:

— Надявам се, че двамата с Криспин сте изгладили разногласията си.

— Да. Сега можеш да спиш спокойно.

Той се засмя. Край нас мина майка ми и Иън я проследи с поглед, в който се четеше нещо повече от одобрение.

— Кат, смятам, че разбирам какво доведе Макс до такъв печален край.

Изгледах го намръщено.

— Може ли да не споменаваш Макс пред малцината останали мои близки?

Той се усмихна без следа от разкаяние.

— Че защо ще ми се сърдят? Мисля дори, че ми дължите не малка благодарност. Ако не бях превърнал Макс във вампир, теб нямаше да те има.

При тези думи майка ми рязко обърна глава. Колко типично за Иън — той даже не бе понижил глас. Прииска ми се да забия юмрука си право в глупавата му уста.

— Много мило — изръмжах. — Тя не знаеше, че ти си неговият господар.

Боунс се появи зад гърба ми.

— Приятел, ела за малко с мен.

Без да изчака отговора на Иън, той го забута към верандата. Аз тръгнах в обратната посока, за да пресрещна майка ми, която яростно се бе втурнала към нас.

— Катрин! — сопна се тя, когато заставах пред нея. — Махни се от пътя ми. Трябва да си поговоря с това нещо.

Тъй като обикновено наричаше Боунс „гадно животно“, предположих, че „нещото“ се отнасяше за Иън.

— Мамо, знам, че си разстроена.

Тя отново се опита да се промъкне покрай мен.

— Не се притеснявай, няма да правя сцени — каза, като ме избута настрани. Според нея държанието ѝ бе олицетворение на въздържаността.

— Ей, ти! — Тя отиде направо при Иън и заби пръст в гърдите му. Той я погледна развеселено. — Ти ли си превърнал баща ѝ? Не знаеше ли какъв мръсник е той? Или си просто безмозъчен и безотговорен и изобщо не те интересува какви чудовища създаваш?

Боунс се усмихна мрачно:

— Изсърбай попарата, която си надробил, приятел, но въпреки всичките ѝ грубости, не смей да я обиждаш.

Иън красноречиво завъртя очи.

— Не, Джъстайна, когато създавам „отрочетата“ си влагам разум и мисъл. Но ако трябва да съм отговорен за всяко тяхно действие, същото се отнася и за теб. В деня, в който срещнах дъщеря ти, тя уби мой приятел. Какво мислиш за това?

Бях изненадана, колкото и майка ми, от хладнокръвния отговор на Иън.

— Друг мръсен вампир? — саркастично попита тя, когато се съвзе от изненадата. — Един от многото, които са искали да се нагостят с кръвта й?

— Един гул, който изпълняваше дълга си да ме защитава от жена, която се опитваше да ме убие в собствения ми дом — отвърна той. — Питай Кат. Тя ще потвърди, че даже не съм се опитвал да я ухапя, преди да обезглави приятеля ми.

Пристъпих неловко от крак на крак. Откъде можех да зная, че Дон е имал лични мотиви да ме изпрати да преследвам Иън? Мислех, че е просто още една задача за ликвидиране на лошите момчета, а не че неволно ще убия гул, който не беше направил нищо лошо.

— Съжалявам за приятеля ти, но смятах, че е убиец, а и той се прокрадваше зад мен, за да ме повали на земята — отговорих аз. — Пък и преди това ти сам призна, че си убил двама твои служители, Иън.

— Които крадяха от мен — възрази той. — Наистина, Криспин, как би постъпил с двама души, които тършуват в дома ти и се опитват да продадат ценните ти вещи в eBay?

Боунс сви рамене.

— По същия начин. Ако не можеш да вярваш на хората си за нещо толкова маловажно като вещите, как би могъл да разчиташ на тяхната вярност в по-сериозни ситуации?

— Така е — съгласи се Иън, преди да хвърли още един преценяващ поглед на майка ми. — След като сме квит по отношение на Макс, за какво друго ми се сърдиш, скъпа?

На лицето на майка ми за миг се изписа объркване, но после се окопоти и посочи към Боунс.

— За него. Ти си го превърнал и заради него родителите ми бяха убити, така че изобщо не сме квит, вампире.

Лицето на Боунс стана мрачно. *Ти не си виновен* — казах му мислено. — *Тя греша.*

— Но той също така научи Кат да се бие, направи я по-силна, по-бърза и по-смъртоносна. Смяташ ли, че в противен случай тя щеше да е още жива? Освен това, той не спаси ли неотдавна нейния и твоя живот? Да не искаш да ми кажеш, че това струва по-малко от родителите ти?

Майка ми го погледа някак странно. Сякаш не знаеше какво да прави с него. Иън на свой ред я изгледа втренчено, без следа от чувство за вина. Накрая, след напрегната тишина, тя се обърна кръгом и се отдалечи.

— Радвам се, че имахме възможност да се изясним — извика той след нея.

Майка ми не отговори.

Иън тупна с ръка Боунс по рамото.

— Да влезем вътре, а? Навън е студено и жена ти явно измръзва. — Той насмешливо погледна към мен. — Повече от очевидно е.

— Разкарай се — срязва го Боунс.

Иън се отдалечи, като си подсвиркуваше.

— Казах ти, че трябва да си сложа сутиен — промърморих аз. После смених темата, тъй като не исках окончателно да проваля вечерта. — Ако ме помолиш мило, ще ти разреша да отвориш един от подаръците си, макар че е твърде рано.

Устните му се извиха в усмивка.

— Какво трябва да кажа? Моля? О, Котенце, моля те, умолявам те...

— Престани — прекъснах го и с дяволита усмивка го заведох в библиотеката, където измъкнах една кутия изпод дивана. Огледах се, за да се уверя, че никой не гледа, защото не исках публика. Бях се пошегувала, като казах, че е един от истинските му подаръци. Беше нещо друго. — Заповядай.

Боунс разопакова кутията и усмивката му стана похотлива.

— О, прекрасни са! Не са моят размер, но ако искаш да облека някоя от тях, с радост ще го направя.

— Шегаджия? Трябва да избереш коя от тях аз да облека.

Изборът му бе светкавичен.

— Червената.

— Така си и мислех. — Гласът ми бе станал дрезгав от внезапния блясък в очите му.

Боунс се наведе към мен и устните му докоснаха моите.
— И се оказа права.

ГЛАВА 15

Червената нощница обгръщаше тялото ми — тъмна като кръвта, която течеше в него. Боунс ме държеше за бедрата и се извиваше под мен, стенойки хрипливо от удоволствие.

— Да, Котенце. Още... Не спирай... Обхваната от екстаз, затворих очи. Пръстите ми се вкопчиха в чаршафа, докато се движех все по-бързо и по-бързо.

— Да...

Сладострастието ни обгърна на мига като лека мъгла, а чаршафите сякаш оживяха. Като сатанински змии се увиха около китките и глезените ми. Опитах се да кажа на Боунс да спре, но когато отворих устата си, от нея бликна кръв.

— Все още ли се опитваш да бъдеш смела, малката? — попита нечий смразяващ глас.

Обзе ме ужас. Познавах този глас.

Мъглата се вдигна и аз нададох дълъг, пронизителен писък, когато Боунс и леглото изчезнаха и аз незнайно как се озовах на пода пред баща ми. Змийските чаршафи се превърнаха в кинжали, които пронизваха китките ми. Чувствах непоносима болка в корема, едното бедро и ръцете.

— Знаеш ли какво ще направя с теб, малката? — продължи Макс. — Отново ще ти прегриза гръкляна.

Той дойде до мен. Опитах да се извия настрани, но кинжалите в китките ми попречиха. Макс се изсмя, кучешките му зъби почти докоснаха кожата ми, докато аз напразно се мятах като обезумяла. Когато зъбите му бавно се потъркаха в шията ми, изкрещях:

— Спри, спри, спри!

Макс притисна нещо към устата ми. Закашлях се, пръскайки слюнки, после преглътнах. След няколко секунди образът на Макс избледня и видях нечие друго лице.

— Събуди се, Котенце.

Лицето на Боунс постепенно се избистри пред погледа ми. Пред очите ми синините и драскотините започнаха да изчезват, като на тяхно място останаха само петната от кръв. Китката му бе притисната към устата ми, около нас се търкаляха разкъсани чаршафи и не бяхме сами в стаята.

Спейд седеше на ръба на леглото и ме държеше за раменете. Когато премигнах срещу него, той ме пусна и се облегна назад с въздишка на облекчение. Дейв, Родни и Тейт се бяха скупчили до вратата, а Дениз почти подскачаше, за да надникне над главите им. След това единственото, което виждах, бяха гърдите на Боунс, който ме притисна към себе си.

— Слава богу, ти се събуди. — Той ме отдръпна от себе си и хвана с две ръце лицето ми. — Знаеш ли къде си?

В моята спалня. Бях чисто гола, както и Боунс. Спейд се изправи на крака и аз извърнах поглед. Не бяхме единствените голи.

— Боунс, какво правят всички тук? Спейд, покрий се с нещо!

Проклетите вампири си въобразяваха, че всички искат да видят колко са надарени.

Боунс продължаваше да ме притиска до себе си. Е, поне прегръдката му скриваше гърдите ми.

— Дръпнете се от пътя ми, животни такива!

Господи, майка ми беше в коридора и се опитваше да влезе. Щеше да получи удар, ако видеше това.

— Спейд, вземи хавлията от банята — изсъсках аз. — Запази част от тайнството!

Той се засмя, но смехът му прозвуча като уморено хъхрене.

— Тя е добре, Криспин. Ще се махна, за да не се изтощава, като ми се кара.

По тялото на Спейд също имаше засъхнали кървави следи. Какво ставаше, по дяволите? Улових погледа на Тейт и присъствието му ме смути. Той не трябваше да ме вижда в този им вид.

В това време Иън разбута останалите и влезе в спалнята, като затвори капачето на мобилния си телефон.

— Казах му, че се получи, Криспин. Той помоли да му се обадиш по-късно...

— Е, това вече е прекалено — извиках аз. Даже не обърнах внимание на сериозното изражение на Иън, без следа от каквото и да е

непристойно намигване. — Просто сънувах кошмар. Това не е повод за обявяване на всеобща тревога, така че се разотивайте.

Иън ме погледна съчувствено.

— Загрижена е повече за благоприличието, отколкото за безопасността. Криспин, трябва да поговорим.

— Добре, малко по-късно.

Най-после спалнята се опразни. Когато излезе и последният, се отпуснах и цялата се разтреперах.

— Боже, това бе най-лошият кошмар, който съм сънувала. Ако не знаех, че е сън, бих казала, че шията още ме боли.

Което всъщност бе истина. Как бе възможно това?

Боунс ме погледна в очите.

— Котенце, това не беше само сън. Беше заклинание, което да те задържи в капана на собствения ти кошмар. Шията те боли... защото магията е възпроизвела онзи ден с Макс и ако не се беше събудила, тя щеше да довърши започнатото от него и да те убие.

Напрегнах се с всички сили в опит да се овладея.

— Откъде знаеш, че е било заклинание?

— Ти започна да крещиш в съня си. Чарлс се втурна в спалнята ни — беше скочил направо от леглото, затова беше гол — и се опитахме да те събудим. После ти започна да се мяташ като бясна. Веднага се досетихме, че е нещо повече от кошмар, а когато се концентрирах и проникнах в мислите ти, разбрах какво преживяваш. Никой нямаше представа какво да правим. Иън звънна на Менчерес да му каже какво се случва. Единствено той знаеше как да спре заклинанието.

— Колко време продължи това? Струва ми се, че беше само няколко минути.

— Около половин час, но на мен ми се стори цяла вечност.

Половин час!

— Каза, че Менчерес е знаел как да спре заклинанието. Откъде е знаел?

— Защото Патра го е направила — отговори Боунс с едва сдържана ярост. — Практикуването на магия е забранено, но тя тайно я е изучила. Заклинанието е било запечатано с кръвта ѝ, така че само нейната кръв — или кръвта на господаря ѝ — можеше да го развали. Менчерес беше твърде далече, но тъй като той сподели с мен кръвта и

силата си, реши, че е възможно моята също да свърши работа. Така и стана.

Побиха ме ледени тръпки. Може би следващия път, когато заспя, няма да се събудя. Ще бъда убита от собствените си спомени. Ама че тъп начин да си отидеш.

— Значи Патра може да направи магия по всяко време и където и да се намира?

Боунс стисна зъби.

— Не и ако умре.

Същия ден следобед се обадох на пет различни фирми за доставка на храна по домовете. Не, хората, които ми бяха на гости, не бяха толкова придирчиви, просто се налагаше да бъда изобретателна. В края на краищата трябваше да се хранят и няколко вампири. Куриерите изобщо не разбраха, че вечерята са те самите, а не храната, която доставяха. Те просто си тръгнаха с добър бакшиш и по-ниско съдържание на желязо в организма. Родни си направи свое собствено пиршество, което сподели с Дейв.

— Трябва да заловим някой от хората на Патра, преди да планираме нашата контраатака — заяви Иън след една продължителна пауза в разговора. — Или ако имаме късмет, да намерим някой изменник.

— Ти имаш най-голям опит с изменниците.

Язвителната забележка бе казана от Дон и аз неволно премигнах. След като се разбра коя е Патра, той не бе проронил нито дума.

— Глупости — отвърна с въздишка Иън. — Виж, Макс получи това, което поиска: да напусне работата си и да се избави от човешката си природа, и аз го превърнах, защото винаги можеше да ми потрѣбва някой умен и безскрупулен тип. Това е всичко.

Дон го изгледа възмутено.

— Това е всичко? Знаеш ли какво направи Макс, когато се опитах да го арестувам, след като узнах, че се е превърнал във вампир? Уби родителите ни и остави труповете им на прага ми! Ти му даде възможност да извърши това. Ти му даде силата.

Тази информация бе нова за мен. След като разбрах, че Дон е мой чичо, попитах дали имам и други роднини, а той рязко отговори, че няма. Сега ми стана ясно защо този въпрос го бе жегнал.

Иън спокойно погледна Дон.

— Макс е бил убиец още преди да ме срещне, така че единствената сила, която му дадох, бе да го прави със зъби.

— Не можеш да помогнеш на родителите си, но племенницата ти още е жива, друже — намеси се Боунс. — Можем да използваме твоя опит, за да я опазим жива и за в бъдеще. А сега директно на въпроса...

Той млъкна и се взря в дървената ламперия на тавана. Объркана, последвах примера му. Какво, да не ни бяха нападнали термити?

— Менчерес идва насам — заяви Боунс.

Спейд също вирна глава.

— Аз не го усещам.

Боунс се изправи.

— Обаче аз го усещам. Освен това не е сам.

Завъртях очи. Великолепно. Предполагам, че ще е най-добре да се обадим в онова ново италианско заведение. Време е някой да си пийне от шията на куриера им, а ние с Дениз ще можем да опитаме пилето им с пармезан.

— Кой е с него? — попитах.

Боунс ядосано изръмжа:

— Онзи гаден циркаджия.

Това накара Иън да се засмее.

— Наистина ли? В крайна сметка вечерта ще се окаже интересна.

За разлика от него, Спейд не изглеждаше развеселен от новината.

— Защо го е довел, Кристин? Той знае, че двамата не се понасяте.

— Да не говорим, че изобщо не ми се нрави той да знае къде живея — промърмори Боунс и закрачи из стаята. — Обаче той ненавижда Патра повече, отколкото мрази мен. А както гласи поговорката: „Врагът на моя враг е мой приятел“.

— Кой е той? — повторих аз. — Познавам ли го?

— Познаваш го — изсумтя Боунс.

Бръмченето на приближаващ хеликоптер сложи край на понататъшните разговори. След няколко минути стърженето на метал в бетон оповести кацането на неканените ни гости. Менчерес и още един вампир слязоха от хеликоптера. Боунс посрещна с прегръдка своя прагосподар, а неговия спътник удостои само с хладно кимване.

Боунс греши, не го познавам — помислих си, като погледнах непознатия вампир. Той беше висок около един и осемдесет, с

изсечени черти на лицето, обрамчено с дълга кестенява коса и акуратно подстригана брада. Имаше високо, бледо чело и дълбоко поставени очи. Не беше красив в класическия смисъл на думата, но външността му бе впечатляваща. Щях да го запомня, ако се бяхме срещали.

Ръката, която протегна към мен, бе покрита с белези.

— Ти вероятно си Червенокосият жътвар.

Имаше странен акцент и не ме поздрави с общоприетото „Здравей, как си?“. Но бях чувала и по-лоши неща.

— Изглежда си по-информиран от мен — отвърнах и стиснах ръката му.

Силата му прониза дланта ми. Който и да бе той, беше мастер вампир, и то на няколкостотин години.

— Съмнявам се — отвърна той, като ме огледа преценяващо, както аз бях направила преди това.

— Стига си я разсъбличал с очи — каза рязко Боунс. — Въпреки че не беше на сватбата, сигурен съм, че си наясно, че тя е моя съпруга.

Непознатият се засмя. Тогава забелязах какъв необичаен цвят имаха очите му — бакърени ириса, обточени с изумрудено зелено.

— Поканата ми сигурно се е загубила по международната поща.

Боунс не обърна внимание на сарказма му.

— Менчерес, надявам се, че имаш основателна причина да го доведеш.

— Той има информация — отвърна старият вампир, преди да се обърне към мен. — Кат, радвам се да те видя отново.

След всичко, което се бе случило, се очакваше да бъда по-вежлива, но първата ми мисъл бе: „*Не мога да кажа същото*“.

Боунс ме изгледа с укор. Направих гримаса. Просто ми се бе изплъзнало от ума! Честно казано, не знам защо винаги изпитвах интуитивна неприязън към Менчерес. Може би сме били врагове в някой минал живот. Сега бях готова да повярвам на всичко.

Старият вампир не направи никакъв коментар на грубия ми вариант на „отдавна не сме се виждали“, така че се опитах да кажа на глас нещо по-учтиво:

— Привет, Менчерес.

— Да приключваме с това — промърмори Боунс, обръщайки се към другия вампир. — Котенце, това е Влад.

Смехът се изплъзна от устните ми, преди да успея да го потисна. Господи, някой май страдаше от раздвояване на личността.

— Не е много оригинално. Срещата съм поне дузина с това име.

Устните му се извиха в усмивка.

— Обаче се съмнявам, че това е кръщелното им име, както е в моя случай.

Очаквах да чуя края на вица, но такъв не последва. Изражението на Боунс бе все така ядосано, но сериозно, и изведнъж си дадох сметка, че никой от останалите вампири не се смее.

Най-сетне успях да продумам:

— Ти си Дракула? Сигурно ме будалкаш.

Докато се съвземах от изумлението, другите неживи гости поздравиха Влад. Той бе посрещнат с умерена любезност от всички, освен от Анет. Тя го целуна по устата, което ме накара да поклатя глава.

О, и с Дракула ли, Анет? Предполагам, че ако Франкенщайн и Човекът вълк бяха реални, досега да сте направили шведска тройка.

От устата на Менчерес се чу някакво хъхрене. Ако не го познавах, щях да помисля, че е смях.

Боунс отново ми напомни с поглед: „Внимавай какво си мислиш, по дяволите!“. Реших да пренасоча вниманието си от сексуалните връзки на Анет към неживата легенда, която стоеше пред мен.

— Дракула. Когато бях шестнайсетгодишна и се опитвах да науча колкото се може повече за вампирите, изчетох доста неща за теб. Брам Стокър те е направил почти симпатичен, докато в историческите хроники си описан с доста по-тъмни краски.

Боунс внезапно престана да се мръщи и ми се усмихна одобрително. Завъртях красноречиво очи. *Значи него мога да обиждам, а Анет — не? Лицемер!*

— Не се казвам така, а и не трябва толкова лесно да вярваш на всичко, което четеш. Историята е изменлива. Чудя се какво ли ще каже тя за теб, Катрин?

— Казвам се Кат — поправих го веднага. — Запомни името ми и аз ще се обръщам към теб е правилното ти име.

Като приключихме с представянето, всички се настанихме в гостната. Разбира се, в хола щеше да бъде по-просторно, но ми се искаше да бъда в по-уютна обстановка, докато планираме убийството

на една историческа знаменитост с помощта на втора, не по-малко известна личност. Влад се настани в стола до мен, разполагайки се така, сякаш седеше на трон. Той се подсмихна леко, като погледна Боунс, което ме наведе на мисълта, че го направи нарочно, за да го подразни, и успя. Боунс седна до мен на дивана и стисна многозначително ръката ми.

Независимо от обстоятелствата, десетгодишното дете в мен искаше да затрупа Влад с въпроси. Кой е погребан в църквата до твоя замък? Наистина ли си заковал чалмите за главите на султанските пратеници, когато те отказали да ги свалят? Кога си станал вампир — преди или след като си пил бокали с кръв на бойното поле, пирувайки сред набучените си на кол врагове?

— Един селянин с моя ръст. Да. След това. Всъщност тогава пиех червено вино.

По дяволите — изругах наум, преди да затворя съзнанието си. — *Още един!*

— Впечатляващо. — Влад премести погледа си от мен към Боунс. — Чудя се къде ли се е научила да поставя такива изключителни мисловни бариери. Криеш ли нещо, младежо?

— Не се дръж снизходително с мен в собствения ми дом, свадлив стар прилеп. Ти си гост тук и се дръж като такъв.

— Влад — обади се Менчерес и в гласа му се долови лек укор. По-интересното бе, че Влад реагира на това с едно помирително махване с ръка.

— Да, вярно. Обещах да оставя настрана нашите разногласия заради общото благо и точно затова съм тук. Знаеш, че не те харесвам, Боунс, както и ти не ме харесваш. Всъщност, ако Патра се бе опълчила срещу теб, без да закача Менчерес, сега можех да седя с нея.

Боунс сви рамене.

— Ако не беше Менчерес, двамата с теб отдавна щяхме да сме изиграли танца на смъртта. Но той много те цени и сигурно си има причина за това, така че ще се доверя на неговата преценка, че не си безполезен мръсник, за какъвто те мисля.

Премигнах. Изглежда примирието между тях щеше да е трудно.

Менчерес се изправи. Изисканите обноски му придаваха безобиден вид, но знаех, че външността може да е измамлива. Бях сигурна, че в битка ще е страховит противник.

— Боунс, бях шокиран, като чух, че Патра е използвала магия срещу Кат. Както знаеш, на вампирите е забранено да си служат с магия. Но все пак имаме някакво предимство. Използването на това заклинание е изчерпало силите на Патра поне за няколко дни, което ни дава време да нанесем отведен удар, ако успеем да я намерим. Влад има информация за възможното местонахождение на един от нейните подчинени.

Боунс изгледа хладно Влад, който му отвърна с усмивка:

— Никога не си мислил, че може да имаш нужда от мен, нали?

— Вече си решил дали ще ми кажеш, или не, така че или изплюй камъчето, или си обирай крушите — отвърна кратко Боунс.

Влад погледна към мен, а после — странно защо — към Тейт.

— Подушвам страстта му към Кат. Той дори не се опитва да я прикрие. Сигурно те вбесява фактът, че някой от твоето семейство изпитва влечение към жена ти, нали?

— Хей, чакай малко — понечих да протестирам, но Боунс го изгледа саркастично и каза рязко:

— Говори по същество.

Тънките устни на Влад се разтегнаха в още по-широка усмивка.

— Скоро ще стигна и до това.

ГЛАВА 16

„Изглежда, Дядо Коледа не е пил само яйчен пуни“ — помислих си, докато минавах край хората от тълпата, които се бяха наредили на опашка да се снимат със стареца. В момента глътка-две от силната напитка щяха да ми дойдат добре и на мен.

Тейт ме придърпа по-близо към себе си. Макар че ми се искаше да го отблъсна, не го направих. Тъкмо обратното, наклоних глава към него и се усмигнах. Нали трябваше да изглеждаме като щастлива двойка?

— Толкова си красива — прошепна той, като притисна лице към бузата ми. Устните му се плъзнаха по кожата ми и покриха устата ми.

При моята работа беше стандартна процедура да целуна нежива мишена. Когато се правиш на възбудена мацка, която се опитва да свали някой мъж, точно това се очаква от теб. Обаче Тейт не беше набелязан обект, нито непознат или някой, който ще умре до края на вечерта.

Освен ако Боунс не се разяреше и не го убиеше, преди да приключи мисията.

Хладните устни на Тейт се затоплиха от допира с моята гореща плът. Не можех да не забележа, че се целува добре, макар че се държеше прилично и не ми пускаше език. Стараех се да не обръщам внимание, че целувам мой приятел. Опитвах се да гледам на това като на елемент от работата, но без особен успех.

Отдръпнах се малко по-рязко, отколкото предполагаше ролята ми на негово гадже.

— Аа... Искам захарен памук — изтърсих.

Тейт наведе глава и прошепна само една дума в ухото ми:

— Страхливка.

Беше прав. Ако беше просто поредната задача, нямаше да се поколебая да изиграя малко страст, да му позволя френска целувка и дори да го сграбча за задника, за да изглеждат нещата по-правдоподобни. Но това беше Тейт, така че бях загубила обичайната си

обективност. А и като оставим настрана липсата на безпристрастност от моя страна, всеки момент очаквах Боунс да изскочи от някой ъгъл и да откъсне главата на Тейт.

Да, Влад се оказа прав: никой не би си и помислил, че Боунс ще търпи да се мотая из увеселителния парк и да флиртувам с мъжа, когото ненавиждаше.

Над нас децата изкрещяха от възторг, когато Лудия шапкар завъртя виенското колело още по-бързо. Подобни крясъци долитаха и от въртележката вляво от нас. Добавете към това шума от другите атракции, разговорите на безброй хора, коледните песни, скърцането на металните машини и ще получите представа за неспирния хаос, който цареше около нас.

Според думите на Влад някъде сред тази пъстра тълпа се намираще Антъни — един от помощниците на Патра. Антъни бил направо луд по коледните карнавали, дотолкова, че противно на здравия разум, не можел да се лиши от това удоволствие, дори и след обявяването на войната. По принцип всеки си мисли, че може да проследят, заловят или убият всеки друг, но не него. Аз също не правех изключение. Не си бях представяла, че Макс може да ме дебне в дома на майка ми. Така че коя бях аз да обвинявам Антъни, задето е предположил, че никой няма да се сети кое празненство е избрал да посети тази вечер?

По дяволите, може би той изобщо нямаше да се появи и Влад просто искаше да скрои номер на Боунс.

Ще излъжа, ако кажа, че Боунс хареса идеята ми да се представя за гадже на Тейт. Той избълва порой ругатни, които шокираха даже мен, после каза на Тейт нещо от сорта на „*Май Коледата дойде по-рано за теб, задник*“, преди накрая да се съгласи, че това е чудесна маскировка.

Разбира се, намеренията на Влад за тази вечер можеха да бъдат и по-зловещи. Менчерес, изглежда, не смяташе, че той може да ни устрои капан. Боунс също, иначе нямаше да съм тук, и все пак бе трудно да се доверя на вампир, който открито не го харесваше.

— Съсредоточи се върху целта на операцията — прошепнах на Тейт, избягвайки да срещна погледа му.

— Това и права — отвърна той леко насмешливо.

Тонът му ме накара да спра рязко насред пътя към продавача на захарен памук. В последно време двамата с Тейт не бяхме оставали насаме, така че това бе идеалната възможност да изясним някои въпроси.

— Виж, Тейт, трябва да превъзмogneш чувствата, които изпитваш към мен. Те пречат на нашето приятелство, на работата ни и поставят в опасност живота ти всеки път, когато ги показваш в присъствието на Боунс.

Той се приближи до мен и понижи глас, макар че бе излишно при целия този шум. Някой вампир трябваше да стои на педя от нас, за да подслуша разговора ни.

— Знаеш ли защо нямам намерение да си мълча за това, което чувствам към теб? Защото си мълчах години наред. Ние бяхме приятели, но аз продължавах да се надявам, че с времето дружбата ни ще прерасне в нещо повече. Няма да допусна повторно тази грешка, като се колебая, когато трябва да направя крачка напред. Не ми пука, ако това нервира Пазителя на криптата или те кара да се чувстваш неудобно. Няма да се преструвам, че искам да ти бъда само приятел.

Тейт се наведе напред и аз трябваше или да го оставя да ме прегърне или да направя сцена и да си тръгна.

— Не ми казвай, че тази мисъл никога не ти е минавала през ума — каза много тихо. — Още си спомням онази вечер, когато се целунахме, преди Боунс отново да се появи в живота ти. Тогава ти не се държеше с мен само като с приятел.

Сигурна бях, че ще спомене това — помислих си, изпълнена едновременно с огорчение и яд. Една вечер, след твърде много питиета и самота, бе довела до целувка, която никога не трябваше да се случва.

— Ти си привлекателен мъж, а аз съм жена от плът и кръв. Да, минавало ми е през ума един или два пъти. Но това беше преди Боунс да се върне. Признавам си честно, че след това не се е случвало нито веднъж.

— Понякога мразя Дон — каза рязко Тейт.

Изгледах го объркано.

— Какво общо има чичо ми с това?

— Дон е знаел коя си още от мига на твоето раждане, а аз го познавах цели три години, преди да те срещна. Три години, Кат! Това страшно ме измъчва. Единственото, което Дон е трябвало да направи, е

да те намери шест месеца по-рано. Тогава ти щеше да срещнеш първо мен, а не Боунс. Дватамата с теб се харесваме, аз те привличам и като твой колега в преследването на вампири щях да съм идеалният мъж за теб. Ти щеше да се влюбиш в мен, вместо в Боунс.

Бях изумена от факта колко много е разсъждавал по този въпрос, а най-лошото бе, че ако го бях срещнала преди Боунс, вероятността да започна да се срещам с него наистина съществуваше. Не можех да кажа дали щях да се влюбя в Тейт, но той бе достатъчно привлекателен, за да ми стане гадже.

— Или аз можех да бъда убита още при първата ми задача, което е по-вероятният сценарий, тъй като Боунс нямаше да ме е обучил. А и дори всичко да се бе случило, както го описа, можело е пак да не се получи между нас.

— Защо? — рязко попита той.

— Можеха да наемат Боунс да ме убие. Това предложение му е било правено през годините, когато бяхме разделени, тъй като неживите не са знаели за нашата връзка. Така че или той щеше да ме убие, или да бъде заинтригуван от моя смесен произход и да ме плени, както направи при първата ни среща. Така или иначе, между мен и теб нищо нямаше да се получи. Понякога двама души просто не са родени един за друг.

— Не вярвам в това — упорито заяви Тейт.

Нежеланието да отстъпи, независимо от огромните трудности — точно това правеше Тейт такъв смел войник, но и то го подтикваше да държи на нещо, от което трябваше да се откаже.

— Нещата ще се променят — казах накрая. — Един ден ще срещнеш жена, която ще те накара да осъзнаеш, че чувствата ти към мен не са били истинската любов. И когато това се случи, ще се радвам за теб.

Тейт поклати глава.

— А може и да осъзнаеш, че Боунс не е такъв, за какъвто си го мислила, и ще го напуснеш. Хайде, Кат, та ти едва го познаваш.

— Не познавам Боунс? — възкликнах. — Сигурно се шегуваш.

— Той е на почти двеста и петдесет години, а ти общо си била с него по-малко от година — заяви убедено Тейт.

— Знам онова, което е от значение — отвърнах грубо, засегната от думите му.

— Заслепена си от страстта. Боунс е бивше жиголо, Кат. Той е омайвал жени в продължение на векове. Анет ми е разказвала някои неща за него и трябва да призная, че понякога се чудя дали да го пробода с кинжал, или да му стисна ръката. Такъв мъж не може просто да се събуди някоя сутрин и променяйки се изцяло, да стане верен съпруг. — Гласът му стана тих и хриплив. — Аз съм до теб вече почти пет години. Знаеш, че можеш да ми се довериш. Знаеш, че никога не съм те лъгал или мамил, а той ще го направи, скъпа. Може би не днес или утре, но това непременно ще се случи. И тогава ти ще го напуснеш, а аз ще те чакам.

Разговорът не водеше доникъде. Дотук бях с опитите си да го вразумя по въпроса за нашето приятелство. Хвърлих раздразнен поглед на Тейт, макар да бях лепнала на лицето си фалшива усмивка, и се насочих отново към продавача на захарен памук. Не можех да гаврътна един джин, но можех да похапна захар, докато чаках да видя дали ще се появи Антъни.

Три захарни памука и после две завъртания на Виенското колело — нямаше по-добър наблюдателен пункт от колелото — а все още нямаше и помен от Антъни или други вампири, освен Тейт. Минаваше десет часът и по-малките деца вече си бяха отишли. Докато времето се влачеше, Дядо Коледа ставаше все по-унил. Без съмнение той броеше минутите до полунощ, когато празникът приключваше.

След последния ни спор двамата с Тейт не бяхме разговаряли много, въпреки че продължавахме да се преструваме на щастлива двойка. Тейт реши да постреля на стрелбището за огромен ужас на служителя в него, тъй като благодарение на военното си обучение и новите си вампирски умения той улучваше всяка мишена. След това ми се наложи да се разхождам, носейки огромен плюшен мечок.

Обаче никой, който ни погледнеше, не би си и помислил, че сме ловци на вампири.

Ето защо бях изненадана, когато Тейт внезапно ме завъртя към себе си и започна да ме целува, сякаш бе последното нещо, което правеше в живота си. Глухите ми протести секнаха, когато прошепна:

— Той е тук.

Пуснах плюшения мечок и прегърнах с две ръце Тейт, отвърщайки на целувките му със същата страст, като в същото време се оглеждах наоколо. Ето го. Долових вампирска енергия на

петдесетина метра от нас. Колко мило от твоя страна най-сетне да се появиш и да се включиш в играта, Антъни. Освен ако не беше някой друг вампир, решил да дойде на коледното празненство. Оставаше да се надяваме на късмет.

Източникът на енергията се приближи. Който и да беше непознатият, явно също усети присъствието на Тейт, защото се насочи право към нас. Вложих още страст в целувките си. Тейт изпъшка и ме притисна по-плътно към себе си. От силната му прегръдка и безконечната целувка бях останала без дъх, когато той най-сетне отдръпна главата си.

Сега вампирът стоеше на десетина метра от нас. Тейт не си направи труда да бъде вежлив — той впери поглед в него и дори придаде зеленикав блясък на тъмносините си очи.

— Какво искаш?

Обърнах се и премигнах изненадано. Това ли беше вампирът, когото трябваше да заловим?

Големи кафяви очи ме гледаха от лице на юноша, който изглеждаше на не повече от четиринайсет години. Той имаше къдрава тъмна коса, леко издължен нос и стройна фигура, която подчертаваше младежкия му вид.

— Не съм те виждал досега — отвърна вампирът. Гласът му съответстваше повече на аурата му. Може и да не изглеждаше достатъчно голям, за да гледа филми за възрастни, но тембърът свидетелстваше за поне двестагодишна възраст.

Тейт ми позволи да отстъпя малко назад, без да сваля ръка от рамото ми.

— А трябва ли?

Вампирът се усмихна и на бузите му се появиха трапчинки. Боже, те му придаваха още по-младежки вид.

— Познавам много от обитателите на нашата... страна, но не и теб.

Тейт се усмихна студено.

— Аз съм нов, така да се каже. Името ми е Тейт.

Вампирът наклони леко глава.

— Към кое семейство принадлежиш?

— Към семейството на един кучи син — отвърна Тейт и ми се прииска да го шамаросам.

Вампирът се изсмя сухо, което не отговаряше на младежката му външност.

— Това може да се каже за всеки от нас, нали? Аз съм Антъни.

Да! — извиках наум и веднага се сепнах, надявайки се, че Антъни не може да чете мисли, въпреки че Боунс ми бе казал, че тази способност се среща много рядко.

— Ти така и не отговори на въпроса ми — каза Антъни с приятната си усмивка, от която се образуваха трапчинки на бузите му.

Тейт възмутено завъртя очи.

— Че да не съм длъжен? Не съм тръгнал на лов. Просто се наслаждавам на празника заедно с моята приятелка.

— Нека ти дам един съвет, синко — отговори вампирът. За всеки, достатъчно близо, за да го чуе, подобно обръщение към Тейт от човек, приличащ на юноша, щеше да прозвучи комично. — Когато срещнеш когото и да е от нас, трябва да се представиш, а това включва и да назовеш семейството, към което принадлежиш. Или някой може да се ядоса и да реши да те научи на добри обноски.

— Боунс — Тейт направи пауза, преди да промърмори. — Кучият син.

Разбирах, че това бе част от ролята, която играеше, но знаех и че наистина го мисли, така че още по-силно ми се приискаше го цапардосам.

Антъни се огледа, при това толкова бързо, че нямаше да забележа, ако не дебнех всяко негово движение.

— Ти си онзи Тейт! — прошепна той.

Тейт скръсти ръце.

— Сега не е ли твой ред?

Усмивката на вампира стана предизвикателна.

— Патра — каза той, чакайки да види реакцията му.

Тейт се огледа, но много по-явно. Пристъпих от крак на крак, преструвайки се на объркана.

— За какво говорите, момчета? — попитах.

— Няма за какво да се безпокоиш, мила — отвърна Тейт, като стисна успокоително рамото ми. — Антъни, във, работи за конкурент на шефа ми, а те двамата се стремят да получат една и съща поръчка. Ако питаш мен, не бих имал нищо против да я спечели неговият шеф.

Антъни изненадано вдигна вежди.

— Наистина ли? Правиш доста дръзко изказване пред непознат за твоя... шеф.

— Да кажем просто, че по-рано имах възможност да помогна на шефа ти, но не се възползвах, и сега се разкайвам, защото щях да получа повече от това, което имам в момента — отговори Тейт. Доскоро отпуснатата му стойка сега вече излъчваше нескрито предизвикателство.

Антъни сигурно бе чул за ролята, която бе изиграл Тейт в дома на Менчерес точно преди експлозията, защото кимна утвърдително.

— А ако имаш възможност да поправиш грешката си? Случайно знам, че моят шеф се интересува силно от всяка информация, която може да му предостави някой... корпоративен шпионин.

Тейт се усмихна.

— Как плаща твоят бос? Защото искам пари и защита.

Антъни махна с ръка.

— Не можеш да си представиш колко е щедра моята работодателка към онези, които ѝ служат.

Обзалагам се, че е така — помислих си цинично. — *Като изключим онези, които ѝ служат, защото тя заплашва да убие семействата им.*

— Сега ли трябва да говорите за бизнес? — попитах капризно.

Антъни сякаш ме забеляза току-що. Огледа ме бавно от главата до петите и в погледа му нямаше нищо детинско. Колко типична вампирска реакция — да ме подцени, защото в гърдите ми бие сърце.

— Коя е твоята приятелка, Тейт?

— Катлийн — отговори Тейт, използвайки второто ми име. — Не е ли прекрасна?

— Така е — съгласи се Антъни, като пристъпи към мен. Очите му проблеснаха. — Но с тази външност, с червената коса и биещо сърце, ми напомня за една личност, за която много съм слушал.

В гласа му се долавяше открито предизвикателство. Погледнах го невинно, сякаш питах „Кой, аз ли?“

— Падам си по двойниците — отвърна хладно Тейт. — Затова накарах Катлийн да си боядиса косата и да носи контактни лещи. Това проблем ли е за теб?

Ръката на Антъни се стрелна мълниеносно и смъкна дънките ми, разкривайки първо лявото, а после и дясното ми бедро. Но кожата и на

двете бе гладка и чиста.

Тейт настръхна, докато аз вътрешно се усмихнах. *Точно така, приятелю. Няма никаква татуировка. Беше адски болезнено, когато Макс я изряза, макар че това едва ли ти е известно, но сега липсата ѝ ми е много полезна.*

— Ако я пипнеш още веднъж, разговорът ни приключва — изръмжа Тейт.

Ангъни видимо се отпусна.

— Тя наистина ли прилича на Жътваря?

Тейт сви рамене.

— Според мен — да.

Бях боядисала косата си отново в естествения ѝ тъмночервен цвят, но мирисът на боя беше подвеждащ, а и носех сини контактни лещи, които скриваха сивите ми очи. Плюс това бях намазала кожата си с лосион за слънчев загар, от което тя бе станала по-тъмна и бе загубила блясъка си. Това бе идея на Влад. Да, Дракула наистина бе хитър.

Засега номерът с двойниците минаваше. Ангъни не хукна да спасява живота си, нито прибегна към употреба на оръжие.

— Трябва ли да говорите за онова момиче?

Нацупих се, както се очакваше, имайки предвид темата на разговора. Тейт ме целуна по главата.

— Вече не, мила.

— Тогава може ли да си отиваме у дома? — попитах още по-нацупено.

Тейт ме погледна снизходително.

— Първо трябва да се погрижа за една работа, после съм на твое разположение.

Ангъни облиза устните си.

— Чудесно. Ще те заведа при моя надзорник Хиксо, който може да финализира сделката. Изчакай ме само да докарам колата пред задния вход. Така ще се измъкнем по-незабелязано.

— Не мисля така, приятел — възрази Тейт и в гласа му прозвучаха стоманени нотки. — Може да промениш мнението си и да решиш да включиш и други хора в нашия бизнес, а аз не искам да прекарам остатъка от нощта като мъртъв нежив.

Ангъни се престори на обиден.

— Не съм си и помислял подобно нещо.

Тейт се усмихна, но каза упорито:

— Тогава ще тръгнем заедно, и то веднага.

Антъни загриза долната си устна с нормални равни зъби. Поведението му бе толкова момчешко, че би могъл да мине за едно от по-големите деца, които чакаха на опашка, за да се снимат с Дядо Коледа. Той огледа колебливо хората около нас, било защото трябваше да напусне празненството, било от съжаление за пропуснати по-зловещи планове.

Исках да пипна „надзорника“ на Антъни — колкото по-високо стигнем в йерархията на подчинените на Патра, толкова по-успешна щеше да се окаже вечерта.

— Ако няма да ходим с него, искам да си вървим у дома — прошепнах аз, като потърках тялото си в Тейт, така че да не остане никакво съмнение какво предлагам като стимул.

— Имаш пет секунди да решиш, преди тя да ме е накарала да размисля — заяви Тейт на Антъни, като ме целуна с такава страст, че никой не би могъл да се усъмни в неговата искреност.

— Добре, да вървим — каза вампирът.

Тейт отдели устата си от моята. Очите му блестяха в зелено. Устните ми бяха леко подпухнали от невъздържаната му целувка и дишах на пресекулки.

— Дали ще успеем да тръгнем още тази нощ? — рече раздражено Антъни, като започна да си проправя път сред тълпата с присъщата за деловите вампири безкомпромисност.

ГЛАВА 17

Последвахме Антъни до паркинга, където той се насочи към една дълга черна лимузина. Щом я приближихме, стиснах ръката на Тейт, но той вече го бе усетил.

— Кой още е вътре? — попита Тейт, като спря на няколко крачки от колата.

Антъни го сграбчи в мига, в който вратите се отвориха и двама вампири изскочиха навън. Единият помогна на Антъни да задържи Тейт, а другият ме хвана за ръката. Този жест веднага ми подсказа, че не знае коя съм, в противен случай щеше да блокира и двете ми ръце и да допре кинжал до гърлото ми.

— Не ни наранявайте — проплаках аз. Имаше четирима вампири, освен Антъни. Двама от тях бяха мастер вампири, но не бяха прекалено силни, затова предположих, че охраняват Антъни, когато той излиза в града. Вампирите бяха твърде малко, за да предположа, че ни е заложен капан.

Тейт ми хвърли бърз поглед, после отблъсна ръцете на тези, които го държаха.

— Сам ще се кача в колата, няма нужда да ме бутате — каза грубо той.

Антъни не го пусна, но кимна на другия вампир, който със саркастична усмивка отвори вратата на лимузината.

— След вас.

Мислено изпратих съобщение на Боунс, казвайки му да се оттегли и да остави тези балами да ни заведат при Хиксо. Можех само да се надявам, че съобщението ми е стигнало до него, тъй като не знаех колко е далече и дали може да ме чуе. В края на краищата не беше мобилен телефон, на чийто дисплей да проверя дали има обхват.

Забързах след Тейт с отпуснати рамене, като се изпотих от страх — ловък трик, който бях усъвършенствала през годините. За един вампир в изгодна позиция това бе сладкият аромат на победата.

— Какво става? — попитах с разтреперан глас, за да подсиля ефекта, докато преценявах силата на всеки един от петимата мъже в лимузината. Не ме бяха претърсили за оръжие, което не беше много умно. На гърба ми имаше прикрепени два кинжала, а токчетата на обувките ми не бяха дървени.

— Отвличат ни — отговори сдържано Тейт, докато колата набираше скорост. — Не се притеснявай, те се интересуват само от мен.

Антъни се ухили и сръга с лакът съседа си.

— Представяш ли си какъв късмет извадих? Да открия на празненството един от хората на Боунс! Патра толкова ще се зарадва!

Другият вампир не сподели възторга му, а ме огледа преценяващо. *Той ще умре пръв* — реших веднага. — *Нямаме нужда от умници.*

— А сивооката му червенокоса приятелка? За нея нищо не казваш.

Нещо проблесна в ръката му и аз изхленчих ужасено, както би направил всеки нормален човек, когато насочат пистолет към него. Огнестрелната рана болеше по-малко от изгарянето — вече се бях убедила в това. Ако не пробиеше дупка в главата или в сърцето ми, щях да се оправя.

Антъни се изкиска, сякаш бяха казали някаква шега.

— Кратас, така и не разбрах защо Патра те изпрати при мен. Тази не е истинската, разбира се. Тейт си пада по двойниците. Той си е загубил ума по Жътваря, това всеки го знае. Може би ще запазя червенокосата за известно време. Тя не е важна, така че Патра няма да има нужда от нея.

Кратас хвърли на Антъни такъв пренебрежителен поглед, че останалите вампири веднага застанаха нащрек.

— Всички мислите със задниците си, затова Патра ме изпрати. Дали мога да си представя какъв късмет си извадил? Не вярвам в късмета.

Антъни сякаш изведнъж стана сериозен. Той ме огледа по-внимателно и поклати глава.

— Косата ѝ мирише на боя, очите ѝ са по-скоро сини, кожата ѝ не блести и няма татуировка. Плюс това вие не видяхте като мен как се държаха двамата на празника — направо се бяха впили един в друг.

Боунс не би оставил жена си да се натиска с най-младия член на семейството му.

Кратас отново ме изгледа втренчено.

— Ще бъде загуба на време да я хипнотизирам, за да я разпитам — промърмори той повече на себе си. — Ако не е Жътваря, ще твърди, че е невинна, а ако е, пак ще твърди същото, защото казват, че вампирското внушение не действа върху нея.

Вампирът с кестенявата коса вдигна рамене.

— Ами тогава я убий, не си струва риска.

Изписах уплашено за ефект, докато мислено се подготвих за бой. Но Кратас вече клатеше глава.

— И да рискувам да загубя най-ценната си заложица? Не става.

— Имам идея — обади се един от другите вампири. — Да ги накараме да се чукат. Той няма да рискува смъртна присъда, ако тя е Жътваря, нито истинският Жътвар ще го направи.

Тейт се изсмя невярващо, а аз стиснах ръката му.

— Стига, момчета, нали не очаквате да го направя сега, когато клетата девойка трепери от страх? Не, благодаря, не си падам по изнасилването.

Ала за мой ужас идеята се хареса на Кратас. Той вдигна дулото.

— Предпочиташ смъртта? Този пистолет е зареден със сребърни куршуми и ако не го направите с твоята приятелка, ще получите по един от тях. Ето, дори ще ви осигурим малко място.

С подозрителна готовност вампирите освободиха нашата седалка, а те се сгъчиха на срещуположната. Цялото им внимание бе приковано върху Тейт и мен. *Великолепно! А сега какво?* Всички бяха нащрек, за да можем да предприемем каквото и да било. Не, първо трябваше да им се отвлече вниманието.

Тейт изглеждаше толкова объркан, колкото и аз. Трябваше да направя нещо, и то бързо, преди той да съсипе всичко. Основното бе, че се нуждаехме от тях, за да ни заведат при Хиксо. Ако сега започнеш мелето, вампирите бяха твърде много, за да успеем да ги заловим живи. Разбира се, Боунс щеше да се притече на помощ, но какво щеше да стане, ако преди това Тейт или аз убиехме единствения, който знаеше къде е Хиксо? Не можехме да поемем такъв риск.

— Не искам да умра — казах с разтреперан глас, като взех да проливам крокодилски сълзи. — Не трябваше да излизаме тази вечер,

казах ти, че искам да си останем у дома.

На Тейт му бе нужна само секунда, за да преодолее смущението си. Поведението ми му подсказа, че трябва да се включи в играта — поне засега. Просто колкото да стигнем по-близо до Хиксо.

Той ме прегърна с думите:

— Всичко е наред, скъпа. Всичко ще се оправи. — После погледна предизвикателно към тях.

— Не си мислете да ме пришпорвате, защото ще отделя колкото време е необходимо, за да я предразположа.

— Блокирай съзнанието ѝ и толкова — каза нетърпеливо един от наблюдателите.

Тейт презрително изсумтя:

— Ти може да използваш този начин, за да накараш мацките да се чукат с теб, но аз си падам по любовната игра.

— Добре, направи го както искаш — обади се Антъни. — Обаче имаш на разположение двайсет минути, защото толкова ще ни трябва, за да стигнем до самолета на Хиксо.

Мислено се усмигнах. Браво, кажи на какво разстояние се намираме, така че по-лесно да съгласуваме нападението.

Кратас размаха пистолета.

— Хайде, действай.

Погледнах Тейт. Искаше ми се той да притежава дарбата на Боунс да чете мисли. Остават по-малко от двайсет минути. Добре, ако се помотаем с целувките и прегръдките, почти ще сме стигнали. След това Боунс и другите ще бъдат достатъчно близо да открият Хиксо, даже и ако междуременно ние убием онзи, който знае пътя. А като приключим тук, почерпката ще е от мен. Но първо...

Тейт ме целуна, като избърса престорените ми сълзи.

— Всичко е наред, скъпа — промълви той. — Представи си, че сме сами. Не гледай към тях. Мисли си само колко много ти харесва да те докосвам.

Намекът бе ясен — трябваше да се държа така, сякаш го бяхме правили и преди. Моята сдържаност можеше да се приеме за страх, но не биваше да прекалявам.

Поех дълбоко дъх. Ако тази сутрин някой ми бе казал, че ще прекарам вечерта, като се натискам с Тейт, щях да му се изсмея и да го

нарека лъжец. Но точно това щях да направя, въпреки че цялото ми същество се бунтуваше срещу този фарс.

Тейт ме целуна страстно. Обвих ръце около врата му, като роших с пръсти късата коса на тила му и в същото време наблюдавах вампирите през спуснатите си клепачи, преструвайки се, че вниманието ми е напълно погълнато от моя партньор.

Обаче не беше така. Дълбоко в мен чувството за вина се бореше с решимостта ми да стигнем максимално близо до целта. Точно сега вината надделяваше. Изпитвах всичко друго, но не и страст.

Тейт също го знаеше. Той спря да ме целува и ме погледна със сините си очи, в които имаше зелени отблясъци. Разбрах, че щом той усеща нежеланието ми, значи го усещат и другите вампири.

Кратас размаха заплашително пистолета. Да вървят всички по дяволите! Трябваше да се преструвам по-добре.

Прегърнах Тейт и се настаних в скута му, като придърпах главата му към шията си. Лекото докосване на езика и кучешките му зъби до чувствителната ми кожа ми напомни за Боунс и от спомена ме полазиха тръпки. Извих гръб и на свой ред залепих устни до шията на Тейт. Той потръпна, ръцете му се преместиха от гърба на гърдите ми.

Внезапно ме прониза тревожна мисъл: спомняше ли си Тейт за закрепените на гърба ми кинжали, или бе забравил за тях, погълнат от крайно компрометиращото положение, в което се бяхме озовали?

Хванах ръцете му и ги плъзнах към ципа на дънките си.

— Не трябва да се събличам напълно пред тях, нали? — попитах пискливо, преструвайки се на притеснена.

Погледите ни се срещнаха. Сега очите на Тейт бяха изцяло зелени.

— Не, скъпа. Това ще е достатъчно.

Той ми помогна да смъкна дънките си и в този момент, колкото и да е абсурдно, в паметта ми изникна нощта, в която за първи път срещнах Боунс. Как се надсмя на моите опити да го съблазня, след като го подмавих на една уединена горска полянка. *„Няма да ме чукаш с всичките си дрехи, нали, Котенце? Е, предполагам, че можеш да махнеш поне гащичките си. Хайде. Цяла нощ ли ще се мотаеш?“*

И тогава се чувствах неловко да сваля панталона си, както и сега, макар и по различни причини. Не защото се срамувах, че петимата воайори вампири на Патра ще зяпат задника ми, едва прикрит от

прашките — по дяволите, аз исках да гледат, за да отклоня вниманието им, — а защото Тейт смъкваше дънките ми, оголвайки бедрата ми. Очи му шареха по мен с такова откровено сексуално желание, че едва не се отказах от ролята си точно когато бях така близо до проклетия Хиксо.

Но тогава нещо се промени в очите на Тейт. Той погледна към вампирите, които ме зяпаха похотливо, и гневно стисна челюсти. Не можах да потисна въздишката на облекчение, въпреки че проявата на ревност от страна на Тейт щеше да ни навлече неприятности. Точно сега обаче тя оказа нужния отрезвяващ ефект върху него. Той ме целуна отново, но усетих, че този път бе много по-сдържан, макар да изглеждаше все така разгорещен като преди.

От краткия поглед, който хвърлих крадешком, показвайки почти голия си задник, ми стана ясно, че вампирите следят с интерес представлението. Само Кратас изглеждаше безразличен. Пръстът му не се отдели нито за миг от спусъка. Даже при тези вбесяващи обстоятелства, не можех да не оценя решението на Патра да го включи в групата. Целеустремеността наред всеобщо умопомрачение беше ценно качество. Просто ми се искаше то да не бе използвано срещу мен в дадения момент.

Ако беше човек, изобщо нямаше да се притеснявам за насоченото към мен оръжие. Можех да избегна куршумите по-бързо отколкото стреляше което и да е човешко същество, но не можех да се меря по бързина с вампир. Знаех това от горчив опит.

Позволих на Тейт да сменим местата си и той застана на колене пред мен. Така дупето ми бе напълно скрито от погледите на зяпачите. Сега щеше да ми е по-лесно да докопам ножовете си.

— Стига сте се мотали!

Кратас потупа пистолета в подкрепа на думите си. По груби сметки бяхме изминали половината път. Проклятие, трябваше да се приближим още повече.

Мислено изкрещях на Боунс, макар че нямах представа дали е достатъчно близо да ме чуе. *Ще броя в обратен ред, Боунс. Започваме на „нула“.*

Пет...

Тейт спря да ме целува, за да откопчае панталона си. Очите му блестяха в зелено.

Четири...

Стиснах рамото му с едната си ръка, докато с другата сграбчих дръжките на кинжалите.

Три...

Тейт смъкна ципа на дънките си и се оказа, че не носи бельо. Едва се въздържах да не се отдръпна рязко и да проваля нашия план. Нещата се развиваха по-бързо, отколкото очаквах.

Две...

Едновременно се случиха три събития. Замахнах и запратих кинжалите по вампирите. Кратас стреля, но тъй като тялото на Тейт ме прикриваше, куршумът ме прониза отстрани, а не в сърцето. Покривът на лимузината бе буквално изтръгнат.

Едва успях да зърна Боунс, преди да ме грабне и измъкне от колата. В следващия миг Спейд и Иън се спуснаха като прилепи във вече откритата лимузина, докато Тик Токи и Дейв скочиха в нея направо от магистралата.

С оглушително скърцане автомобилите наоколо набиха спирачки, за да избегнат сблъсъка с движещата се на зигзаг кола. Наблюдавах всичко това от новата си позиция — притисната под мишницата на Боунс на петнайсетина метра над земята. Дори не бях успяла да се запитам как ще се оправим с това задръстване на пътя, когато той внезапно се стрелна надолу.

— Трябва да махнем този боклук от магистралата — извика Боунс.

Спейд, Иън и Боунс хванаха лимузината от двете страни и полетяха нагоре. Колата се издигна над асфалта, сякаш внезапно ѝ бяха поникнали крила. Тя все още се разтърсваше от продължаващата битка, но сега от нея долитаха само приглушени викове, преминаващи в предсмъртно хъркане.

На няколко километра пред нас зърнах двумоторен самолет, чиито перки бавно се завъртяха. Това сигурно бе Хиксо и щом ние го виждаме, значи и той можеше да ни види.

Боунс изръмжа ядосано и се насочи право към него, пронизвайки мрака с блестящия си изумруден поглед.

— Криспин, смяташ ли, че ще успеят да излетят? — извика Иън, изпълнал тяло срещу вятъра, като продължаваше да държи лимузината.

— Няма начин — отвърна рязко Боунс.

— Можем сами да се справим с тях. Погрижи се за Кат, тя е простреляна — извика Спейд, без да обръща глава.

— Дори не си го и помисляй — възразих аз. — Раната е повърхностна, продължавайте напред.

— Това и правим.

Нямах нужда от способността да чета мисли, за да разбера, че Боунс е бесен, но летенето в стил Супермен, докато мъкнеш автомобил и преследваш самолет, не предразполагаше към интимни разговори.

Самолетът потегли, като бързо набираше скорост. Същото направихме и ние с мощен прилив на вампирска енергия, от която въздухът около нас се изпълни с искри и пращене. Затворих очи, не от страх, а защото вятърът направо ме заслепяваше. През миглите си видях как самолетът се отдели от земята. Ние бяхме на петдесет метра от него.

— Сега! — извика Боунс и ме пусна.

Неясна сянка ме улови във въздуха, преди да се стоваря на земята. Пред изумения ми поглед от лимузината се разхвърчаха тела, когато Боунс я запрати по малкия самолет. Разнесе се мощна експлозия, но ярката ѝ светлина бе засенчена от вампира, който внимателно ме остави на земята.

— Остани тук — промърмори Иън, втурвайки се към останките от самолета. Без да обръщам внимание на думите му, тръгнах, залитайки, в същата посока, но изведнъж усетих, че цялата треперя. Защо ми беше толкова студено, когато огънят бе съвсем близо?

От останките на самолета изпълзяваха горящи вампири, които незабавно биваха ликвидирани. На фона на трептящите пламъци познатите ми фигури изглеждаха почти демонични, докато посичаха лазещите вампири. След няколко минути всичко приключи и незнайно как аз се оказах просната на тревата, като даже не помнех кога съм паднала. Явно огнестрелната рана беше по-сериозна, отколкото ми се струваше.

От оранжевата мъгла се показа Боунс, целият изцапан с кръв и сажди и с разкъсана на места риза. Той коленичи до мен.

— Така ще боли, Котенце, но ще стане по-бързо.

Изплашена от това предупреждение, го погледнах с ококорени очи, но Боунс вече ме притискаше към земята. Извади нож и разшири с него раната. Обаче, когато бръкна с пръсти, за да извади куршума, не

можах да сдържа писъка си. След един дълъг миг, който ми се стори цяла вечност, Боунс измъкна куршума, срязва дланта си и я притисна към раната, за да я излекува. После срязва китката си и я долепи до устните ми. Поех голяма глътка от кръвта му и затворих очи, когато болката взе да намалява.

Почувствах леко смъдене, докато раната заздравяваше. Внезапно се замислих, че сигурно съм била в безсъзнание, когато Боунс е направил същото, след като Макс ме бе прострелял. Разкъсаното ми гърло тогава бе изцедило всичките ми сили.

Боунс съблече ризата си.

— На места е малко скъсана, но все пак ще прикрие голия ти задник — каза той, като ми я подаде. — Опасявам се, че дънките ти изгоряха в колата.

В погледа му се четяха много неща и едно от тях бе упрек. Непохватно завързах ризата като пола на кръста си.

— Боунс, аз...

— По-късно — прекъсна ме той. — Първо трябва да свършим някои неща.

— Криспин.

Иън се приближи, влачейки един вампир за врата. Разтърси го като парцалена кукла и го хвърли в краката ни.

— Ето, предположих, че ще искаш да получиш този жив. Чарлс и Тик Ток държат Хиксо, но не трябва да се бавим повече тук. Подозирам, че проклетите ченгета вече са на път.

— Няма нужда да се притесняваме за тях. Идиотската ѝ работа си има някои предимства. Тя ще покаже значката си, ще се обади по телефона, където трябва, и на тях ще им остане само да проклинат и да подритват камъните от яд, че не им е разрешено да се приближат. Направо е смешно.

В следващия момент тонът на Боунс стана жесток.

— О, здравей, приятел. Спомняш ли си жена ми? Тя е тази, която простреля.

На лицето на Кратас се изписа мрачно примирение.

— Струваше ми се съмнителна — обърна се той към мен. — Трябваше да послушам инстинкта си.

— Знаеш ли какво ще направя с този куршум?

Нехайният тон на Боунс не заблуди Кратас.

По лицето му си пролича, че не храни никакви илюзии.

— Ще го разтопя и ще накарам да ми изработят кинжал от среброто му. После ще пробода с него всяка част от тялото ти, освен сърцето.

Боже, понякога Боунс ме плашеше.

— При Макс ли ще го затвориш? — попита Иън, без да изглежда разстроен от предстоящите мъчения на Кратас.

— Другаде. Ще решим това по-късно. Качи ги в камиона, за да можем да се измъкнем от тук.

Двата камиона, които се приближиха, не се отличаваха по нищо от другите, които се движеха по шосето. Мръсни, с нащърбени калници, дори шофьорите изглеждаха като най-обикновени тираджии. Нещо повече, когато спуснаха капака на каросерията, най-отпред бяха наредени няколко реда щайги. Разбира се, тези щайги просто служеха за преграда, която прикриваше вътрешен контейнер, за който нито една средностатистическа транспортна компания не можеше дори да си мечтае.

— Чарлс, качи се в този заедно с Хиксо. Ако извадим късмет, той може да знае къде е Патра. Котенце, ние ще пътуваме с другия до летището. Иън, с пас ли ще тръгнеш или ще пътуваш сам?

Иън погледна високомерно камионите и поклати отрицателно глава.

— Ще си уредя собствен транспорт.

— Вземи Тейт с теб.

Това не беше молба. Иън сви рамене.

— Както кажеш.

Спейд доведе един вампир, окован с тежки вериги. Нямаше нужда от представяне — това трябваше да е Хиксо. Правата черна коса, смуглата кожа и характерният нос издаваха египетския му произход. Докато се приближаваше, той не откъсна очи от мен. После мъжът се усмихна.

— Жътварю, с нетърпение очаквам срещата ти с моята господарка.

Отвърнах му със студена усмивка:

— И аз, Хиксо.

ГЛАВА 18

Спейд качи Хиксо и Кратас в контейнера, където имаше скоби и други приспособления за оковаване, монтирани на едната подсилена стена.

Боунс ме хвана за ръката:

— Да вървим.

Той ловко скочи на задната платформа на втория камион и ме вдигна. Щом минах зад преградата от щайги, зяпнах. Този интериор бе толкова по-различен от видения преди малко, че просто гледах онемяла.

За пода бяха закрепени два дивана, два стола и хладилник. А подът бе застлан с килим.

— Боже мой — възкликнах. — Та това е истинска каравана!

— Тук ще стоят хората ми, когато не са с Хиксо и Кратас — рязко отговори Боунс. — Няма нужда всички да бъдат наблъскани в един камион. Сега просто го заемаме, за да стигнем до летището.

Под краката ни се разнесе скърцане, когато камионът бе включен на скорост. Последваха няколко леки тласъка и той потегли.

Боунс скръсти ръце пред гърдите си и се втренчи в мен. Пристъпих нервно от крак на крак, ненавиждайки възцарилата се напрегната тишина.

— Знаеш, че нямах намерение нещата да стигнат толкова далече с Тейт — започнах аз. — Просто исках да се доберем по-близо до Хиксо и да отвлека вниманието им, за да мога да метна по тях кинжалите.

— И хвърлянето ти бе брилянтно, любима. Кинжалите ти се забиха право в очите на Кратас, така че той стреля на сляпо.

Тонът му ме накара да потръпна.

— Съжалявам — казах и той знаеше, че нямам предвид ослепения вампир.

Боунс закрачи напред-назад в тясното помещение. Нямах нужда от вампирски сетива, за да доловя силния му гняв, но не бях сигурна

дали бе насочен към мен, Тейт или войната, която бе основната причина да се озовем в онази лимузина.

— Трябва да поговорим за това — казах, готвейки се да опровергая всичките му евентуални обвинения срещу мен. В края на краищата, по план трябваше само да се целувам с Тейт, а не да се натискам с него повече от десет минути, облечена само с пуловер и прашки. Ако ролите ни бяха разменени, аз също щях да съм бясна.

Боунс рязко се обърна.

— Съмнявам се, че разговорът ще помогне. Направила си каквото си сметнала за необходимо. Вбесяват ме твоите методи, но не мога да оспоря резултатите.

Той тръгна към мен с преднамерено бавни крачи, които напомняха походката на хищник. Когато бе само на няколко сантиметра, дланта му се плъзна по ръкава на пуловера ми и аз неволно потръпнах. Имаше нещо почти заплашително в начина, по който ме докосна.

— Къде те целува той? Къде те докосва?

Погледнах го в очите.

— Това не означаваше нищо за мен, Боунс. Нямах нищо общо с начина, по който се чувствам с теб.

— Аха — отвърна той меко, но очите му заблестяха в зелено. Нямах представа дали беше от гняв или от нещо друго.

Боунс се наведе към мен и устните му почти докоснаха шията ми. Потръпнах неволно, чудейки се какви са намеренията му.

— Целувал те е тук — тихо изръмжа той. — Подозирам, че те е галил на това място. — Боунс докосна гърдите ми през блузата. — Надушвам ръцете му и тук — добави, докато коленичеше, прокарвайки длан по бедрото ми.

Не помръдвах подобно на плячка, която се мъчи да не привлече вниманието на ловеца.

— Тази вечер едва не го убих.

Боунс прошепна думите толкова близо до кожата ми, че настръхнах от дъха му. Не казах нищо, чувствайки, че независимо какви усилия е положил да се въздържи, вече е стигнал границата на търпението си.

— Преди да те срещна, никога не съм ревнувал — продължи той със същия мек, но заплашителен тон. — Ревността направо ме изгаря,

любима. Сякаш във вените ми тече разтопено сребро. Понякога, докато те гледам как се притискаш в други мъже по време на някоя операция, имам чувството, че направо ще полудея.

Ръцете му продължаваха да галят леко бедрата ми с плашеща чувственост, изпълвайки ме с желанието едновременно да се свия уплашено и да се притисна към него. Сякаш цялото ми тяло бе затаило дъх. Независимо от привидно спокойното му държание, усещах, че в него клоkochи нещо, което всеки момент щеше да изригне.

— Беше само представление — повторих аз.

— О, знам това — рязко отвърна Боунс. Святкащите му зелени очи срещнаха моите. — Ако не беше, Тейт нямаше да е вече жив. Знам, че го направи само за да се добереш до Хиксо, Котенце... — гласът му стана по-дълбок, — но независимо от причината, никога повече не позволявай на никого да те докосва така.

След това, за мое огромно изумление, рязко смъкна прашките ми.

— Какво правиш? — ахнах аз.

— А ти как мислиш? — измърмори той, разтваряйки бедрата ми. Това бе последното нещо, което бях очаквала.

— Но ти още си ми ядосан.

— Така е — приглушено отвърна Боунс и докосването на езика му до слабините ми накара коленете ми да омекнат.

Тъкмо се канех да възразя, че използва нечестни средства, когато той ме хвана за талията и ме повдигна. По бузите ми изби руменина, защото бедрата ми се озоваха на раменете му, а главата ми стигаше почти до тавана.

— Боунс — успях да кажа. — Престани. Свали ме долу.

Езикът му безмилостно продължаваше да ме възбужда.

— Няма. Ти си моя и искам да те имам веднага.

Не исках да споря с него. Смятах, че не бива да правим любов, докато още е ядосан, но ако това бе нов начин да се води битка, аз вече я губех. От устата ми се изтръгна кратък вик, когато Боунс леко захапа клитора ми. Невероятното усещане ме накара да извия гръб, притискайки се към устата му, за да го изпитам отново и отново. Задъхах се от екстаз и заливащите ме емоции. Всички разговори ми се сториха излишни. Боунс знаеше точно какво ми харесва, а аз не можех да не се отдам на чувствата си.

— Кажи, че ме желаеш — изръмжа той.

— О, господи, да — отвърнах, отчаяно искайки да го почувствам в себе си.

— Повтори го — нареди ми Боунс, независимо, че езикът му продължаваше да ме гали. Зарових пръсти в косата му и едва не я отскубнах, отдръпвайки главата му от себе си.

— Желая те — казах хрипливо. — Сега. Да не си посмял да ми откажеш.

— Не си и мечтай — отвърна той с дрезгав смях.

Боунс взе бавно да ме спуска, покривайки с целувки кожата ми, докато краката ми стъпиха на пода. Без да чакам нито миг, аз го бутнах назад върху дивана. Той падна, а аз се озовах върху него. Плъзнах се надолу, смъквайки панталоните му, и поех възбудата му в устата си.

Кожата му беше хладна като мрамор. Поех го колкото се може по-дълбоко и бавно го засмуках.

Той простена и изви гръб.

— По-силно.

Засмуках още по-силно. Пръстите му се заплетоха в косата ми, после той стисна юмруци, когато увеличих силата.

— Дявол да го вземе, толкова е хубаво — каза задавено. — Не мога да чакам повече.

Боунс ме повдигна, въпреки протестите ми, и ме сложи в скута си, прониквайки толкова дълбоко в мен, че почти усетих болка. Той започна да се движи с мощни, бързи тласъци, а друсането на камиона засилваше триенето.

Отпуснах глава назад, следвайки ритъма му, и потънах в океана на блаженството. Боунс се надигна и пое едното ми зърно в устата си. Засмука го, докато то не настръхна от удоволствие, после се прехвърли на другото, удостоверявайки го със същото внимание.

Прокарах нокти по бедрата му. Устата му се плъзна нагоре към шията ми. Извиках, когато зъбите му докоснаха кожата ми, като я захапах леко, без да я пробиват.

Притиснах главата му към шията си.

— Ухапи ме.

Той само ме лизна.

— Не. Тази вечер ти загуби твърде много кръв.

Не ми пукаше. Искях да поеме от моята кръв. Желанието бе почти толкова силно, колкото копнежа, който ме обхващаше с всеки нов гласък.

— Направи го — простенах. — Покажи ми, че ти принадлежа.

Ръцете му силно ме притиснаха, докато движенията му се ускоряваха.

— Моя си — каза дрезгаво той, като притисна уста към вената ми.

Когато зъбите му се забиха в шията ми, почти нямах време да се зарадвам на победата си. Гореща вълна на удоволствие заля тялото ми и главата ми се замая не само от единствената глътка, която той пое, преди да се отдръпне и раната да се затвори.

Боунс ме целуна и аз усетих металния вкус на кръвта си в устата му. Притиснах се към него, имайки чувството, че ще се пръсна от бушуващите в тялото ми емоции.

— Твой ред е, Котенце. — Гласът му бе дрезгав от страст. — Покажи ми, че съм твой.

Забих зъби във врата му. Боунс зарови пръсти в косата ми, като притисна главата ми, подтиквайки ме да го захая по-силно, докато кръвта му изпълни устата ми.

Преглътнах. Той отдръпна главата ми и отново ме целуна. Устните ни ухаеха на страст и кръв. В това имаше нещо първично — неговият гняв, примесен с неистовото ми желание да му докажа, че за мен никой друг няма значение.

Не спирай. Не спирай.

Вероятно го бях казала на глас, а може би не. Във всеки случай Боунс ме обърна по гръб и оказвайки се върху мен, движенията му станаха още по-бързи.

— Не мога да спра.

Досега не се бяхме карали толкова хубаво.

Мигащата светлина на контролната кула проряза тъмнината с широките си пулсиращи лъчи. Неотдавна бе валяло сняг. Мръзних от студ, независимо от двата чифта панталони, двата пуловера и якето. Боунс не си бе направил труда да облече нищо друго върху ризата си,

освен черното си кожено яке, и то вероятно повече по навик, отколкото от нуждата да се стопли.

Мигащата светлина угасна — това беше сигнал за нас.

Боунс прелетя над базата с огромна скорост, като описваше такива произволни траектории, че дори някой да се целеше в нас с гранатомет или друго оръжие, нямаше да може да ни улучи. Бях притисната в прегръдките му и стисках очи, за да не ми се завие свят от главозамайващите издигания, спускания и завои. Можехме да бъдем докарани и с кола, но Боунс беше прекалено предпазлив. Не искаше да рискува, в случай че някой от хората на Патра ни бе проследил след експлозията на самолета на Хиксо и ни дебнеше близо до базата е гранатомет, както бе направил Макс.

Върху лицата на пазачите на покрива се изписа едва прикрито изумление, когато от тъмнината изникна Боунс, приземи се и закрачи към тях, без дори да залитне. Точно зад него се появи Иън, който носеше Тейт. А след това Тик Ток и Зиро.

Дон не искаше Иън да знае къде се намира базата, но Боунс бе отхвърлил възраженията му, тъй като бе уверен, че Иън няма да издаде на никого местонахождението ѝ. Така че той дойде и пусна Тейт веднага щом се приземи на покрива. Иън се огледа със сдържано любопитство. Присъствието му тук бе меко казано странно, като се има предвид, че преди около година Дон ме бе изпратил да го заловя или да го убия. Колко много се бяха променили нещата оттогава!

Шестимата влязохме вътре. Никой не беше прострелян и нищо не беше взривено. Според мен всичко бе минало благополучно, макар че, честно казано, не знаех защо изобщо трябваше да идваме тук. След нашия... спор с Боунс в задната част на камиона, той бе заявил, че трябва да се срещне с Дон. Естествено трябваше да попитам защо, но Боунс си имаше наистина ефективен начин да ме разсее. После се бе разиграла интересна сцена на частното летище, където той бе внушил със зеления си поглед на един пилот да ни докара в Тенеси. И ето че вече бяхме тук, а аз още не знаех за какво искаше да разговаря Боунс с чичо ми. Предполагах, че скоро ще науча.

Избягвах да поглеждам Тейт, откакто се бяхме срещнали с него, Иън, Тик Ток и Зиро на няколко километра от базата. Сега между нас съществуваше неловко напрежение. От своя страна, Боунс не бе променил държанието си, макар да усещаше смущението ми. Ето защо

бях изненадана, когато той ми съобщи, че иска да намери Хуан и да обсъди нещо с него, а после ще се срещне с мен в офиса на Дон.

— Добре — отвърнах, разкъсвана от желанието да отида с него, за да го използвам като щит между мен и Тейт, и да остана, тъй като съзнавах, че се държа като страхливка. Реших да остана. Кой казва, че търся лесните пътища? Не и аз.

Иън погледна многозначително Тейт и се ухили.

— Ще дойда с теб, Криспин — заяви той.

Отправих се към кабинета на Дон. Не се изненадах, че Тейт ме последва. Чух как Боунс насмешливо изсумтя точно преди вратите на асансьора да се затворят. Да, той също не бе изненадан от действията на Тейт.

Тик Ток и Зиро вървяха зад нас. Хвърлих поглед към тях и отново бях поразена от несходството във външността им. Ако имаше двойка вампири, които бяха пълна противоположност един на друг, това бяха светлият като албинос Зиро и тъмнокожият Тик Ток.

— Къде се запознахте с Боунс? — попитах, опитвайки се да наруша мълчанието, преди да го е направил Тейт.

— В Полша — отговори Зиро.

— Аз в Австралия — каза Тик Ток.

Не бях посещавала нито една от двете страни. В ума ми отекнаха думите на Тейт, че не познавам истински Боунс, тъй като съм прекарала с него само една от двеста и петдесетте му години живот. Побързах да прогоня тази мисъл. Знам онова, което е важно — напомних си твърдо.

— Е, как я карате с Пазителя на криптата? — попита нехайно Тейт.

— Чудесно — отвърнах с равен тон.

Тейт спря и ме сграбчи за ръката.

— Колко дълго смяташ да се преструваш, че нищо не се е случило, Кат?

— Недей! — казах на Тик Ток, който вече бе измъкнал ножа от колана си. — Отстъпете, момчета. Мога да се справя с това.

Кучешките зъби на Зиро отново се прибраха, а след като го погледнах сурово, Тик Ток прибра ножа си. После се обърнах към Тейт и го погледнах в очите.

— Това беше работа, Тейт. Нещата отидоха по-далече, отколкото трябваше, но пък се добрахме до целта си и само това има значение. Сега, ако искаш да не разрушиш завинаги нашето приятелство, престани да тълкуваш случилото се в погрешна светлина.

— Знам какво почувствах — рязко отвърна той. — Можеш да твърдиш каквото си искаш, Кат, но в лимузината имаше момент, когато ти не се преструваше. Не можеш да се закълнеш, че тогава ме смяташе само за приятел.

Усетих как въздухът се изпълни с енергия, преди да прозвучи подигравателният смях на Боунс.

— Точно както очаквах — извика той язвително от другия край на коридора. — Знаех си, че няма да минат и две минути, преди да направиш подобно изявление, но ти си напълно изперкал, ако си мислиш, че можеш да застанеш между мен и жена ми.

Тейт предизвикателно скръсти ръце пред гърдите си.

— Аз вече го направих.

Боунс се приближи. Въздухът запука от сгъстената енергия. Иън просто се облегна на стената в коридора и тихо се наслаждаваше на спектакъла. Тик Ток и Зиро се отдръпнаха встрани, така че между Боунс и Тейт останах само аз.

— Какво смяташ да правиш? — попитах тихо.

Боунс повдигна вежда.

— Нищо, мила. Защо?

Защото изглеждаш така, сякаш се готвиш да играеш футбол с главата на Тейт — отвърнах му мислено. — А това не трябва да се случва, макар че той се държи като идиот.

Чичо ми излезе от кабинета си, погледна вампирите, наредени край стената в коридора, а после застаналия предизвикателно Тейт и се прокашля.

— Кат, Боунс, радвам се, че се върнахте живи и здрави. Няма ли да влезете вътре? Тъкмо се канех да отворя бутилка уиски.

Не си спомнях да съм виждала Дон да пие, но бях доволна, че намесата му разсея напрежението. Боунс се усмихна.

— Една глътка ще ми дойде добре, стари приятелю.

На влизане в кабинета хванах ръката на Боунс и добре, че го направих, защото едва не паднах, когато той каза на Тейт:

— Ела и ти, друже.

Тримата влязохме в кабинета на Дон. Аз се настаних на дивана, а Боунс седна до мен. Тейт остана прав — позата му бе все така напрегната и непреклонна.

Чичо ми ни изгледа един след друг и въздъхна.

— Защо ми се струва, че появата ми отвън прекъсна някаква неприятна сцена?

— Няма значение, те вече се разбраха — казах на Дон, поглеждайки към Тейт, за да му намекна, че е по-добре да се придържа към тази версия. — Беше състезание по вампирско надпикаване, но вече приключи.

— Напълно си права, любима. — Боунс се наведе и ме целуна по бузата. После хвърли бомбата.

— Сега мога да чета мислите на хората, Дон. Ето защо знам за дилемата, пред която си изправен, но дилемата е точно под носа ти. Похвално е, че досега не си използвал своите постижения за финансова изгода, но безнадеждната ситуация изисква безразсъдни мерки, не си ли съгласен?

— Какво? — ахнах аз, не само объркана от последното му изявление, но и изумена, че Боунс каза на Дон за новопридобитото си умение.

Чичо ми дори не мигна.

— Не мога да направя обществено достойние резултатите от моята работа. Приемането на синтетична вампирска кръв като лекарство все още е на експериментално ниво. Ако попадне в неподходящи ръце, тя може да превърне цялото население в убийци със свръхчовешки способности.

— За какво говорите? — отново попитах аз.

— Дон е в затруднено положение — отговори Боунс. — Правителство прави големи съкращения на бюджета и работата му може да бъде прекратена за година или две. Той не искаше да каже на никого, за да не подкопае морала на войниците.

Зяпнах от изумление. Изражението на Дон потвърди думите на Боунс.

— Как можа да не ми кажеш нищо? — възкликнах аз.

Боунс замислено потупа брадичката си и огледа преценяващо чичо ми.

— Добре е, че осъзнаваш колко разрушителна може да бъде вампирската кръв, но не е необходимо да се притесняваш. Какво най-много тормози политиците днес? Тероризмът. Плаши ги до смърт. Какво можеш да им предложиш, което никой друг няма? Специалист, който може да узнае всички факти, имена, места и заговори по-бързо, отколкото те могат да произнесат „самоубийствен атентат“.

Боунс замълча, за да му даде възможност да осмисли думите му. Все още бях шокирана от факта, че Дон бе крил нещо толкова важно от всички нас.

— И предлагаш ти да вършиш това? — попита скептично чичо ми.

Боунс се усмихна накриво.

— Не аз. Тейт. Изпрати го при най-непреклонния пленник и с помощта на зеления си поглед той ще извлече цялата информация от човека, а после можеш да я продадеш на този, който дава най-висока цена. Само след два месеца ще бъдеш богат, освен това ще направиш безценна услуга на страната си. Нещо повече, всички поддръжници на Женевската конвенция ще ти целуват задника, тъй като нито заложникът, нито тези, които го държат, ще си спомнят каквото и да било.

— Копеле мръсно! — изкрещя Тейт и яростно се спусна към Боунс.

— Седни, войнико! — извика Дон с тон, който никога досега не бях чувала.

Тейт се закова на място и се обърна към мен:

— Прави го само за да ме отдалечи от Кат. Изобщо не му пука за нашата служба, страната или каквото и да е друго. Интересува го само тя.

— Не е в това въпросът, нали? — попита хладно Боунс. — А теб грижа ли те е за твоята служба, страната ти или нещо друго, освен нея? Доколкото си спомням, ти казваше, че любовта ти към Кат няма да пречи на работата ти. Докажи го.

Разбрах, че Боунс е планирал това още от мига, в който изтръгна покрива на лимузината. Той беше бесен и даже не се опитваше да го скрие.

Чичо ми се изправи.

— Е, Тейт? Какъв е твоят отговор?

Тейт хвърли на Боунс изпълнен с омраза поглед.

— Ако ми наредиш, Дон, ще отида.

Чичо ми въздъхна:

— Ти си най-добрият човек, когото познавам. Доказа, че опасенията ми относно промяната на характера ти, след като се превърнеш във вампир, са били напразни. — Погледът на Дон се премести върху Боунс. — Ще трябва някой да го замести. Сега Кат е твърде заета, а Дейв не е достатъчен.

Боунс дори не трепна.

— Нека Тейт остане още една седмица, после можеш да го изпратиш, а аз ще ти осигури негов заместник.

Дон се обърна към мен:

— Можеш да си вървиш, Кат. С останалото ще се оправя сам.

Макар да беше за добро, ми стана мъчно за Тейт. Знаех какво е да бъдеш принуден да напуснеш човека, когото обичаш. Надявах се, че докато отсъства, ще се влюби в някоя друга. Може би отдалечаването му от мен щеше да му помогне да открие, че има много прекрасни жени, вместо постоянно да вижда, че човекът, когото смята, че желае, е недостижим за него.

— Проклет да си — изръмжа Тейт на Боунс.

— Надявам се, че... — Подходящите думи изобщо не ми идваха на ум, така че само промърморих: — Грижи се за себе си, Тейт — и излязох с Боунс от кабинета.

ГЛАВА 19

Останахме в базата — това бе идея на Боунс, а не моя. Отидох в кабинета си, докато той говореше с Хуан. Когато двамата се върнаха след няколко минути, Хуан изглеждаше преbledнял, но и развълнуван.

— Какво става, приятелю? — попитах го аз.

Хуан огледа кабинета ми.

— Боунс, aquí? Ahora?

Боунс го погледна невъзмутимо и затвори вратата.

— Si. Listos?

Очите на Хуан срещнаха моите, след това той кимна утвърдително.

— Si.

Все още си превеждах думите им, когато Боунс сграбчи Хуан и заби дълбоко зъби във врата му. Какво ставаше, по дяволите? Чак тогава осъзнах смисъла на разговора им. „Боунс, тук ли? Сега?“ „Да. Готов ли си?“ „Да.“ О, Боже! Хуан щеше да стане заместващият вампир, който Боунс преди малко бе обещал на Дон. Да, той изобщо не си губеше времето.

Краката на Хуан се подкосиха, клепачите му потрепнаха и се затвориха. Той изпадна в шок от загубата на много кръв. Като придържаше тялото му, Боунс продължи да пие. Лицето на Хуан побеля, докато това на Боунс поруменя и стана почти червено. Знаех, че ако го докосна в този момент, той ще бъде топъл, макар че високата му температура щеше да се запази само докато Хуан на свой ред не започнеше да смуче неговата кръв.

Сърдечният ритъм на Хуан се забави. Докато в първия миг след ухапването сърцето му биеше лудо, сега се чуваха само отделни глухи удари и интервалите между тях нарастваха. След минута Боунс вдигна глава.

— Котенце, подай ми онзи нож за писма.

Отне ми секунда да се отърся от вцепенението, в което бях изпаднала от гледката на умиращия пред очите ми приятел, но след

това веднага подадох искания предмет. Боунс взе ножа, заби го в собствената си шия и кръвта плисна като фонтан от препълнената му югуларна вена. Той хвана главата на Хуан и притисна устата му към вената си.

Дейв влезе в кабинета със странно изражение на лицето. Тънките червени струи продължаваха да текат в отворената уста на Хуан. Въздухът се изпълни с напрежение, сякаш наблизо се бе разразила електрическа буря. Без да изважда ножа от раната, Боунс притискаше устните на Хуан до врата си. Най-накрая те помръднаха. Устата му започна жадно да смуче. Ножът за писма падна на пода, тъй като Хуан заби зъби в плътта. Подтикван от новия си инстинкт, той сграбчи настървено Боунс.

Хуан смучеше, поглъщайки кръвта на големи глътки. Стиснал плътно устни, Боунс го държеше, докато Хуан поемаше обратно безвъзвратно променената си кръв. Накрая Боунс го отскубна от шията си и го притисна към пода. Хуан се мяташе, като отчаяно се опитваше да хапе, а кучешките му зъби започнаха да се издължават.

— Не, приятел, стига ти толкова — каза Боунс.

Дейв пристъпи към мен, заставайки на пътя на този безчувствен в момента мъж, който бе готов да убие всеки, воден от сляпата и неутолима жажда за кръв.

Хуан се мята бурно още около минута, преди цялото му тяло да потрепери конвулсивно. След това застина неподвижно и последните удари на сърцето му замлъкнаха.

Боунс простена от изтощение и се претърколи от тялото му. Създаването на нов вампир изцеждаше силите му, да не говорим, че го лишаваше от огромно количество кръв.

— Трябва да се подкрепиш — заявих аз и се опитах да заобиколя Дейв, за да отида да взема няколко банки кръв от запасите на базата.

— Не.

Боунс скочи на крака, преди да успее да мигна.

— Просто... остани тук, Котенце.

Досетих се защо. Последния път, когато той бе превърнал Тейт, се бях отдалечила „само за минутка“ и в крайна сметка бях измъчвана и едва не ме убиха.

— Аз ще ги донеса — предложи Дейв, който явно също си спомни случката.

— Недей — каза Боунс. — Ще останеш тук, в случай че нашият приятел се събуди и се спусне към гърлото ѝ. Така няма да ми се наложи да го убия. Позвъни на Иън, нека той да донесе кръвта.

Боже, винаги бе предпазлив. Вероятността Хуан да се съвземе толкова скоро, пък и да надвие Боунс, беше почти нулева, но аз не взех да споря. Дейв се обади по телефона. Фактът, че той също не възрази, означаваше, че е същият параноик.

— Защо просто не го свалим долу в обезопасената камера? Тя е подготвена специално за такива случаи.

— Защото, Котенце... — Той сложи на дивана безжизненото тяло на Хуан и застана до него. — Сега заминаваме и ще го вземем с нас.

След шеметно свободно летене от базата обратно до нашите автомобили и няколко часа пътуване, ни оставаха да изминем още няколко завоя, преди да стигнем до алеята пред дома ни в подножието на Блу Ридж.

— Къде ще сложим Хуан?

Той беше през три коли от нас, но чувах воя му, прекъсван от шумното сърбане, докато поглъщаше кръвта от банките, които бях сложила там. Току-що се бе събудил. С него пътуваха още петима вампири, като трима от тях бяха мастер вампири. Не, нямаше къде да избяга.

— В избата — отговори Боунс. — Стените и вратата ѝ са подсилени, а пък и Тик Ток, Дейв и Ратлър ще го пазят на смени. След седмица той отново ще е себе си.

Дотогава Хуан бе заплаха за всеки, който имаше пулс.

— Ако всички останат, няма да имаме достатъчно място за тях.

— Могат да ползват трите разтегателни дивана, а останалите ще спят с одеяла на пода. Повярвай ми, всеки от тях е живял при много по-лоши условия.

— Ние сме тези, които имат неотложни проблеми, и те ще отседнат в нашата къща, така че ние трябва да спим на пода — отбелязах аз. — Поне любезността го изисква.

Боунс недоволно изсумтя:

— В собствения ми дом, и то на Коледа? Няма да стане.

Действително минаваше два след полунощ, значи бе настъпило Рождество Христово. Не беше романтичната семейна вечер, която бях планирала, но какво пък — двамата бяхме заедно.

Наведох се към него и го целунах по врата, а дъхът ми погъделичка ухото му.

— Честита Коледа — прошепнах.

Боунс спря колата и не ми позволи да се отдръпна. Прегърна ме с една ръка през врата, придърпа главата ми и ме целуна така бавно и страстно, че ми се приискаше бяхме сами.

Иън прекъсна целувката ни, като почука на страничното стъкло.

— Ако трябва да чакаме отвън на студа, докато вие се натискате в колата, най-добре веднага да си тръгвам за вкъщи.

Тъкмо се канех да му отвърна, когато майка ми мина край колата и промърмори:

— Слава богу, някой им го каза.

Ироничността на ситуацията ме накара да се засмея. Тя да е на едно мнение с вампир, който на всичкото отгоре бе и господар на Макс? Кой казва, че не се случват чудеса по Коледа?

— Извинявай, Иън, да не би да съм забравил да ти поискам разрешение да целуна жена си? — отвърна му Боунс. — Копеле.

— Уличник — каза Иън с насмешлива усмивка.

Без ни най-малко да се обиди, Боунс се изкиска, целуна ме още веднъж, слезе от колата и го сграбчи за раменете.

— Радвам се, че си тук, приятелю.

Иън се усмихна със самоирония.

— Знаеш ли защо? Защото за пръв път ме помоли за помощ. През всичките векове, откакто те познавам, никога не си го правил. Затова заставах на твоя страна, независимо че си арогантен задник.

Още от първата ми среща с Иън не можех да разбера защо Боунс го търпи, но този разговор между двамата ми изясни много неща.

— Ти можеше просто да си тръгнеш, Иън. Точно както можеше да го направиш и преди двеста и двацет години, когато бях изпратен на каторга в колонията. Тогава не ти благодарих, както и през годините след това, макар че отдавна трябваше да го направя. Благодаря ти, Иън, задето ме превърна във вампир. Завинаги ще съм ти длъжник.

Очите на Иън заискриха от вълнение, но той бързо се овладя и иронично повдигна вежда.

— Като говорим за закъснели извинения. Вероятно ще трябва да минат поне още два века, преди да се извиниш, че заплаши да ме убиеш заради Кат.

Боунс се разсмя.

— Ще се съсухриш, докато чакаш за това извинение, приятелю.

— Тогава давай да измислим някой коварен план — каза Иън с шеговита сериозност, — иначе Патра ще се погрижи всички да се съсухрим.

Влад се отби у дома, споменавайки, че минавал наблизко. Съмнявах се в това, но не исках да го нарека лъжец, особено след като се оказа полезен източник на информация. Все пак се питах дали той не дойде само за да дразни Боунс. Изглежда така Влад проявяваше дяволското си чувство за хумор.

— Какво стана с Антъни? — попита той, след като чу, че Хиксо и Кратас са заловени. За съжаление, съдейки по думите на Спейд, се бе оказало, че двамата не разполагат с кой знае каква важна информация.

— Ще изпратя на Патра парчета от тялото му, както и от тези на другите двама — отвърна Боунс. — Това ще даде храна за размисъл на хората й.

Налудничаво се запитах дали Боунс щеше да ги увие с луксозна коледна хартия. На това му се викаше неочакван подарък. Оставаше да се надяваме, че Патра не е подготвила подобна изненада и на нас. Какъв по-хубав подарък от кутия, пълна с части от нечие тяло!

— Да! — Скочих от мястото си, поразена от идеята, която ме бе осенила внезапно като гръм.

Боунс ме погледа изненадано. Вероятно мислите ми бяха препускали шеметно и той не бе успял да ги улови.

— Коледа е. Днес повечето хора са с любимите и близките си — казах аз. — Вместо да изпращаме останки от Антъни и другите двама от лакей на лакей, надявайки се, че някой достатъчно високо в йерархията ще ги предаде на Патра, какво ще кажете да ги занесем лично?

Иън заинтригувано се наведе напред. Боунс се втренчи в мен, като замислено потупваше с пръст брадичката си.

— Знаеш отговора. Продължавай.

— Известно ни е, че Патра търси някой, който може да ѝ даде информация за нас. По дяволите, ние правим същото. Така че какво ще стане, ако някой се свърже с нея на един от телефонните номера, които има Кратас, и ѝ предложи информация за нашето местонахождение срещу възнаграждение? Обаче въпросният човек ще поиска да получи парите предварително, като тя му плати лично, и то веднага.

— Патра ще заподозре, че е капан — отбеляза Менчерес. — Ето защо ще допусне, че ти и Боунс ще я причакате.

— На това и разчитам — казах с усмивка.

Боунс най-сетне прочете плана в мислите ми.

— Не, Котенце!

— Рискът е оправдан — възразих аз.

Влад сигурно също бе прочел идеята в мислите ми, защото избухна в смях.

— Знаеш ли, Боунс, трябваше да се ожениш за някое послушно момиче, което нямаше да смее да се отдалечи от кухнята.

— Майната ти. Да не би да ти трябва още реклама? — отвърна рязко Боунс. — Защо не поговориш с някой друг писател, който може да направи името ти по-популярно?

— Защо, да не би Ан Райд да не отговаря на обажданията ти, приятел! — язвително попита Влад. — Завистта е много лоша черта на характера.

Прихнах неволно, преди да успея да потисна смеха си. Иън обаче не бе толкова благоразумен и избухна в искрен смях.

— Не я гледай така, Кристин. Това си беше смешно, да не говорим за изражението ти.

На Боунс изобщо не му бе забавно, но след секунда той се отпусна и дори се поусмихна.

— Наистина беше смешно. Добре. Хайде да обсъдим твоя план, Котенце. Може да се окаже най-добрата ни възможност.

Боунс избра вампирите, които щяха да дойдат с мен. Когато посочи Тейт като един от петимата, направо онемях от изненада. Но като включи и Влад, окончателно ме смая.

— Шегуваш ли се? — попитах, когато най-после се съвзех.

— Ако има нещо, което твоят приятел прави по-добре от това да ме дразни, то е да те пази — отговори Боунс. — Той ще пожертва

живота си за теб без никакво колебание. Това е единственото нещо, за което може да е полезен.

Тейт го изгледа злобно, но не възрази. Влад наблюдаваше размяната на реплики между тях с любопитство.

— А защо искаш аз да отида с нея?

— Защото си безскрупулно копеле, което никога не позволява угризенията на съвестта да попречат на постигането на целите му — отвърна рязко Боунс. — Това е твоя черта, на която невинаги съм се възхищавал, но сега разчитам именно на нея.

Подадох му якето.

— Не се притеснявай за мен, просто се грижи за себе си. Ще те чакам да се върнеш за вечеря.

В стаята имаше още двама вампири, които можеха да чуят останалата част от моето послание, но аз все пак му го пратих мислено. *Когато се върнеш, по тялото ми няма да има нищо друго, освен уиски. После ще те обляя с джин. Ще пием един от друг по всички възможни начини.*

Влад изсумтя развеселено и подхвърли, като се отдалечи:

— Тя умее отлично да те мотивира, нали?

Лицето на Менчерес остана невъзмутимо.

Колко възпитано.

Дейв само промърмори:

— Тя не умее да готви. Нима това е мотивиращо?

Боунс ме притисна силно до себе си. После рязко ме наведе назад и толкова дълго ме целува, сякаш разполагахме с цялото време на света.

Когато ме пусна, сърцето ми биеше лудо. Очите му блеснаха в зелено и той си пое дълбоко дъх, сякаш вдишваше аромата на моята възбуда.

— Сега едва ли ще мога да мисля за нещо друго.

Аз също.

— Дръж бутилките подръка, Котенце. Ще се върна, преди да се усетиш.

Той ме целуна още веднъж и се отдалечи със Спейд, Иън и Родни. Гледах го, докато се качи на хеликоптера, заслонила очи от вихъра, който образуваха въртящите се перки. Дейв не се отдели от

мен, докато хеликоптерът не излетя и не изчезна в далечината. Едва тогава наруши мълчанието:

— Трябва да се върна при Хуан. Ратлър ще остане с майка ти, Дениз и Ранди, а Тик Ток ще дойде с теб. Той е по-силен от мен, затова така ще е по-добре.

— Предпочитам теб — отвърнах аз, без да откъсвам очи от небето, въпреки че хеликоптерът отдавна не се виждаше.

Дейв пристъпи от крак на крак, явно зарадван от комплиментата ми.

— След няколко години силите ни може да са изравнени. Ще се видим, когато това приключи.

Тейт се приближи до мен, а късата му кестенява коса дори не помръдваше от вятъра. Изведнъж по гърба ми премина студена тръпка. *Това е глупаво — казах си. — Ставаш суеверна, Кат. Вземи се в ръце.*

— Какво има?

Дейв ме познаваше твърде добре, за да разбере, че потреперването ми не се дължеше на околната температура. Потърках с ръце раменете си, като се стараех да изглеждам самоуверена.

— Нищо. Забравих да си облека якето.

Дейв ме погледна косо, но аз се престорих, че не съм го видяла. Точно както не обърнах внимание на страхливия глас в главата ми, който ме караше да се обадя на Боунс и да настоя да се върне.

„Ще се върна, преди да се усетиш“.

Тези думи трябваше да ме успокоят, но не стана така. Беше казал същото и преди няколко години, точно преди да го напусна. Тези думи ме бяха измъчвали през цялото време, докато бяхме разделени, и сега се опасявах, че произнасянето им отново беше лоша поличба.

Като си казах, че това е просто едно съвпадение, влязох в къщата. Чакаше ме работа и няхах време за безпочвени страхове. В крайна сметка имаше доста по-реални неща, от които да се страхувам.

ГЛАВА 20

Много заведения бяха затворени в коледния ден. Ресторанти. Барове. Клубове. Молове. Но киното работеше и бе особено оживено.

Прожекцията в осемнайсет часа на романтична комедия с участието на двама известни холивудски актьори се очертаваше да бъде интересна. За щастие луксозната зала разполагаше с балкон за зрителите, който даде възможност на неживите да покажат своите умения да летят.

Влад Цепеш излетя от мястото си на първия ред, сякаш бе вдигнат с невидими въжета. Силуетът му се откри на фона на широкия екран. Той разпери ръце и обходи с изумрудено зеления си поглед вдигнатите към него шокирани лица на зрителите.

— Не трябваше да идваш, Жътварю.

Боунс го бе нарекъл циркаджия. В този момент трябваше да се съглася с него. Дори дългата черна коса на Влад се развяваше около него, сякаш духана от невидим бриз. Потиснах усмивката си и се изправих, като държах готов за стрелба арбалет.

— Време е да умреш, кръвопицецо! — Добре де, звучеше малко клиширано, но щом той залагаше на драматизма, трябваше да съм в тон с него.

— Какво, по дяволите...?

Човекът до мен още не бе довършил изречението си, когато изстрелях една след друга четири стрели. Влад се извъртя във въздуха, избягвайки стрелите. Те се забиха в екрана, където в този момент показваха в близък план лицето на главната героиня.

Някой изпищя. „Най-последно — помислих си. — Боже, гърлото му ли трябва да прережа, за да предизвикам паника? Хората днес бяха толкова преситени от зрелища.“

Влад полетя към мен с широко зинала уста, от която стърчаха кучешките му зъби. При тази гледка един от посетителите изкрещя:

— Вампир!

— Спасявайте се! — извиках, събаряйки няколко души, за да избегна нападението на Влад. Той сграбчи края на якето ми и ме запрати към отсрещната стена на залата, в която се блъснах с всичка сила. Това зрелищно хвърляне ми изкара дъха и аз изпъшках, докато се навеждах, за да избегна юмрука му.

— Така ли ще играем? Добре. Харесвам грубата игра.

Отвърнах на удара му, като го блъснах толкова силно в близката стена, че тя хлътна. Парчета от мазилката и бетона се посипаха по зрителите, които още не бяха излезли от киносалона. Когато Влад отново се хвърли към мен, го ударих с глава с такава сила, че си разцепих челото. Ударът го отхвърли назад, позволявайки ми да забия два кинжала в гърдите му. От главата ми потече кръв, което предизвика нови викове и писъци, когато лампите в салона светнаха и сега двамата се виждахме съвсем ясно.

Без да обръща внимание на кинжалите в гърдите си, Влад ме придърпа към себе си и облиза кръвта от челото ми.

— Сега няма да боли — прошепна той.

— Преиграваш — отвърнах аз.

В този момент прозвуча изстрел, който ни накара да се обърнем смаяно към дъното на салона. Там стоеше мъж, по чиито дрехи имаше полепнали пуканки, който бе насочил към нас пистолет, канейки се да стреля отново. Тейт, който също беше в салона, му нанесе такъв силен удар в главата, че се притесних, че му е причинил трайни увреждания. Стрелецът се строполи на земята.

— Американци — промърмори Влад сред писъците на останалите в залата зрители. — В тази страна всеки втори човек е въоръжен. Добре че точността му се оказа толкова мизерна, колкото и разсъдъка му.

— Хайде да приключваме. Нали си падаш по ефектния финал?

— О, Кат, караш ме да направя нещо, което никога досега не съм правил. — Той се засмя, изрита ме достатъчно силно, за да ми счупи глезените, и ме хвърли върху седалките, тапицирани с изкуствено кадифе. Те се счупиха под мен, но все пак успях да скоча на крака, трепереща от болка, ала с решително изражение. Влад се хвърли към мен, но аз отскочих и той срещна празния въздух вместо тялото ми.

— Ами сега? Ще се предадеш ли?

Той се претърколи, измъкна кинжалите от гърдите си, сякаш бяха трески, и насочи блестящите си зелени очи към последните зрители, които се блъскаха един в друг, за да стигнат до изхода.

— Нищо не може да ме накара да отстъпя.

Празните седалки около него внезапно избухнаха в пламъци. Премигнах изненадано. Тейт също изглеждаше шокиран. Устните на Влад се извиха в усмивка и той махна с ръце към огъня. Пламъците угаснаха, сякаш някой бе духнал свещи.

— Ти владееш пирокинеза? — възкликнах аз. — Впечатляващо.

— Също като теб.

В киносалона най-сетне не остана нито един зрител, освен онези, които лежаха в безсъзнание.

— А апаратната, младежо? — подхвърли Влад на Тейт.

Тейт скочи към малкото прозорче и рязко дръпна камерата, така че тя запуши изцяло отвора, скривайки залата от погледа на някой, достатъчно глупав да стои там и да зяпа към нас.

— А сега да се заемем с глезените ти. — Изоставил войнственото си държание, Влад тръгна към мен. — Разрешаваш ли?

Той протегна едната си ръка и погледна към кинжалите ми. Разбрах какво има предвид. Щеше да бъде грубо и глупаво да откажа, тъй като, ако куцах след него, едва ли щях да изглеждам внушително. Като кимнах утвърдително, срязвах дланта му, притиснах я към устата си и отпих една голяма глътка.

Влад ме наблюдаваше със същата лека усмивка.

— Не харесваш вкуса на кръвта, нали?

— Не. Ами... да, така е.

Сигурно прочете останалата част от отговора в мислите ми, защото каза насмешливо:

— Свикнала си с тази на Боунс, нали? Той наистина се оказа по-умен, отколкото го мислех, като се обвърза с теб чрез кръвта си. Това значително намалява шанса на съперника му.

— Той няма съперник — отвърнах, поглеждайки косо към Тейт.

— Точно тук грешиш. Не говорех за презрения ти ухажор. — Той кимна пренебрежително към Тейт, който веднага настръхна. — Имах предвид себе си. Ще ме накараш да завиждам на Боунс — мъжа, когото изобщо не уважавам. Какво унижение!

Самосъжалението му ме накара да се усмихна. Този път Тейт го изгледа направо кръвнишки.

— Ще го преживееш, Влад. След две седмици даже ще съжбяляваш, че си ме срещнал.

— Може би. Е, сега ще излезем ли за финалния поклон?

Тропнах с крака, за да се уверя, че глезените ми са наред, и посочих към изхода.

— След вас, господине.

— ... пред киното на „Монтроуз Авеню“, където ужасени зрители разказват невероятна история. Хю, можеш ли да насочиш камерата вдясно, за да покажеш пожарникарите? Свидетелите разказват за изстрели, пламъци, както и за странни свръхестествени случки в тази иначе спокойна коледна вечер... Хей, вие, да, вие, госпожице, може ли да ни кажете какво се случи вътре?

— Той летеше! — каза задъхано разтреперана русокоса девойка, като грабна микрофона на репортерката. — Мисля, че имаше крила или нещо такова... после тя стреля по него и киното се запали. О, боже, помислих си, че ще умра!

— Добре, явно имаме объркан свидетел. Да видим с кой друг можем да поговорим.

Репортерката се опита да подходи професионално, но когато посегна да вземе микрофона от русокосата девойка, тя отказа да го пусне.

— Госпожице, върнете ми го. Сигурна съм, че ще искате да говорите с властите...

— Ето я там — изпищя момичето, сочейки към мен. — Това е тя. Жената, която стреля срещу онова нещо. Тя ще ви каже, че не съм луда.

Репортерката се втурна напред, а операторът насочи към мен големия черен обектив. Погледнах за миг право в камерата, преди да се отправя бързо към микробуса, съпроводена от силна охрана. Това бе предаване на живо и се излъчваше в цялата страна. *Здравей, Патра. Виждаш ли ме? Намирам се в единия край на континента, а информаторът, с когото би трябвало да се срещнеш, е на другия. Ти никога не би очаквала, че Боунс може да се отдели от мен в коледната вечер, за да свърши някаква друга работа, нали?*

— ФБР, никой да не приближава! — изрева Тейт, като изблъска настрана репортерката. Той закри обектива на камерата, прекъсвайки

всякакви опити за допълнителни снимки на мен или охраната ми. В крайна сметка, на нас ни бе необходим само един кадър, иначе Патра можеше да забележи, че Боунс не е до мен.

Истериичната свидетелка продължи да крещи, докато не бе отведена от местната полиция. Дали това щеше да свърши работа, или не, скоро щяхме да разберем. Купър, който играеше ролята на информатор, трябваше да се срещне с човек на Патра след един час. Ако имахме късмет, тя щеше да повярва, че двамата с Боунс се намираме в Лос Анджелис.

Тейт скочи в микробуса и затръшна вратата след себе си. Влад седеше до мен, Тик Ток и Зиро също бяха заели местата си. Тейт нареди на Док — шофьорът ни тази вечер — да потегли и седна срещу мен.

— Добре, Кат. Ако някой се мотае наоколо, ще види обичайния отряд за елиминирани и цялото началство. Няма никакво основание да си помисли, че Боунс не е с теб. Радвам се, че се махаме от тук, няма смисъл да те превръщаме в мишена.

— Всичко мина много добре — казах, подрусвайки се на седалката, когато микробусът потегли. Щяхме да сменим колата два пъти, а останалата част от пътя да изминем по въздуха. Боунс бе категоричен за това. — Надявам се, че и при него нещата ще минат без засечки.

Тейт стисна устни и не отвърна нищо.

— Кога ще позвъниш на господаря? — попита Зиро.

Винаги се нервирах, когато той го наричаше така. Зиро рядко се обръщаше към Боунс по друг начин, независимо колко често той го бе молил да не го прави. Светлосивите очи на Зиро ме гледаха очаквателно.

— Няма да му звъня. Той ще ми се обади, когато всичко приключи. Може да е след два часа, а може и по-късно.

Стомахът ми се сви от притеснение. Трябваше сериозно да се взема в ръце, за да не грабна мобилния си телефон и да проваля операцията с една пламенна, но безполезна молба да бъде предпазлив.

— Дотогава ще сме на половината път до къщата на Менчерес. — Влад изпъна крака напред. — Това също е добре, защото огладнях.

— Всички ще се почувстваме по-добре, когато пристигнем при него в Колорадо — казах аз. — Влад ще получи желаната вечеря, Тейт

ще види Анет, а аз — Боунс по някое време преди полунощ. Поне ще прекараме заедно няколко минути на Коледа. Може би.

Боже, колко ми се искаше да съм в нашия дом само с Боунс, а не натикана в микробус и заобиколена от вампири на път за една от многото къщи на Менчерес. Животът бе такъв. Можеш да си правиш планове, но не можеш да му диктуваш условията.

— Док — почуках по металната каросерия. — Натисни газта, ако обичаш.

При първото бучене от приближаващ се хеликоптер скочих от стола си и погледнах към часовника. Единнайсет часа и петдесет и една минути колорадско време. Боже, Боунс едва успя!

Без да си направя труда да си наметна палто, излязох, облечена с тънкия си пуловер, и треперих през цялото време, докато хеликоптерът се приземяваше. Снежният вихър, вдиган от перките, рошеше косата ми и я мятеше в лицето ми. Перките забавиха въртенето си, страничната врата се отвори и от нея слязоха Спейд, Родни и Иън.

— Някой да ми даде железни окови, че ми дойде до гуша да седя върху този негодник — извика Иън. Кестенявата му коса се развяваше също като моята.

Трима от вампирите на Менчерес побързаха да изпълнят молбата му. Половин дузина от другите отидоха да помогнат на Спейд, Родни и Иън да обуздаят борещия се и ругаещ пленник.

— Ангелче, извикай съпруга си и го накарай да ни помогне — подвикна Иън. — Къде е този лентяй...?

Той млъкна, като видя изражението на лицето ми. После спря и нанесе жесток удар на непознатия вампир, когото мъкнеха като багаж.

— Къде е другият хеликоптер? Ние се забавихме, така че Криспин трябваше да е вече тук.

Иън никога не бе говорил толкова нервно. Като на забавен кадър, вдигнах мобилния телефон, който стисках в ръката си. Не бях го пускала през последните няколко часа, чакайки Боунс да ми се обади. С безчувствени пръсти набрах десетте цифри и зачаках отново, този път за да чуя сигнала за звънене.

Менчерес дойде и застанало мен, но аз не го погледнах. Можех само да гледам като хипнотизирана перките на хеликоптера. Сърцето ми биеше толкова силно, че едва чувах звука на телефона.

Едно... две... три... четири...

*Моля те, Боже. Моля те, ще направя всичко, което поискаш.
Нека той да е добре. Нека той да е добре.*

Пет... шест... седем...

Трябва да се обади, трябва!

Осем... девет... десет...

Чу се щракване, а после някакъв фонов шум. Без да чакам повече, изкрещях името му.

— Боунс! Къде си? — Не чувах гласа му, а само странични звуци. — Чуваш ли ме? — извиках по-високо. Може би връзката беше лоша.

— Ссслушам...

Разнеслото се съскане прониза цялото ми тяло и ме вледени повече от вихрещия се около мен сняг. Гласът не беше мъжки и имаше изразен близкоизточен акцент.

— Кой. Се. Обажда?

Всяка дума се откъртваше като стон от гърдите ми. Видях, че Спейд хвана ръцете ми, но не почувствах докосването му.

Жената отсреща се изсмя тихо и злобно. Нейният глас е по-дълбок, отколкото си го бях представяла. Какво друго бях сгрешила? И защо седях на земята?

Ако тя бе казала нещо друго, освен следващите й четири думи, не го чух. Помня, че закрещях, че Менчерес грабна телефона от ръката ми, че Спейд ме задърпа към къщата, но аз яростно се борех да остана навън. Очите ми бяха все така приковани във все по-бавно въртящите се перки на хеликоптера, сякаш те можеха магически да променят всичко. Те не бива да спират. — Тази мисъл се загнезди в мозъка ми. — Ако спрат, Боунс никога няма да слезе от хеликоптера. Някой да включи двигателя! Включете двигателя!

Никой не го направи. Перките се завъртяха бавно за последен път и спряха, докато Спейд насила ме натика в къщата. Тогава нещо избухна в мен. Болката не можеше да се опише с думи, а в главата ми кънтеше единствено подигравателният жесток въпрос на Патра: „Неговата вдовица ли е?“

ГЛАВА 21

Седях до Спейд, мъка разкъсваше душата ми като побесняло чудовище, което със зъби и нокти се опитва да излезе на свобода. Но само попитах Спейд:

— Какво се случи?

По лицето му се стичаха розови сълзи.

— Купър чакаше на гарата. След около десет минути видяхме Анубус да се промъква към него с няколко мастер вампири. Искахме Анубус жив, така че двамата с Иън го заловихме, докато Родни и Криспин се заеха с останалите. Един от негодниците успя да избяга и Криспин каза на Родни да остане с нас, а той хукна да догони и убие онази отрепка. Трябваше да се срещнем с него тук. Смятахме, че ще ни изпревари, тъй като не му се налагаше да минава по обиколни маршрути заради беснеец пленник. Съжалявам, ангелче. Толкова много съжалявам.

Менчерес влезе в стаята и приливът на враждебност, който изпитах, ме накара леко да се зачудя. Защо съм ядосана на него? Всичко бе по моя вина.

— Тук не е безопасно — съобщи той. — Патра може да е узнала от Боунс нашето местонахождение, затова трябва да напуснем тази къща.

— Възможно ли е да е излъгала? — Хвацах се като удавник за сламка, но давецият се е готов да сграбчи всичко.

Менчерес ме погледна и независимо че бе съвсем за кратко, долових в погледа му съчувствие.

— Познавам я достатъчно добре, за да разбере кога лъже. Този път не излъга.

Пригответихме се за тръгване много бързо. Ранди, Дениз, Анет и майка ми пътуваха към нас, когато Спейд им позвъни и промени маршрута им. Той не им каза защо, за което му бях благодарна. Не можех да понеса мисълта за случилото си, камо ли да го чуя изречено на глас.

— ... всички мои хора да тръгнат незабавно, няма да поемаме никакви рискове — заяви Менчерес по телефона, преди да го хвърли на земята и да го счупи на парчета.

Един вампир се спусна към него, за да му подаде друг мобилен.

— Номерът е нов — каза слугата, като му се поклони, а после странно защо — и на мен. Не му обърнах внимание. Можеше да изсъхне в краката ми и пак щеше да ми е все едно. В момента просто се бях оставила да ме ръководят другите.

Напуснахме къщата със същия хеликоптер, с който бяха долетели Иън, Спейд, Купър и Родни. Очите ми бяха сухи, втрещени в нищото. Където и да гледах, виждах единствено пустота.

Хеликоптерът рязко се издигна във въздуха. Тейт се обади на Дон, разказа му какво се е случило и го посъветва да евакуира базата. Отговорът на чичо ми бе заглушен от рева на мотора и собствената ми апатия. Вече нищо не ме интересуваше. Сърцето ми бе разбито.

— Кат — каза тихо Тейт, като затвори телефона, и ме прегърна през рамо. — Дон каза...

Той млъкна и погледна глуповато към гърдите си. Кинжалът, който бях измъкнала от палтото си, бе забит на два пръста от сърцето му. Усмихнах се, имайки чувството, че лицето ми се напука като глинен съд, който е изсъхнал твърде бързо.

— Това беше предупреждение. Следващия път няма да е така. Да не си въобразяваш, че можеш просто да заемеш мястото на Боунс? Ако още веднъж ме пипнеш, ще те убия, Тейт.

Говорех напълно сериозно. Ако сега имаше човек, по-щастлив от Патра, това беше Тейт. Той бе намразил Боунс от мига, в който го бе срещнал, да не говорим, че се бе опитал да го застреля. Проклета да съм, ако му позволя да ме приласкава като някой домашен любимец и с това да опозоря паметта на Боунс. Ако си мислеше, че след смъртта на Боунс има шанс да ме спечели, жестоко се лъжеше.

Тейт безмълвно измъкна кинжала от гърдите си. Избърса острието му в панталоните си и ми го подаде.

— Когато ти потрябвам, ще бъда на твое разположение — рече той, стана и отиде в задната част на хеликоптера.

През останалите два часа на полета до Канада никой не пророни и дума.

Приземихме се на една заскрежена поляна на сто метра от къща, заобиколена от гъста гора. Беше много студено или може би на мен така ми се струваше. Бях забравила какво е чувството за топлина.

— Кат, трябва да поговорим — каза Менчерес, като ми подаде ръка да слеза, но аз не се възползвах от жеста му и скочих сама от хеликоптера.

— По кое време ще пристигнат Дениз и майка ми?

Той скръсти ръце пред гърдите си, без да обръща внимание на острия вятър.

— Призори. Ще купят продукти по пътя.

— Онова, за което искаш да говорим, може ли да почака?

Все още успявах да прикривам емоциите си, но това нямаше да е задълго. Защитата ми можеше да рухне всеки момент и не исках това да стане пред свидетели.

Менчерес кимна утвърдително.

— Разбира се, ще поговорим после. Преди това ще те настаня.

— Не се притеснявай. След два часа ще съмне и дотогава няма да заспя. Просто искам да остана сама. Няма нужда да ти казвам, че това е най-лошият ден в живота ми.

Тръгнах към дърветата.

— Къде отиваш? — извика след мен Менчерес.

— Трудно е да останеш сам при всички тези вампири, които сноват наоколо. Предполагам, че считаш това място за безопасно, щом ни доведе тук, така че ще се поразходя.

Зад гърба ми се разнесоха куп промърморени възражения. В отговор им показах среден пръст и продължих да вървя.

На места боровете растяха на гъсто. Съдейки по следите в снега, местността беше обитавана от много животински видове, но в този час на нощта цареше тишина.

Докато вървях, се върнах към спомена за първата ни среща с Боунс, как светлината се отразяваше в косата му, докато седеше приведен край една маса в клуба. Как го закарах на брега на езерото, преструвайки се, че искам да го съблазня. Как се събудих окована в една пещера, а Боунс ми се надсмиваше, като имитираше птичето Туити. Спомних си изражението му, когато за пръв път видях очите ми да блестят в зелено и осъзна, че съм казала истината за произхода ми. Самодоволната му усмивка, след като го предизвиках да се бием до

смърт. Първата ни целувка. Първия път, когато се любихме. И как ми се усмихна, когато за пръв път му казах, че го обичам...

Бързите ми крачки ме отведоха на много километри от поляната. Когато видях скалите, започнах да се катеря, без да се замислям защо. Съдейки по ниското положение на луната, до зазоряване оставаха около четирийсет минути. Скоро след това щяха да пристигнат Дениз и майка ми. Не исках да ги видя. Не исках да виждам никого.

Катерих се в продължение на двацет минути, преди да открия една издатина, достатъчно широка, за да седна на нея. Порив на вятъра ме накара да потрия зиморничаво ръце и червеният диамант привлече погледа ми. Гodeжният ми пръстен за сватба, която никога нямаше да се състои.

Изправих се и погледнах отвъд края на издатината. Скалите отдолу ме привличаха като магнит и не ми изглеждаха нито далечни, нито страшни. След миг затворих очи и почувствах, че правя крачка напред. А след това още една.

— Сигурно ти е тежко.

Чувайки гласа, отворих очи. Влад седеше на една издатина на около десетина метра под мен и ме гледаше.

— Да, тежко ми, защото мъжът, когото обичам, е мъртъв. Колко пронизателно от твоя страна, че го забеляза.

Влад се изправи.

— О, нямах предвид това. Исках да кажа, че сигурно ти е трудно да решиш коя си. Никога не ми се е налагало да се боря с това. След като станах вампир, не съм се връщал към човешката си същност. А ти се събуждаш всяка сутрин и откриваш, че си човек. Така че, както казах, сигурно ти е трудно.

По дяволите, какви ги плещеше той?

— Казах, че искам да остана сама, Влад. Махай се от тук.

— Ти не си дошла за това, Катрин.

— Не ме наричай така — казах по навик, после тръснах глава. Какво значение имаше сега как ме нарича?

Той ме погледна презрително.

— И защо не? В края на тази издатина стои Катрин Кроуфийлд, а не Кат или Червенокосият жътвар. Катрин няма задължения, няма отговорности и е решила да последва съпруга си в гроба. В крайна сметка явно си избрала човешката си същност. Колко интересно.

— Не се каня да направя това — отвърнах рязко, но веднага млъкнах.

Наистина ли бе така? Бях излязла да се разходя в лютия студ, бях се покатерила на тази скала и стоях на ръба на издатината със затворени очи. При падането от тази височина вероятно щях да се потроша цялата, така че нямаше да има никакъв шанс да бъда превърната в гул или нещо друго. Кого заблуждавах? Знаех точно какво правя, още щом слязох от хеликоптера, макар че отказвах да го призная, поне досега.

Можеш да го направиш — помислих си. — Дон ще се грижи за майка ти, екипът ще се справи с операциите, предвождан от двама вампири и един гул, Дениз има Ранди... Не е като преди, когато изостави Боунс и имаше хора, които разчитаха на теб. Можеш да отидеш при него. Готова си.

— Готова ли си, Катрин? — попита язвително Влад, прочел мислите ми, използвайки отново това име.

— Майната ти, Дракула — изругах аз. — Нищо чудно, че Боунс не те харесваше. На мен също ми лазиш по нервите.

— Ние не се харесвахме, но се уважавахме. Дали Боунс би искал да направиш това? Дали той щеше да постъпи по същия начин, ако ти беше убита?

Не.

Отговорът дойде, без да е нужно да го обмислям. Знаех какво щеше да направи Боунс, ако се бе оказал в същото положение. Ако Макс ме беше убил, той щеше да е съкрушен като мен сега, но тъй като беше вампир, не би си и помислил за самоубийство. Не, не и докато не откриеше всеки виновник за моята смърт и не го накараше скъпо да си плати за това. Едва след като отмъстеше, Боунс можеше да помисли за собствената си смърт. Такива бяха вампирите.

Но Влад беше прав. Аз имах извинение — бях наполовина човек. Можех да се потопя в човешката се същност и да скоча от тази скала в обятията на Боунс в отвъдния свят. Но вампирите не разполагаха с такъв лукс. Ако бях вампир, нямаше да имам друг избор, освен да сляза от тази скала и да се заема с кървава разплата, независимо дали сърцето ми бе разбито, или не. А ако бях човек, можех просто да скоча в пропастта.

Влад ме гледаше преценяващо с безмилостните си очи, докато следеше вътрешната ми борба.

— Е, каква си ти?

Още от шестнайсетгодишна, след като майка ми ми разказа за баща ми, ме измъчваше същият въпрос. Струваше ми се, че ударите на сърцето ми се подиграваха. Всеки дъх, който си поемах, бе присмех над мен. Да, имах много прилики с човек и жадувах за спокойствието, което щеше да ми донесе това падане в небитието, където ме очакваше Боунс. Боже, как го исках! Но аз не бях човек. Не бях такава от деня, в който съм се родила, и точно сега не можех да се преструвам, че съм човек.

— Е? — повтори настойчиво Влад.

Хвърлих един последен, изпълнен с копнеж поглед към скалистата урва, преди да срещна очите му.

— Аз съм вампир — казах и се отдалечих от ръба на издатината.

ГЛАВА 22

Менчерес не направи никакъв коментар, когато по-късно се появих заедно с Влад. Ако се досещаше за току-що разигралата се драма, не спомена нищо. Майка ми и Дениз бяха пристигнали. Бях видяла самолета им да кръжи в небето, докато се спусках от скалата към гората.

Като приближихме къщата, отвътре се разнесе пронизителен писък. Менчерес затвори очи и поклати глава. Той стоеше навън, очаквайки моето завръщане.

— Току-що им казаха за смъртта на Боунс — поясни Менчерес.

— Искаше да говориш с мен.

Той премигна изненадано от овладяния ми тон.

— Мислех, че първо ще искаш да видиш майка си.

— Не, да поговорим сега.

Влад учтиво се поклони.

— Ще ви оставя да говорите насаме — каза той и влезе в къщата.

Менчерес ми хвърли преценяващ поглед, с какъвто го гледах и аз. Никой от нас не помръдна. Най-накрая той наруши мълчанието:

— Използвах силата си, за да открия тялото на Боунс. Зърнах го за миг: тялото бе изсъхнало като в състояние на истинска смърт и гърдите му бяха пронизани с кинжал.

Тази картина се заби в мозъка ми като артилерийски снаряд. Положих неимоверни усилия да не се разпищя истерично, както току-що бе направила Анет. Забих нокти в дланите си, докато безмилостно потисках мъката си.

— Знаеш ли къде е той? — Ако не друго, поне можех да докарам тялото му у дома.

— Не. Веднага след това видението изчезна. Мисля, че Патра използва блокираща магия. Тя и преди е прибягвала до нея, за да не открия местоположението ѝ. Ще пробвам пак, разбира се.

— Благодаря ти.

Това бе първата любезна дума, която му казвах искрено. Менчерес не се усмихна, но напрегнатото изражение на лицето му се посмекчи.

— Това е мой дълг, а и аз искам да се простя с Боунс както заслужава.

След тези думи двамата дълго мълчахме. Най-накрая Менчерес отново заговори:

— Докато беше жив, Боунс остави разпореждане, с което завеща всичко на теб. Сега ти си господар на неговото семейство и съвместно с мен и на моето. Заклех се с кръвта си да спазвам склучения с него съюз, а сега ще се закълна във вярност и на теб, каквото бе желанието му.

Гърлото ми се сви, сякаш в него бе заседнала буца, но и нея преглътнах заедно с другите емоции — не можех да си позволя да се разчувствам. Така че само кимнах.

— Ако той е искал това от мен, ще го направя.

Едва тогава Менчерес се усмихна.

— Той щеше да се гордее с теб, Кат.

Устните ми трепнаха в отчаян опит да се усмихна.

— Това е единственото, което ми дава сили да продължа напред.

От къщата се чу шум от счупване на нещо. Изправих гръб.

— Има ли нещо друго? Трябва да видя Анет. Явно се чувства зле като мен.

— Другото може да почака. Върви. Погрижи се за хората му.

Независимо от ревността, от яда ми към нея, задето се бе опитала да развали отношенията ни с Боунс, и завистта за годините, които бе прекарала с него, при вида на Анет изпитах желание да я утеша. Тя бе единствената тук, която знаеше точно как се чувствам.

— Ела при мен, Анет.

Измъкнах я от ръцете на Иън и Спейд. Двамата я държаха, както за да я утешат, така и за да ѝ попречат да счупи още нещо. На пода около нея се виждаха отломки от няколко счупени предмета. От очите ѝ се стичаха розови сълзи, които ѝ придава ужасен вид.

— Пусни ме — изкрещя тя на Спейд. — Не разбираш ли, че не искам да живея без Криспин?

О, колко добре я разбирах. Обаче Влад беше прав. Боунс заслужаваше да бъде отмъстено за него и аз трябваше да се погрижа за

това отмъщение.

Обхванах с две ръце лицето на Анет.

— Ще продължиш да живееш, защото го дължиш на Боунс. Патра се надява, че смъртта му ще сложи край на проблемите ѝ, но ние ще ѝ покажем, че е допуснала най-голямата грешка в живота си. Хайде, Анет. Нека Боунс се гордее, че преди много векове те е превърнал във вампир, а враговете му да изпитват ужасен страх.

Тъмнорозовите сълзи продължаваха да се стичат по бузите на Анет, но тя стисна решително устни. Пред очите ми изкривеното ѝ от скръб лице възвърна хладнокръвното изражение на жената, която се бе опитала да разруши връзката ми с Боунс, когато за пръв път се срещнахме.

Тя избърса бузите си и се изправи.

Те ще умрат, обещах ѝ с очи.

Бъди сигурна, че ще е така, отвърнаха нейните.

После Анет буквално ме слица, като падна на едно коляно и сведе глава.

— Криспин ми каза, че ако нещо се случи с него, ти ще оглавиш семейството, така че тук и сега, аз ти се заклевам във вяност.

Не очаквах подобно нещо. След това останалите членове от семейството на Боунс последваха примера ѝ и даже Тейт подви коляно.

Спейд застанало мен, но не коленичи, защото беше господар на свое собствено семейство. Той сведе глава и целуна годежния ми пръстен.

— В памет на моя приятел, който щеше да очаква същото от мен, заставам на твоя страна, Кат.

Исках да кажа нещо на всички тези хора, но гърлото ми се сви. Родни промърмори същите думи и целуна блестящия червен камък. За мое изумление Иън последва примера му. Забих нокти в дланите си, борейки се със сълзите, които ме задушаваша. *Да не си посмяла да заплачеш!* — смърчих се аз. — *Да не си посмяла!*

След като всички вампири ми засвидетелстваха верността си, се прокашлях и казах:

— Благодаря ви. Заклевам се да бъда достойна за вашето доверие. Както каза Спейд, Боунс щеше да очаква именно това. Менчерес?

Той наклони леко глава.

— Да?

— Какво следва?

— В скоро време ще съберем всички, които се подчиняваха на Боунс, за да признаят официално твоето водачество. След това целта си остава същата — ние сме във война.

— Защо в скоро време? Има ли задължителен период на изчакване?

Менчерес сбърчи чело.

— Не, но имайки предвид тази внезапна трагедия, ще се нуждаеш от време...

— Глупости. Няма да ми стане по-весело, така че нека приключим с това. Смъртта на Боунс ще бъде шок за хората му и колкото по-дълго те са в състояние на несигурност, толкова по-силна ще е Патра. Колко скоро може да бъде свикано това събрание?

Менчерес изглеждаше изненадан. Не му обърнах внимание и тупнах с крак, за да подсиля думите си.

— Е?

— Утре вечер. Ще уведомя водачите.

— Тогава ще е утре вечер.

Въпросът бе какво, за бога, щях да правя дотогава?

След неколкочкратното споменаване от няколко души, че не съм мигнала през изминалата нощ, се качих в една от спалните на горния етаж само за да не ги слушам. Но щом се проснах на леглото и почувствах зейналата празнота до мен, се отказах да спя и вместо това влязох да се изкъпя. Седях във ваната два часа, взирайки се в нищото.

Когато излязох от банята, Менчерес ме чакаше на вратата.

— Имам нещо за теб — каза той и ми подаде древна на вид квадратна кутия от резбовано дърво.

— Какво е това?

— Боунс ми я даде преди няколко месеца да я пазя за теб, в случай че нещо се случи с него.

— Остави я на леглото — казах прегракнало. Страхувах се да я взема, защото ръцете ми внезапно бяха започнали да треперят. — И си върви.

Той направи както го помолих и аз останах сама в стаята заедно с кутията. Необходими ми бяха повече от двацет минути, преди да събера смелост да я отворя, а после се разплаках.

От вътрешната страна на капака бяха прикрепени две снимки. Първата бе направена миналото лято. На нея двамата с Боунс седяхме на люлката на нашата веранда, лицето му бе в профил, тъй като ми шепнеше нещо. Каквото и да бе то, бе ме накарало да се усмихна.

На втората снимка лежах гола на една страна върху смачканите чаршафи в нашето легло, прегърнала с една ръка възглавницата. Устата ми беше леко отворена, а изражението на лицето ми бе едновременно сънливо и чувствено. Едната ми гърда бе напълно открита, а втората едва се показваше изпод чаршафа, също като червеникавите къдрави косъмчета между краката ми. Смутена от гледката, оставих снимката и едва тогава забелязах написаното на гърба ѝ. *„Направих тази снимка една сутрин. Изглеждаше толкова прекрасна, че не можах да устоя. Дори и сега се усмихвам, представяйки си как се изчервяваш, докато я гледаш“*.

При вида на познатия елегантен почерк от устата ми се изтръгна приглушен стон. Не можех да понеса това. Мъката бе толкова силна, че започнах да се задъхвам.

Най-отгоре в кутийката имаше сгъната бележка, на която пишеше: *„На моята любима съпруга“*.

Буквите се размазаха пред очите ми, които се напълниха с парещи сълзи.

Дълбоко в себе си чувствах, че ако прочета тази бележка, крехкото ми емоционално равновесие ще се наруши и ще полудея. Затворих кутията и я пъхнах под леглото. Трябваше да се заема с нещо, да бъда постоянно ангажирана. С отчаяна решителност нахлузих първия попаднал ми чифт панталони и една блуза, без дори да погледна дали си подходжат, и излязох тичешком от стаята.

Като влязох в избата, Док вдигна глава. Въртеше в ръцете си два барабанни револвера. Повечето вампири си падаха по кинжали, мечове или други архаични оръжия, но Док бе маниак на тема пистолети. Той никога не ходеше без тях.

— Жътварю — поздрави ме Док.

— На колко години си?

Ако бе изненадан от неочаквания ми въпрос, изобщо не го показа. Въпреки че се бяхме виждали от време на време през изминалата седмица, не бяхме разговаряли много.

— На сто и шейсет, в това число и годините, преди да стана вампир. — Имаше приятен южняшки акцент, от който речта му изглеждаше по-изискана. За миг се запитах дали приживе е бил търговец.

Док ми подаде единия револвер.

— Искаш ли да я пробваш?

Бих тичала като подгонена сърна около шейсет километра в гората, два часа се бях упражнявала сама в бой с меч и бях размишлявала повече, отколкото бе полезно за мен. *Пистолет? Защо не?*

— Пистолетите ти от женски род ли са? — попитах, като взех оръжието. При този вид, за да стреляш, трябваше да изтеглиш ударника. Аз обикновено използвах полуавтоматични или автоматични пистолети в зависимост от ситуацията.

— Да, защото аргументите на жената са винаги най-смъртоносни, Кат.

Черен хумор. При други обстоятелства щях да оценя шегата. Повъртях револвера в ръцете си, после светкавично дръпнах ударника и се прицелих. Може кинжалите да бяха любимото ми оръжие, но това не означаваше, че съм аматьор с огнестрелното оръжие.

— Много добре — отбеляза той. — От другата страна на тази стена има само гола земя. Как си със стрелбата?

Вместо отговор изстрелях в светкавична последователност шестте патрона от барабана в посочената зона. Док погледна с усмивка триъгълника, образуван от дупките. Не можах да отвърна на усмивката му — съмнявах се, че някога на лицето ми отново ще се появи подобно изражение.

— Дай ми още патрони и ще си напиша името — казах равнодушно. — А ти как се справяш?

Той взе оръжието и го зареди. След това завъртя двата револвера в ръцете си със скорост, която не можах да проследя с поглед, удари ги в земята, така че отскочиха нагоре, улови ги във въздуха, като ги чукна един в друг, пусна ги зад гърба си и ги улови между краката си. Целият този спектакъл бе съпроводен от оглушителни изстрели. Док пъкна пистолетите обратно в ръцете ми, още преди да заглъхне последният гърмеж.

— Какво ще кажеш?

Погледнах стената, която се издигаше на трийсет метра от нас, и схванах шегата му. Използвайки моя триъгълник, като бе добавил още дупки, Док бе изписал името ми. Това бе много впечатляващо, като се имаше предвид, че го бе направил, докато изпълняваше всички тези зашеметяващи трикове.

— Ще бъдеш находка за моя екип — отвърнах най-накрая. — Моите момчета ще са във възторг от уменията ти.

— Взаимоотношенията ми със закона са дълги и заплетени — каза иронично Док. — Затова предпочитам да стоя по-далече от него.

— Как стана така, че Боунс те превърна във вампир?

Лицето на Док стана сериозно.

— Не беше той. Боунс е мой господар. Анет ме превърна.

Охо. Погледнах го, стараяйки се да го преценя от женска гледна точка. Забелязах стройната му фигура, привлекателното лице, светлокафявите очи и сресаната назад кестенява коса. Да, изглеждаше напълно от типа мъже, които Анет харесваше.

— Ясно.

— Не е това, което си помисли. През осемнайсети век попаднах на четирима мъже, които бяха обградили една жена зад кръчмата. Застрелях двама от тях, а другите двама избягаха. Тогава няха представа, че не съм защитил жената, а просто съм я лишил от обилна вечеря. Обаче Анет не забрави заблудената ми рицарска постъпка. Години по-късно, когато се оказах на прага на смъртта, тя ме намери и ми предложи алтернатива. И аз приех предложението ѝ.

Това толкова ми напомни за начина, по който постъпваше Боунс — никога да не забравя една добрина, — че се обърнах, премигвайки, за да сдържа сълзите си. Очевидно Анет следваше същите принципи.

— Не принадлежиш към семейството на Боунс. Ти самият вече си мастер вампир, така че не си зависим и от Анет — разсъждавах на глас. — Тогава защо си тук?

Док ме погледна сериозно със светлокафявите си очи.

— По същата причина като теб. Защото не забравям дълговете си.

ГЛАВА 23

Беше двајсет и седми декември и се бяхме събрали не къде да е, а в един оперен театър. Бях облечена цялата в черно, което бе напълно в унисон с настроението ми. Щях да се чувствам добре и с чувал, но вампирите се обличаха официално при такива случаи, а аз трябваше да изглеждам подобаващо. Черни кожени ботуши допълваха тоалета ми. Единственото светло нещо по мен бе тънката сребърна верига на кръста ми, на която бяха закачени няколко кинжала от същия метал. Те представляваха мълчалива негласна заплаха и надеждна защита.

Двамата с Менчерес стояхме в средата на сцената. Макар причината за събирането да бе известна на всички, съблюдавайки протокола, Менчерес повтори новината за смъртта на Боунс. Въпреки че тези опустошителни думи пронизаха сърцето ми, както и първия път, когато ги чух, всячески се стараех лицето ми да не издаде какво чувствам.

— ... и съгласно волята му водачеството на неговото семейство се предава на съпругата му, Кат. — Менчерес ми подаде ръка и аз я стиснах. — От тази нощ нататък всички, които принадлежат на мен, принадлежат и на теб, и всички, които принадлежат на теб, принадлежат и на мен. За скрепяване на този съюз се изисква кръв. Катрин, известна също като Червенокосия жътвар, съгласна ли си да подкрепиш своята клетва с кръвта си?

Повторих нужните думи, които никога не бях мислила, че мога да произнеса. След това направих дълбок разрез на дланта си. Менчерес взе същия кинжал и срязва своята, а после стисна ръката ми.

— Подкрепям клетвата си с моята кръв. Ако предам нашия съюз, тя трябва да измие вината ми.

За по-голям ефект вдигнахме стиснатите си ръце и веднага изпитах леко смъдене, тъй като раната ми започна да заздравява от контакта с неговата кръв, после се пуснахме. Обредът приключи.

Но не беше точно така.

— Аз отказвам да призная за мой господар един мелез и я предизвиквам на двубой, за да напусна нейното семейство.

— Томас, гадно копеле! — Спейд се втурна напред от мястото си в края на сцената. — Ако Криспин беше тук, щеше да изтръгне гръбначния ти стълб и да те пребие с него. Като негов най-добър приятел, аз лично ще направя това.

Честно казано, не бях изненадана от тази реакция. По време на официално събрание всеки вампир можеше да поиска да получи своята независимост. Ако господарят на семейството решеше бъде благосклонен към него или имаха предварителна уговорка, можеше да удовлетвори искането без бой. Но в противен случай...

— Дори не си го и помисляй, Спейд — казах аз. — Боунс щеше да ти бъде признателен за доброто намерение, както и аз, но този мъж предизвика мен на двубой и аз го приемам.

— Кат. — Спейд ме сграбчи за раменете и понижи глас. — От няколко дни не си спала и почти не си се хранила, а само тренираш. Ако не аз, то нека Менчерес отговори на предизвикателството. Той ще даде такъв урок на този негодник, че никой друг няма да посмее да последва примера му.

— Имаш право. — Спейд малко се успокои, обаче Боунс щеше да постъпи по друг начин. — Трябва да се даде урок на този подлец, но от мен. Ако не го направя, това семейство ще бъде разкъсвано от вътрешни раздори.

Бутнах Спейд обратно на мястото му и отидох до края на сцената.

— Томас, приемам предизвикателството ти. Ако искаш свободата си... — Изпуках пръстите на ръцете си и леко разкърших врата и раменете си. — Ела и си я извоювай.

Томас се приближи към сцената и с един скок се озова на нея. Останалата част от вампирите се отдръпнаха, за да направят място. С един жест Менчерес пресечи опитите на Спейд да протестира. Докато наблюдавах, едва не се усмигнах. Това бе най-доброто лекарство за мъката ми.

— Как искаш да умреш? — попитах, като втренчено изгледах Томас. — Защото много добре знаеш, че това ще стане. Така че избирай: мечове, кинжали или ръкопашен бой.

Той бе висок колкото мен и имаше сини очи и къдрава кестеняворижа коса. Забелязах всичко това, докато преценявах аурата му. Томас притежаваше силна енергия, която показваше, че не е млад вампир.

— Ще те убия бързо от уважение към моя господар — отговори той с ирландски акцент.

Изсмях се, развеселена. С niskия си ръст и кръглите си бузи, Томас ми напомни на елфа от кутията със зърнена закуска, която ядох като дете. Даже ми се прииска да му издекламирам стихчето, напечатано на опаковката. Жалко, че не бе облечен в зелено, приликата щеше да е пълна.

— Ако уважаваше Боунс, нямаше да искаш свободата си по време на война — изсъсках аз. — Това е много невъзпитано, както би казал той.

— Проблемът му бе, че се остави да го омае вещица като теб — отвърна Томас и си избра кинжал от таблата, на която набързо бяха подредени оръжията. Аз не си направих труда да взема оттам, тъй като носех няколко на колана си. — Ти го подтикна към войната заради насилие, което никога не се е случвало.

Сред вампирите на сцената се разнесоха гневни възклицания. Обхвана ме студена ярост. Опитваше се да нанася удари под кръста? Много добре.

Нададох вик и се приведох, сякаш се готвех да нападам. Томас се хвърли напред със светкавична скорост. Когато се озова точно пред мен, а кинжалът му — на милиметри от гърдите ми, аз се извъртях на една страна и забих собствения му нож дълбоко в стомаха му. В следващия миг второ сребърно острие прониза сърцето му. Всичко стана за по-малко от секунда.

— Проклет глупак, предполагам, че не си внимавал, когато Боунс те е учил да не се хващаш на блъфове.

С кинжал в сърцето, Томас застина и сякаш се превърна в кубче лед. Наведох се почти до ухото му и прошепнах:

— Поздрави Боунс от мен. — После завъртях ножа. — А когато той се заеме с теб, наистина ще съжаляваш.

Изритях започналото да се съсухря тяло на Томас толкова силно, че го запратих в дупката за оркестъра. После затъкнах ножа в колана си, без да си правя труда да го избърша от кръвта.

В далечния край на залата настана суматоха. Чу се хлопане от отварящи се врати. Вдигнах поглед точно когато Менчерес пристъпи към мен и ме хвана за ръката.

— Кат, много съжалявам, но нямах представа, че тя ще се осмели да дойде — каза той през зъби. — Не можеш да я нападнеш на официално събрание, това противоречи на нашите закони. Ако го направиш, ще осъдиш на смърт всички нас.

Думите му ме изтръгнаха от моментното ми объркване, причинено от петимата вампири, които влязоха в залата. Първата ми мисъл бе, че са закъснели за събранието. Но противният смях, който се разнесе още докато Менчерес говореше, бързо ме избави от заблудата. Познавах този смях. Той се бе запечатал в паметта ми.

— Менчерес, съпруге мой, няма ли да ме поздравиш?

Стиснах ръката му толкова силно, че пръстите ми побеляха, а костите на Менчерес се счупиха така бързо, както и зараснаха. Патра се бе обърнала към него, но докато вървеше със змийска грация по страничната пътека, очите ѝ бяха приковани върху мен.

Тя не носеше прословутата египетска прическа, станала известна от филмите за майка ѝ. Не, дългата ѝ черна коса се спускаше свободно и сред нея проблясваха златисти нишки. Веждите ѝ също не бяха дебели, както ги представяха в Холивуд. Всъщност те бяха тънки, както и самата тя. В действителност фигурата ѝ бе по-скоро атлетична, отколкото пищна. Кожата ѝ бе бледа, но по-тъмна от моята, с подчертан меден оттенък. Носът ѝ бе малко по-дълъг, отколкото се котираше според съвременните модни тенденции, но независимо от това Патра бе красива.

— Защо?

Задахох въпроса на Менчерес, без да откъсвам очи от нея. Цялото ми тяло бе напрегнато до краен предел. В главата ми се въртеше само една мисъл: Убий я!

— Такива са нашите закони. Като моя съпруга, тя може да присъства на всяко официално събрание, но не може да ни нападне. Ала и ние не можем да я нараним. Опитва се да те провокира, но не ѝ позволявай да постигне толкова бърза победа.

Значи Патра се опитваше да ме провокира! Добре. Искях да я разкъсам на парчета и да се окъпя в нейната кръв. Очите ми заблестяха в зелено и от тях заструи цялата ми омраза към нея.

— Здравей, кучко.

Смехът ѝ прозвуча отново, напомнящ мъркането на котка.

— Значи ти си мелезът. — Очите ѝ заплашително блеснаха. — Каж ми, добре ли спиш напоследък?

В този момент с изумление си дадох сметка, че не ме обзе дива ярост. А в следващия от устата ми се отрони весел и безгрижен смях — в пълен контраст с чувствата, които изпитвах.

— Това ли е всичко, което можеш, Патра? Колко досадно.

Тя бе очаквала всичко друго, но не и това. Аз самата бях изненадана от себе си.

На Патра не ѝ хареса, че ѝ се присмях. Ядосаното ѝ изражение бе красноречиво доказателство за това.

— Не съм толкова глупава, колкото си мислиш — продължих аз. — Сега или млъкни, или напусни, защото ни пречиш. Сигурно и за това си има закон.

— Ще си тръгна — отговори тя с презрителна усмивка. — Видях това, което исках. Ти си нищожество и скоро от теб няма да остане и спомен. Но преди да изляза, мисля, че трябва да узнаеш защо се оказа замесена в тази война. Обзалагам се, че съпругът ми не ти е казал, нали?

— Какво да ми каже?

Тя пак се изсмя и си дадох сметка, че мразя смеха ѝ повече от всеки друг звук на света.

— Не си ли се питала защо изобщо съм въстанала срещу съпруга си? Ако не го бях направила, нямаше да има война и нямаше да има причина да убия теб или Боунс.

Ако се бе надявала, че ще я подканя да продължи, жестоко се бе излъгала, защото аз запазих мълчание. Патра въздъхна:

— Е, добре, все пак ще ти обясня. Когато Менчерес предложи да ме направи вампир, аз му казах, че ще се съглася само ако превърне и моя любим Антеф. Но когато се събудих след смъртта си, моят съпруг ми каза, че Антеф е бил убит, преди хората му да се доберат до него.

Тя замълча и хвърли обвинителен поглед на Менчерес.

— Мина време. Един ден Анобус, бивш приятел на мъжа ми, се разприказва. Стана ясно, че Антеф не е бил убит от римляните, а от Менчерес. Виждаш ли, малък мелез, оказа се въввлечена в тази война,

защото най-накрая аз ще отмъстя на убиеца на моя любим, така че кой е истинският виновник за смъртта на Боунс?

Погледнах към Менчерес, който затвори за миг очи, преди да срещне погледа ми. И тогава разбрах, че всичко, което каза Патра, е вярно, до последната дума. За момент ме обзе желанието да пробода с кинжал и двамата заради безогледната жестокост, с която се домогваха до онова, което искаха.

Обаче се овладях и се обърнах отново към Патра:

— Разбрах какви са мотивите ти. Но е трябвало просто да преследваш Менчерес. Вместо това, ти реши да похитиш близките на невинни хора, за да ги принудиш да играят ролята на камикадзета. реши да убиеш Боунс и затова ще те унищожа. Точно ти трябва най-добре да разбираш защо.

Патра се усмихна.

— Именно защото разбирам болката ти, ще те избавя от нея. — Тя повиши глас. — Ще помилвам всички, които я напуснат и се присъединят към мен! Нещо повече — този, който я убие, ще получи невероятно щедро възнаграждение. Давам думата си на богиня.

Аз ѝ отвърнах с поглед по-твърд от диаманта на пръста ми.

— А ти, арогантна кучко, скоро ще бъдеш мъртва. Давам думата си на мелез.

Патра ми хвърли един последен презрителен поглед и ми обърна гръб. Съпроводена от четиримата си телохранители, тя пое обратно по страничната пътека със същата грациозна походка, с която бе дошла.

Когато вратите се затвориха, шумно издишах. Цялата се тресях от ярост.

В залата се възцари гробовна тишина — ни звук от помръдване или нервно покашляне. Отидох в края на сцената, където бяха оставени оръжията, и почти спокойно взех един меч. Най-добре бе веднага да се справя с последиците от предложението на Патра, отколкото да оставя у всички да се заформи идеята, че съм прекалено слаба, за да бъда техен водач.

— Добре, всеки, който вярва на тази кучка и мисли, че може да ме победи, да заповяда. Аз съм тук.

От различни краища на залата веднага се чува няколко гласа. Този път обаче не предложих избор на оръжие. За себе си запазих меча. И един след друг пробождах или обезглавявах всеки вампир,

който се качваше на сцената. Влагах в ударите цялата си задушаваща ярост и мъка и бях благодарна, че в тези кратки моменти можех да изпитвам и нещо друго, освен болка.

Когато приключих с осмия вампир, като забих меча си толкова дълбоко в сърцето му, че влезе и половината ми ръка, дрехите ми бяха разкъсани на десетки места и през някои дупки неприлично проблясваше тялото ми. По ирония на съдбата раните ми бяха заздравели от непрестанния контакт с прясна вампирска кръв.

Обърнах се към залата:

— Има ли още желаещи да ме убият?

Никой не се обади. Забих меча в средата на сцената подобно на прочутия Ескалибур в камъка. После избърсах кръвта от бузата си с парцаливите останки от ръкава ми и се обърнах към Менчерес:

— Сега може ли да си вървим?

ГЛАВА 24

Когато се върнах в къщата, отново ме посрещна зейналата пустота на леглото. *Виж, чаршафите ми са изпънати* — сякаш ми се подиграваше то. — *На матрака ми няма вдлъбнатина от високото му бледо тяло, което те очаква. Боунс го няма. Той никога няма да се върне.*

В безсилната си ярост изритах леглото и то се разби в стената. Единственият резултат бе, че пред очите ми се появи старинната кутия, съдържаща писмото, което нямах сили да прочета, и разпадналото се като всичките ми планове за бъдещето легло.

Нахлузих един анцуг и тениска и слязох на долния етаж, като носех кутията, увита в одеялото, което бях измъкнала сред отломките на леглото. Часовникът току-що бе отброил два часа след полунощ, но никой не спеше.

Спейд и Родни седяха в хола заедно с Иън. Менчерес не беше там, ала това изобщо не ме изненада. Явно срещата с Патра го беше разстроила. Донякъде ми стана жал за него. Все пак той бе обичал Патра, когато се е оженил за нея. Не беше направил много мъдър избор, но пък кой от нас е съвършен. Даже след хиляди години тази грешка още го преследваше.

— Добре се справи тази нощ, Кат — каза Иън, — макар че в момента изглеждаш отвратително.

При нормални обстоятелства щях да му отвърна нещо саркастично, но щеше да ми коства прекалено големи усилия. Ето защо се тръшнах на дивана, като сложих кутията на пода близо до краката ми.

— Щом казваш.

— Трябва да поспиш — каза Спейд за стотен път.

— Ако можех да заспя, момчета, нямаше да седя тук и да слушам вашето мърморене. Анубус не разкри ли нещо интересно?

Иън прекарваше най-много време с него. Е, не сам, а заедно с няколко свои садистични приятели. Анубус със сигурност

предпочиташе просто да го убият, но те естествено не го правеха, независимо колко горещо ги молеше за това.

— Държи се като гадняр, както и преди — изсумтя гневно Иън. — Този негодник дори не знае как е бил заловен Криспин, нито кой друг е бил на онази гара, освен вампирите, които видяхме. Няма логика да не знае повече, но продължава да твърди, че е така.

— Трябва да положим повече усилия — предложи мрачно Родни. — Да бъдем по-изобретателни.

— Така е — съгласи се Спейд.

Потърках с пръсти слепоочията си в опит да намаля болката, която бе станала още по-силна.

— Иън е прав — каза внезапно Спейд. — Ти си в ужасно състояние и няма да издържиш още дълго, без да си починеш. Може ли...?

— Ти не можеш да й помогнеш, но аз мога.

Спейд изгледа заплашително влезлия в стаята Тейт. Иън и Родни последваха примера му. Дори това да го бе притеснило, той с нищо не го издаде и седна на дивана до мен.

— Тейт — казах с въздишка, — най-добре е да си вървиш. В мислите си те играят футбол с главата ти.

Без да обръща внимание на думите ми, той ми подаде едно шишенце.

— Обадих се на Дон. Това лекарство е направено съобразно твоя произход, Кат, и ще ти помогне да заспиш. Затова отсъствах няколко часа — отидох до аптеката пеша вместо с кола, така че никой да не може да ме проследи.

Всички в стаята, в това число и аз, го изгледахме изненадано. Взех шишенцето.

— Благодаря.

От очакването на кратката забрава, която щеше да ми донесе сънят, гласът ми прозвуча още по-искрено. Може би щях да се избавя от мъката, макар и за няколко часа.

Тейт ми подаде и чаша вода.

— Няма защо.

Изпих нужната доза и се отпуснах на дивана. Дървената кутия още стоеше до мен и писмото, затворено в нея, бе единствената ми

връзка с Боунс. След няколко минути усетих, че напрежението ми взе да спада. Хапчетата бяха силни, а и имах бърз метаболизъм.

— Браво, момче — заяви Спейд, като забеляза, че започвам да се унасям. — В края на краищата може би ще има полза от теб.

— Ние с Боунс си приличаме по едно: и двамата искаме това, което е най-добро за нея — тихо отвърна Тейт. — Различията ни са по въпроса, което точно е то.

Боунс...

Името му още звучеше в главата ми, когато потънах в така дългоочакваната безпаметност.

Може би ще те видя в съня си.

Събуди ме шум. Някъде от къщата долетя писък. Последва го тропот от бързи стъпки. Тези звуци проникнаха в неспокойния сън, в който бях потънала под влияние на лекарството.

— Какво, по дяволите...? — чух да пита Спейд с необичайно висок глас.

— Дяволите да ме вземат!

Това Иън ли беше? Не можеха ли да говорят по-тихо?

Чу се писък — май беше на Анет — и то толкова пронизителен, че покрих главата си с възглавницата. Дори това малко усилие ме изтощи. Ако можех, щях да се оплача от цялата тази суматоха. Уж искаха да спя, а след това вдигаха такава врява. Лицемери.

Оглушителните неразбираеми крясъци, надавани безспорно от Анет, не спираха. Наблизо нещо падна с трясък на пода. Със замъгленото си съзнание реших, че може да е Тейт. Когато заспивах, той се люлееше на задните крака на стола си. Навярно също бе задрямал и е загубил равновесие. Обаче това не обясняваше смотолевеното от него изречение.

— Това някакъв шибан номер ли е?

Разнесе се хор от възбудени гласове, хлопане на врати и стана толкова шумно, че с мъка отворих едното си око. Сред врявата до мен достигна едно име, което ме накара да скоча от дивана.

Криспин!

— ... трябва да видя жена си — бе всичко, което чух, преди да започна да крещя, блъскайки се в масичката за кафе, в опита си на

сляпо да се втурна към този глас. Очите ми бяха отворени, но погледът ми бе разфокусиран и всичко наоколо бе размазвано, затова фигурата, която вървеше към мен, ми заприлича повече на призрак, отколкото на мъж.

Някакви ръце ме сграбчиха и ме притиснаха толкова силно към нечие тяло, че и двамата паднахме на пода. Лицето ми се озова до уста, от която звучеше така познатият глас.

— Толкова много ми липсваше, Котенце. Обичам те.

Това е сън, досетих се аз. Хубав сън и ще благодаря на Дон от цялото си сърце за тази илюзорна възможност отново да прегърна Боунс. Бог да благослови съвременната наука и тоновете кодеин, смесени с успокоителни вещества.

— Ти си мъртъв — изфъфлих. — Искан ми се наистина да беше тук...

— Оставете ме насаме с нея. Моля ви, излезте поне за минута. Чарлс...

Нещо бе прошепнато, но така тихо, че нищо не разбрах, макар че тъмнокосата глава на Спейд се наведе толкова ниско, че докосна брадичката ми. Той кимна веднъж и целуна бледото лице, което още не можех да видя ясно.

— Всичко, което поискаш, приятелю.

— Моля ви, не ме събуждайте — казах умолително, ужасена, че някой може да ме изтръгне от съня ми. Вкопчих се в тялото, което изглеждаше така реално, и стиснах очи. — Само още малко...

— Ти не сънуваш, Котенце. — Боже, устните му се притиснаха към моите и целувката накара сърцето ми бясно да затупти. — Аз съм тук.

— Те са те видели мъ... мъртъв и из... изсъхнал, и ти не си истински. — Реалността и объркването, подсилено от действието на хапчетата и шока, се смесваха.

Той ме занесе на дивана.

— Ще поговорим после, а сега... — Мъжът счупи чашата ми с вода, срязан с нея дланта си и я притисна към устата ми. Нямах друг избор, освен да преглътна кръвта.

С всяка погълната капка мъглата от лекарствата все повече се разсейваше, докато накрая ясно видях Боунс, застанал на колене пред мен. Посегнах да го докосна с треперещи пръсти, страхувайки се, че

това е друг сън, направен със заклинание от Патра. Сън, който ще приключи, като тялото му се разпадне на прах пред очите ми.

Боунс хвана ръката ми и я стисна.

Разглеждах го жадно. Като се изключи косата му, която бе поразително бяла, той изглеждаше същият. Кожата му бе все така блестяща, тъмнокафявите му очи бяха приковани в моите.

— Наистина ли си тук?

Не можех да се отърся от ужаса, че той е мираж. Какво щеше да стане, ако се оставех да повярвам, а после се събудех и откриех, че е било само сън? Нямаше да го понеса. Щях да полудея.

В прилив на отчаяние, грабнах едно назъбено парче стъкло и го забих в крака си. Боунс го измъкна изумен.

— Какво правиш, Котенце?

Туптящата болка, която моментално ме прониза, бе най-прекрасното нещо, което някога бях чувствала, защото означаваше, че не сънувам. По някакъв необясним начин Боунс наистина бе тук. Контролът, който си бях наложила през последните няколко дни, се изпари и аз избухнах в сълзи, като се притиснах в него, макар че той се опитваше да ме отблъсне, за да излекува раната на крака ми.

— Ти си жив, ти си жив...

Не можех да спра да го повтарям, въпреки че ме разтърсваха ридания. Ръцете ми трескаво го опипваха, усещайки под дрехите познатите очертания на тялото му. Водена от неистовото желание да докосна кожата му, разкъсах ризата му и като усетих успокояващата енергия, която струеше от голата му плът, отново се разридах.

Боунс ме държеше здраво в обятията си. Шепнеше нещо в ухото ми, но аз нищо не разбирах. Скръбта и болката от последните няколко дни се изливаха от мен и се превръщаха в радост, която ме зашеметяваше със силата си. Сдържаността, с която толкова се гордеех, ме напусна, но не ми пукаше. Всичко, което мислех, че съм загубила завинаги, изведнъж бе отново при мен. Притисках се в Боунс, сякаш щях да умра, ако го пусна.

Това може би продължи няколко минути, но на мен ми се сториха като един миг. Боунс ме отдръпна от себе си само за да ме целуне и аз жадно впих устни в неговите. Той ме придърпа по-близо и изстена, когато увих крака около кръста му. Сега ръцете ми го докосваха по съвсем различен начин. Това не беше продиктувано просто от

желанието за секс, а от отчаяната потребност да го почувствам в себе си, която надхвърляше и най-силната страст.

Боунс сигурно изпитваше същото, защото изобщо не чака. Дрехите ни бяха разкъсани за миг, а след това изпитах невероятния екстаз от усещането на плътта му в мен. Стенех и ридаех едновременно, притисках се в него, сякаш исках да го смажа, а после го целувах, докато главата ми не се замая от липсата на кислород.

Сексът беше кратък и бурен. Боунс достигна оргазъм само миг след мен, като изкрещя от удоволствие. Сърцето ми биеше до пръсване, което можеше да е опасно, имайки предвид всички наркотични вещества в моя организъм. Не че ме интересуваше. Можех да умра на секундата и пак щях да бъда най-щастливият човек на света.

— Нямах представа колко ми липсваше, Котенце — прошепна Боунс.

— Всички, освен теб, се върнаха — отвърнах, задъхвайки се от мъчителния спомен. — Позвъних ти. Обади се Патра. Тя каза...

Замълчах. Споменът ме върна към основния въпрос, който шокът и радостта бяха изтикали на заден план.

— Какво се случи, Боунс?

За да не повтаря многократно разказа си, той извика всички, след като си намерихме и облякохме нови дрехи. Седях на дивана и пиех истинало кафе, за да се отърся от последните остатъци от замайването. Кръвта на Боунс бе прогонила съня, предизвикан от лекарството, но все още не се чувствах напълно добре.

След като всички отново се събраха в хола, Боунс буквално минаваше от прегръдка в прегръдка. Анет почти със сила си проправи път до него. Тя го прегърна бурно и го целуна по устата, преди той да успее да погледне извинително към мен.

— Не съм ядосана — казах, като за първи път наистина не ревнувах. — През последните дни тя бе нещастна колкото мен.

Когато Анет най-после го пусна, Менчерес със смаяно изражение сложи ръце на раменете му и опипа бялата му коса.

— Досега виденията ми винаги са се оказвали верни — заяви той. — Видях те да изсъхваш.

— Не се притеснявай, репутацията ти няма да пострада — отговори Боунс. — Ще стигнем и до този въпрос. Благодаря ти, че спази нашето споразумение. Никога няма да забравя това.

След това го прегърна Иън, като се засмя с дрезгав от вълнение глас.

— Проклетнико, жена ти трябва да ти изпече задника за този подъл трик!

Боунс го потупа по гърба.

— Ти още си тук, приятелю. Внимавай, иначе има опасност да се превърнеш в почтен вампир.

Останалите вампирите в къщата също изразиха своята радост, че го виждат отново. Мина ми мисълта, че би трябвало да се притеснявам, задето вероятно всички са чули неконтролируемите ми изблици както в емоционален, така и във физически план при срещата ми с Боунс, но всъщност не ми пукаше. Да върви по дяволите моята свенливост! Не съжалявах нито за момент за получения втори шанс да изразя своята любов към Боунс, било със сълзи или с нещо друго. Животът бе твърде кратък, за да се вълнувам от подобни дреболии.

Най-после Боунс седна до мен. Хванах ръката му, водена от нуждата да го докосвам, за да се уверя, че е реален.

— Както знаете, аз се втурнах да догоня последния вампир — започна Боунс. — Той скочи върху покрива на един минаващ влак. Скачайки от вагон на вагон, усетих присъствието на другите. Явно Патра беше там, придружена от цял куп мастер вампири. Хитрата кучка е знаела, че ще можем да я усетим чак когато влакът пристигне. Помощниците ѝ се качиха на покрива и тръгнаха към мен. Това беше брилянтна засада. Да водиш ръкопашен бой върху движещ се влак, докато избягваш сребърни кинжали, е доста трудно.

Равнодушният тон, с който Боунс описваше тази смъртоносна сцена, ме накара направо да зяпна.

— Защо не скочи от покрива и не избяга?

— От самонадеяност — отговори той откровено. — Патра бе толкова близо. Единственото, което трябваше да направя, бе да унищожа охраната ѝ и тази война щеше да приключи. Така че се заех с мастер вампирите и когато останаха само шест се случи това. Единият от тях хвърли кинжал, който се заби право в сърцето ми. От болката паднах на колене. Онзи вампир побърза да се върне във вагона, за да

съобщи на Патра, че ме е убил. И аз си помислих същото, обаче той пропусна да завърти кинжала.

Бях така поразена от описанието, че едва когато усетих нещо мокро по пръстите си, осъзнах, че съм забила ноктите си до кръв в дланта му.

— Извинявай — прошепнах.

— Спомням си, че си помислих, че с мен е свършено и ме беше много яд. Успях да изтегля кинжала, но не бях в състояние да се защитавам. След това, точно преди да ме погълне пълен мрак и тишина, почувствах някаква много странна енергия. Последното нещо, което си спомням, бе, че се движехме по един мост и аз се претърколих от покрива на вагона и паднах във водата. След това — нищо. Докато не пих кръв.

Боунс изпъшка разкаяно.

— Сигурно течението ме е изхвърлило на брега. Някакъв бедняк ме е намерил и най-вероятно е поискал да провери дали нямам нещо полезно в джобовете си, защото като дойдох на себе си, открих, че стискам трупа му. Бях прегризал гърлото на горкия човек и бях изпил до капка кръвта му. Наблизо се оказа негов събрат по съдба и аз пих и от неговата кръв, преди разумът ми да се върне и да се овладея. Когато видях ръцете си... направо се ужасих.

Боунс замълча, протегна длан и взе да я разглежда. Не видях нищо необичайно, но той се усмихна печално.

— Костите ми се виждаха, сякаш се бях превърнал наполовина в скелет. Не можех да се концентрирам върху нищо, едва виждах и чувах, нямах никакво обоняние и бях слаб като агне. Когато слънцето изгря, отново загубих съзнание.

— Какво, по дяволите, се е случило с теб? — възкликна Иън. — Никога не съм чувал за подобно нещо.

— Аз обаче съм чувал — каза спокойно Менчерес. — Остави го да довърши разказа си.

— Събудих се след залез-слънце и случайният ми компаньон се свести по същото време. Той се опита да избяга, но аз го сграбчих за глезена. Говорех не много ясно, но все пак достатъчно разбираемо. Казах му да ме завлече до някой телефон и след това ще го пусна. Човекът естествено се вцепени от ужас. Можете да си представите: някакъв полуразложен труп те стиска за глезена! Чудя се как не умря

от сърдечен удар. Изчакахме да мине полунощ, така че да няма свидетели на това как някакъв бездомник влачи труп към най-близкия обществен телефон.

Представата за тази картина ме накара да избухна в смях. Това бе най-откаченото нещо, което бях чувала.

— Стигнахме до един телефонен автомат, но се оказа, че човекът няма никакви монети. Не бях помислил за това, защото все още не можех да разсъждавам нормално. Единствената ми мисъл бе да се добера до някое безопасно място. Казах на скитника да звънне за сметка на абоната, но след опитите му се оказа, че всичките проклети номера не работят или никой не отговаря. Помнех само няколко от тях: твоя, на Менчерес, на Чарлс... но всички телефони или бяха изключени, или извън обхват. Последният номер, който си спомних, проработи. Свързах се с Дон.

Моят чичо? Премигнах от изненада.

Боунс унило въздъхна.

— Да, той също беше изненадан. Дон каза, че гласът ми не му звучи като моя, и беше прав. Тогава му припомних, че в деня на първата ни среща му казах, че искам да одера кожата му като портокал — някак си успях да си спомня това, — и че ще го направя сега, ако продължи да оспорва самоличността ми. Дон попита бездомника къде се намираме и обеща, че ще дойде. За да не стоя на улицата, където някой можеше да ме види, накарах човека да ме пъхне в една кофа за боклук.

— След около два часа Дон отвори капака. Като го видях, му казах: „Отне ти много време, стари приятелю“, и той най-накрая повярва, че съм аз, макар да ми заяви, че парче дехидратирано говеждо трябва да бъде по-вежливо. Дон ме качи в един микробус и ми даде банки с кръв. Изпих ги всичките, но се оказаха недостатъчни, за да си върна нормалното състояние. Той ме закара в базата и продължи да ме пои с кръв. За пълното ми възстановяване бяха необходими дванайсет часа.

— Защо не ми се е обадил, по дяволите?

Възклицанието се изтръгна от устата ми, независимо от дълбоката признателност, която изпитвах към чичо ми. Дон не харесваше Боунс, никога не го бе харесвал, и въпреки това бе спасил

живота му. До края на живота си нямаше да мога да му се отплатя за това.

— Първо, той не знаеше на кой номер да те търси, Котенце. Не знаеше електронната поща на никой друг, освен твоята, а ти явно не си я проверяваше, защото Дон ти писа. Освен това, тъй като аз не се излекувах веднага, той не беше сигурен дали изобщо ще се възстановя. Така че Дон не искаше да ти дава напразни надежди. Около час след като се оправих, Тейт му звънна, за да го пита за подходящо за теб сънотворно. Дон ми даде адреса на аптеката. Щом стигнах там, проследих миризмата на Тейт до тук.

Нещо в гласа на Боунс ме накара едва сега да забележа, че в стаята липсва някой. Дори майка ми, макар да си даваше вид, че историята на Боунс не я интересува, бе застанала до вратата.

— Къде е Тейт? Защо Дон не му се обади, когато видя, че си по-добре? Чичо ми знаеше, че е с мен.

Боунс ме погледна в очите. В погледа му съзрях съжаление, но и непоколебимост.

— Дон не се обади на Тейт, защото аз му забраних. В крайна сметка не исках човекът, който се опита да ме убие, да разбере, че съм жив.

ГЛАВА 25

Думите на Боунс ми се сториха още по-зловещи от начина, по който Спейд неспокойно се размърда на стола си. Спомних си, че когато за първи път отворих очи и видях Боунс, той бе прошепнал на Спейд нещо, което не разбрах. След това бях толкова погълната от радостта, че Боунс е жив, че не бих чула и тътена от стадо тичащи слонове, камо ли шум от борба...

— Къде е Тейт?

Удивително е как можех да бъда преизпълнена с радост и едновременно с това да се ядосвам.

— Жив е — отговори Боунс. — Ще стои под ключ, докато не си признае за предателството, а после ще го убия за това.

— Смяташ, че на гарата ти е бил заложен капан? — В това имаше смисъл. Този пристигащ влак, пълен с мастер вампири, и присъствието в него на небезизвестната египетска владетелка не можеше да е просто съвпадение.

— За нашия план знаеха само присъстващите в тази стая, плюс Дейв и Купър, но едва ли може да се допусне, че е един от тях. Дейв през повечето време стоеше в избата с Хуан, а Купър няма причина да желае смъртта ми. Тейт е единственият, който би рискувал всичко, за да ме види мъртъв, и то така, че ти да не пострадаш. Любовта му към теб го е подтикнала към това предателство и аз искам да чуеш признанието му от собствената му уста. След това ще го убия, но заради теб ще го направя бързо.

Не. Не е той.

Боунс долови възражението в мислите ми и въздъхна:

— Съжалявам, любима, знам, че си привързана към него...

Скрих мислите си не заради Боунс, а заради другите двама вампири в стаята, които можеха да ги прочетат. Нямах начин да повярвам, че Тейт би направил такова нещо. Той можеше да дразни Боунс и понякога да се държи тъпо, но нямах да го предаде на Патра.

Просто не можех да повярвам в това. Което означаваше, че в момента истинският виновник бе в стаята.

— Тейт никъде няма да избяга, нали?

Спокойният тон, с който зададох въпроса, изненада Боунс.

— Не.

— Тогава да не се занимаваме с него сега. Ако той признае, че го е извършил, няма да е нужно да го убиваш, защото аз собственоръчно ще го направя.

Това беше вярно, само че нямаше да се стигне дотам. Ако Тейт някога се опиташе да убие Боунс, той щеше да го предизвика на честен двубой. Щеше да загуби, разбира се, но да действа подмолно — това не беше в характера му.

— Менчерес — продължих аз, — нали каза, че си чувал за вампир, с когото се е случило нещо подобно като с Боунс? Имам предвид изсъхването.

Хладният преценяващ поглед на стария вампир срещна моя и в този миг разбрах две неща. Той долови, че безразличието ми за съдбата на Тейт е престорено, а аз — че и Менчерес не вярва в неговата вина.

Заплачи!

Думата прозвуча в съзнанието ми, сякаш ми бе прошепната в ухото. Твърдият поглед на Менчерес не трепна, а аз отстъпих шокирано назад, макар да изпълних молбата му. Не беше трудно, тъй като още не си бях възвърнала контрола над емоциите.

Пророних няколко едри крокодилски сълзи, които се затъркаляха по бузите ми. Понякога те бяха най-доброто нападение.

— Моят създател Тенох притежаваше подобна дарба — заяви Менчерес. — Той можеше да контролира тялото си, така че да изглежда напълно изсъхнало, за да убеди всички наоколо, че е мъртъв. Вероятно, когато споделих силата си с теб, си наследил повече способности, отколкото си мислех. На Тенох му бяха необходими няколко дни, за да се възстанови. А ти ще си направо късметлия, ако възвърнеш силите си след две седмици.

Менчерес се изправи със сдържано достолепие.

— Ние ще пазим предателя. Ти се нуждаеш от кръв и сън. Ще запазим в тайна новината, че си жив, докато не се излекуваш напълно. Можеш да ползваш моята спалня. Стените ѝ са звукоизолирани, така че никакъв шум в къщата няма да те безпокои.

Браво! Искях да изръкопляскам, но веднага потиснах емоциите си. *Ти, подъл никаквецо, май накрая ще започна да те харесвам.*

За по-голяма достоверност на ролята ми, подсмръкнах:

— Заведи ме в леглото, Боунс. Много съм уморена.

С едно плавно движение той се изправи и вдигна и мен.

— Менчерес, ще ми покажеш ли пътя?

Боунс ме изнесе от стаята. Като минавахме покрай майка ми, която стоеше до вратата, той спря и ехидно ѝ се усмихна.

— Мислеше си, че най-сетне си се отървала от мен, нали?

Тя понечи да каже нещо, но се отказа. После ме изненада още повече, като се дръпна настрана, за да ни направи път. За нея това бе равносилно на бурно приветствие.

— Мръсно животно — подвикна майка ми, когато се бяхме отдалечили достатъчно.

Боунс изсумтя развеселено, без да забавя крачка.

— И аз се радвам да те видя, Джъстайна.

Менчерес ни последва в просторната спалня под неясния предлог, че трябва да си вземе някои вещи.

— Само ще взема тези неща и ще ви оставя да поспите — каза той с равен глас, преди да затвори вратата зад себе си.

— Боунс, Кат е права. Не е Тейт.

Бях изненадана, че и Менчерес мисли така, но се въздържах от коментар.

— Той не би постъпил така — добавих само.

— И защо не? — възрази ядосано Боунс. — Това е единственият му шанс някога да те има. Знам, че ако бях на мястото на Тейт, щях да искам да видя съперника си мъртъв, дори и за целта да трябва да предам всички около мен.

— И щеше да съжаляваш за това — рече Менчерес. За секунда на лицето му се изписа болка и аз се запитах дали си мислеше за убийството, което бе извършил преди толкова много години. Убийството на съперника невинаги ти гарантира щастие. Даже обратното, често то те лишава от всякаква възможност за такова. Спомените за мъртвите са по-силни и причиняват много повече неприятности от живите.

Погледнах към Менчерес. Лицето му отново бе станало безизразно, но всички знаехме какво има предвид.

— Ако не бях споделил силата си с теб — продължи той, — щеше да бъдеш убит на онзи влак. Повярвай ми, някой в този дом разчита ревността да те заслепи.

Боунс крачеше нервно из стаята.

— Това би означавало, че някой от тези, които съм обичал като братя, е заговорничел срещу мен. По пътя на логиката предателят може да е само Тейт.

— Може би си прав.

Боунс бе толкова изненадан от тези думи, че спря на място.

Отидох при него и погалих леко с пръсти бузите му.

— Ако си прав — продължих аз, — предателят е заключен и вече не може да навреди на никого. Ще ми е мъчно, че моят приятел е извършил такова ужасно нещо, но ще го убия. Обаче ако не си прав... значи някой от присъстващите тук отчаяно се бои да не бъде хванат. Той е изгубил ума и дума от факта, че си жив, и с ужас си мисли какво ще направиш с него, ако го разкриеш. Ако грешиш, всички ние имаме голям проблем. И така, готов ли си да се обзаложиш, че си прав?

Боунс ме погледна с присвити очи.

— Знаеш, че няма да поема никакъв риск. Добре. Който и да е предателят, ще иска веднага да съобщи на Патра, че още съм жив, и най-вероятно ще се опита да убие Тейт, преди той да ме убеди в своята невинност. За да предотвратим това, ще са ни необходими повече хора. Ние тримата няма да се справим сами.

Менчерес кимна в знак на съгласие.

— Междувременно нека предателят да се чувства в безопасност, защото сме стоварили вината върху Тейт. Ще оставим нещата такива, каквито са. Кого искаш да включим в тази операция?

С други думи, на кого би поверил живота на всички нас.

— Чарлс, разбира се. Ако той е предател, сам ще си прережа гърлото. Родни също.

— И Анет — обадох се аз. — Когато те мислехме за мъртъв, тя каза, че не може да живее без теб.

Менчерес тръгна към вратата.

— Не мога да остана повече, ще изглежда подозрително. Относно възстановяването ти... одеve малко преувеличих. ТенOX се възстановяваше за един час, а след два часа възвръщаше цялата си

сила. Ще бъдеш напълно добре най-много след ден, но нека всички си мислят, че си слаб.

— Прагосподарю — Боунс го спря, когато той вече бе отворил вратата, — искам още веднъж да изразя своята благодарност.

Менчерес се усмихна. За миг лицето му изглеждаше по-младо от това на Боунс. При цялата му могъща аура, досега никога не бях забелязала това.

— Няма защо.

Двамата с Боунс останахме сами в спалнята, загледани един в друг. Внезапно ме обзе несигурност — не знаех какво да кажа. Трябваше ли да обсъдим възможните заподозрени? Да продължим спора за невинността на Тейт, защото Боунс още не изглеждаше убеден в нея? Или да забравим всичко това и да се опитаме да поспим, както се очакваше?

— Някой обади ли се на Дон, за да му каже, че съм при теб?

Пак уцели в десетката, а аз дори не си бях помислила за това.

— Не, но той може още да почака. Хайде да си лягаме. През всички тези дни най-много копнеех за ръцете ти.

Боунс ме отнесе в леглото и ме прегърна под одеялото. Протегнах ръка и зарових пръсти в поразително бялата му коса. Усетих хладината на тялото му под бузата си, кожата му, както и преди бе гладка и блестяща. Струваше ми се невъзможно, че неотдавна е била изсъхнала и сбръчкана.

— Тялото ти се е било състарило до критичната точка на смъртта. Затова ли е побеляла косата ти?

— Да, така предполагам.

Като гледах красивото му, без нито една бръчица лице и бялата коса, която го обрамчваше, изведнъж осъзнах, че сега и двамата можеше да сме мъртви. Боунс едва не бе убит с кинжал в сърцето, а ако аз бях направила още една крачка на онази скална издатина, при завръщането си той можеше да намери напълно безжизненото ми тяло.

Понякога има моменти, когато нещата сякаш внезапно се изясняват. Когато отговорите изглеждат толкова очевидни, че се чудя как не съм ги осъзнала преди това. Докато си мислех, че Боунс е мъртъв, не ме интересуваше нищо друго, освен да се погрижа виновниците да си платят. Не ми пукаше, че трябва да напусна работата си, за да поема отговорността за неговото семейство и да

отмъстя за смъртта му. Не, бях приела това като даденост и бях позвънила на Дон, за да му кажа, че няма да се върна.

Но сега, когато Боунс беше жив, можех да се върна на работа. Само че не исках. Нямах да поставя Боунс на заден план, все едно че животът му е по-маловажен за мен от смъртта му. Какво бихте направили, ако получите втори шанс, или както в моя случай — трети или четвърти?

Няма да го изпуснете за нищо на света.

— Нещата ще се променят — казах аз.

Може би Боунс го разбра по гласа ми, а може би от зародилата се в ума ми идея, защото очите му се разшириха още преди да произнеса на глас следващите думи.

— Напускам работа.

ГЛАВА 26

Спейд погледна многозначително часовника, а после чинията на масата.

— Закуската ти изстина.

Аз също погледнах часовника. Трябваше да слезем преди час, но... Е, някои неща са с по-голям приоритет пред храната.

Седнах на масата пред чинията, която предположих, че е за мен. Топеното сирене се бе втвърдило върху кроасана, яйцата бяха изсъхнали, а нарязаните на тънки ивици чушки бяха загубили свежестта си. Родни започна да вари друга кана кафе, очевидно мислейки, че предишното вече не става за пиене.

Усмихнах се на Спейд.

— Не се притеснявай, тъкмо е със стайна температура, както я обичам.

Започнах да се храня с неочакван апетит, а Боунс и Спейд отидоха да си намерят течна закуска. След като излязоха от стаята, чух Анет да се присъединява към тях. Още един телохранител. Тъй като Менчерес бе в съседната стая, аз също бях охранявана. Освен това, според мен Родни не беше предателят. Нито, колкото и да е изненадващо, другият вампир, който се промъкна в кухнята.

Влад седна до мен, без да обръща внимание на недружелюбния поглед на Родни.

— Сега, когато цветът на лицето ти се възвърна — отбеляза той, — ти също изглеждаш възкръснала като Боунс.

Облегнах се назад и отпих от кафето си. Той огледа чашата пред мен със саркастична усмивка.

— Аха, горещ кофеин. Сигурно имаш нужда от него след още една безсънна нощ.

Усетих как бузите ми поруменяха. Влад се изкикоти, докато оглеждаше съсредоточено ноктите си.

— Кат, наистина не трябва да си толкова шокирана. Звукоизолацията не означава изолация на ума, а телепатията

преминава и през най-дебелите стени. Почти не можах да мигна при всички тези викове, които звучаха в главата ми.

Господи, изобщо не се бях сетила за това. Навярно така се чувства човек, когато прослушва запис, който някой е направил в спалнята му.

— Трябва да се простиш с възможността да получиш покана да отседнеш в дома ни — промърморих, без да откъсвам очи от чашата си. — Тъкмо бях започнала да си мисля, че те харесвам. Обаче вече не е така.

Влад се усмихна някак хищно и в същото време очарователно.

— Аз пък вече се простих с надеждата, че нашето приятелство може да прерасне в нещо повече. Не съм глупак като другия. Ти никога няма да напуснеш Боунс. Момчето трябва да осъзнае това и да си изгради свой собствен живот.

Вътрешно настръхнах. Последната фраза ми подсказа, че Влад също не смята Тейт за предател. В противен случай щеше да знае, че няма за какво да умува за бъдещето на Тейт.

— Длъжница съм ти.

Лицето на Влад стана сериозно толкова бързо, колкото и смяната на темата.

— При нормални обстоятелства щеше да е така. Но в този случай беше мой дълг, който изплатих, и не искам никаква отплата от теб.

— Хайде, Влад, излизаш от ролята си. Великодушието не е сред отличителните черти на характера ти.

Той се усмихна.

— Съвсем вярно. Преди време каза, че си чела историческа справка за мен. Значи знаеш, че бях женен. Веднъж по време на битка близо до замъка ми бях улучен в главата. Ударът щеше да е смъртоносен, ако от няколко седмици вече не бях вампир. На зазоряване заспах като всички новосъздадени, но челото ми все още бе обляно в кръв. Моите хора решили, че съм убит. Един войник изтичал до дома ми, за да съобщи на съпругата ми за моята смърт. Знаеш какво се в случило после.

Да, знаех. Тя се бе самоубила, като скочила от покрива на техния замък, за да избегне вражеския плен или нещо по-лошо.

И след почти шестстотин години Влад се бе намесил, за да ми попречи да сторя същото.

Той протегна през масата покритата си с белези ръка и я сложи върху моята.

— Жена ми е стояла сама на покрива, когато трябваше да съм до нея. Не ѝ бях казал в какво съм се превърнал. Вече я бях изплашил до смърт с онова, което бях направил, за да спася народа си, и се страхувах, че разкритието за нечовешката ми същност ще направи разрива между нас още по-дълбок. Смятах да ѝ кажа истината в по-подходящ момент... но изведнъж времето ни заедно свърши. След като тя умря, извърших много неща, които щяха да я отвратят, но онзи ден при скалата... почувствах, че тя ми се усмихна. Не бях усещал одобрението ѝ от много дълго време.

Влад внезапно се изправи.

— Наслаждавай се на това, което имаш. Ако не го правиш, ще прекараш остатъка от дните си да съжаляваш за него. Боунс не трябва да се страхува да ти покаже цялата си същност, въпреки че е арогантен уличен грубиян, към когото съдбата е била много по-благоклонна.

Последната част бе казана по-високо, тъй като Боунс се връщаше, съдейки по шума от отмерените стъпки, които приближаваха към нас. Усмигнах се иронично на Влад.

— Завиждаш, нали?

— Разбира се. Още един от многото ми недостатъци. Но, Катрин... — Той се наведе по-близо, за да мога да го чуя само аз. — Никога нямаше да те оставя да скочиш.

След тези думи Влад веднага напусна кухнята, като излезе през другата врата, за да избегне срещата с Боунс. Помислих си, че този път причината не е толкова взаимната им неприязън, колкото нежеланието му да слуша още благодарности. Сякаш му бе досадно да му се напомня, че е извършил добро дело.

Боунс влезе в кухнята, като погледът му се премести от отдалечаващата се фигура на Влад върху мен. После завъртя красноречиво очи.

— По дяволите, Котенце, само не ми казвай, че този надут пуяк ти харесва.

Устните ми се разтегнаха в усмивка.

— Да, има нещо такова.

Предната нощ Боунс ме беше уверил, че Тейт е настанен удобно и не е подложен на никакво малтретиране. Когато го видях в малката

стаичка, която по нищо не се отличаваше от тъмница, направо се вбесих.

— Това ли е твоята представа за удобство? Тогава къде според теб е тясно — в седмия кръг на ада?

Боунс дори не трепна от възмутения ми тон. Той внимателно огледа прикованото към стената срещу нас окървавено тяло.

— Той не е наранен, а само окован. Кръвта по него без съмнение е от снощната борба. Макар че той би предпочел меко легло и някоя хубава шия, за да пие от нея, това едва ли може да се нарече сериозно мъчение, като се има предвид извършеното от него.

Думите бяха казани с язвителен тон и доста високо, така че лесно щяха да бъдат чути, ако някой подслушваше. Устоях на порива да поискам Тейт да бъде освободен. В крайна сметка истинският предател все още бе на свобода, а ние не знаехме кой е той.

— Ти си най-големият кучи син късметлия на света — промърмори с омраза Тейт. Очите му блестяха като чист смарагд, когато ги впери в Боунс.

Боунс се разсмя:

— Знаеш ли, приятел, когато се събудих тази сутрин, държейки я в прегръдките си, наистина се почувствах голям късметлия.

Тейт изруга и се замята в оковите си.

Иън се засмя и потупа Боунс по гърба. Предната нощ той бе пазачът на Тейт.

— Типът изреди всичките проклетия на света по твой адрес, откакто се върна, Криспин. Развличаше ме цяла нощ. Родни, сега твой ред ли е? Чудесно, защото съм напълно изтощен.

— Благодаря ти, Иън, върви да почиваш. Ще говорим по-късно.

Въпреки че Иън не беше сред първите в списъка на най-доверените му хора, Боунс не смяташе, че той би се опитал да го убие. Аз мислех, че Иън е способен да го направи, но Боунс не беше съгласен с мен. Тъй като Тейт представляваше заплаха за онзи, който наистина го бе направил, трябваше да избираме надеждни охранители за него.

Останахме само аз, Родни, Боунс и Тейт. Намирахме се под земята, в изолирано помещение, от което имаше само един изход. Това бе единствената ни възможност да поговорим под предлога, че аз искам лично да се срещна с предателя на Боунс.

— Как можа да го направиш, Тейт? — попитах възмутено. Звучите отекваха в сводестото помещение и се чуваха добре в коридора, който водеше към него, така че шепненето щеше да изглежда подозрително.

— Може да го ненавиждам, но не съм го извършил аз — отвърна Тейт.

Измъкнах изпод блузата си малък бележник и химикал. Тейт ме наблюдаваше внимателно. Кимнах на Родни, който освободи едната му ръка от скобата на стената. Ако сваляхме всичките му вериги, щеше да се вдигне много шум, а пък и Боунс държеше да бъдем предпазливи. Не се доверяваше на Тейт и се опасяваше, че ако той е на свобода в мое присъствие, може да предпочете да ме види мъртва, отколкото със съперника си. Независимо от всички мои доводи, Боунс все още считаше Тейт за виновен.

Бързо надрасках няколко думи на листа и го вдигнах, така че Тейт да го види.

„Вярвам ти.“

Очите му се напълниха със сълзи. С мъка се удържах да не го прегърна и да не му кажа, че всичко ще бъде наред. Тейт кимна на Родни и той му даде химикала, като държеше бележника, за да може да пише.

Аз не ти вярвам, приятел.

Думите на Боунс бяха казани с достатъчно жлъч, така че всеки, който евентуално подслушваше, щеше да си помисли, че той отговаря на оправданието на Тейт. Родни погледна с отвращение написаното, преди да ми даде бележника.

„Обичам те, Кат.“

— Не давам пукната пара дали ми вярваш, или не, подъл английски развратник — извика Тейт на Боунс.

Какво пък, нали и ние искахме всичко да изглежда правдоподобно, помислих си иронично. Е, мисля, че го постигнахме.

— Искаш ли да знаеш какво си мисля, тъпако? — продължи Тейт. — Мисля си, че ти си инсценирал смъртта си, за да я накараш да полудее от скръб, а след това по чудо възкръсваш и обвиняваш за всичко човека, когото ненавиждаш. Ти си търсеше извинение да ме убиеш, откакто отново се върна в живота й. Омръзна ти да чакаш, нали?

Премигнах изненадано. Тейт разглеждаше ситуацията в съвсем различна светлина.

Боунс изсумтя презрително:

— Смяташ, че бих й причинил такава болка само за да те убия? Глупак.

„Не сме тук за това!“

Написах го и го размахвах пред Боунс, забравяйки от вълнение, че можех просто да си го помисля.

Той дори не го погледна.

— Ти не си достатъчно силен за нея, приятел. Вярваш, че участието ти в заговора да ме убият с най-впечатляващото нещо, което си направил. Продължаваш да настояваш, че не си ти? Тогава отново се превръщаш в едно голямо нищо, което тя никога няма да забележи. И така, какъв си ти — предател или жалък неудачник?

Въпросът бе подвеждащ, разбира се. Единият отговор водеше до незабавна смърт, а другият — според ехидната забележка на Боунс — до емоционална гибел. Имаше няколко спорни момента, за които исках да говоря с него, но това можеше да почака.

Очите на Тейт светнаха с още по-голяма ярост, изразявайки красноречиво неговите чувства. Боунс чакаше с насмешлива усмивка. Не бях приключила с това, което му пишех в бележника, когато Тейт отговори:

— Нека да изясним едно нещо: ако ме убиеш, няма да е, защото съм предател. Не съм те издал на Патра, въпреки че поздравявам онзи,

който го е извършил. Ако ме убиеш, ще е защото се опасяваш, че ако не го направиш, един ден тя може да те напусне заради мен. Така че ти решаващ, Пазителю на криптата. Какво ще бъде?

Тъмнокъфявите очи, които можеха да ме разтопят от страст, сега гледаха безстрастно и студено.

— Дадох ти възможност да признаеш с достойнство делата си. Ти отказа. Добре тогава, ще получим признанието ти по друг начин. Ще останеш тук окован, без храна, без посетители, докато гладът и самотата не те сломят. Ще видим какво ще кажеш след месец. Оставете го сам с лъжите му и малодушието му. През това време аз ще се радвам на компанията на моята съпруга.

Боунс ме хвана подканящо за ръка. Отказах да изляза, докато не показах на Тейт надрасканото набързо съобщение, преди Родни отново да окове ръката му.

„Обещавам, че ще открия кой е предателят, но ако някой друг, освен мен или Боунс, влезе в тази стая, викай с всички сили.“

— Не се притеснявай, Кат — отвърна Тейт с лека усмивка. — Няма да мърдам оттук.

Когато Родни затвори вратата зад нас, се обърнах към Боунс.

Още ли мислиш, че е той? — попитах го мислено.

Той ме изгледа продължително. Лицето му изразяваше смесица от емоции — всички до една неприятни. Най-накрая поклати отрицателно глава.

Не.

ГЛАВА 27

От потенциалните тринайсет заподозрени вампири изборът ни се спря на четирима. За Боунс това бе изключително болезнен процес, тъй като познаваше всеки от тях не по-малко от век и смяташе всички за близки приятели. То и Цезар не е подозирал Брут, но всички знаем до какво е довело това. Така че Боунс трябваше да забрави за чувствата си при оценките.

В списъка бе включен Зиро, въпреки привидно робската му преданост, следван от Тик Ток, Ратлър и Док. Влад бе оставен като възможна алтернатива.

Докато закусвах, Боунс най-сетне се обади на Дон да му каже, че е пристигнал при мен. Чичо ми естествено попита за Тейт и получи безцеремонния отговор, че той все още не се е спаружил. Веднага си представих как по време на разговора Дон подръпва нервно сивите, косъмчета на едната си вежда. Чичо ми обичаше Тейт, но беше реалист. Знаеше какво ще стане, ако Тейт е извършил това престъпление. Вампирите не даваха втори шанс на враговете си.

За да подкрепи думите на Менчерес за дългото си възстановяване, Боунс се движеше преднамерено бавно, което бе в ярък контраст с обичайната му гъвкавост и бързина на хищник. Прекарахме следобед на дивана, а през това време Менчерес го запозна накратко със случилото се, докато той бе смятан за мъртъв. Сбито, но с безпощадни подробности, старият вампир описа как Патра бе провалила събранието в операта. Майка ми се отказа да се преструва, че не подслушва, и седна на близкия стол. Когато Менчерес приключи разказа си, тя наруши настъпилата тягостна тишина.

— Тя е истинска кучка, Катрин. Трябва да я убиеш.

Боунс изръмжа:

— Възнамерявам лично да се погрижа за това.

А междувременно щяхме да видим кой ще се опита да се свърже с Патра, за да ѝ съобщи, че Боунс е жив. Дон се бе разпоредил да бъдат подслушвани всички телефони, както и да бъдат прихващани

безжичните съобщения, които се изпращаха от къщата. Компютрите, факсът и другите средства за комуникация бяха изети. „От съображения за сигурност“, студено бе заявил Менчерес и никой не бе посмял да възрази. Когато предателят решише да действа, трябваше да го направи по телефона и тогава щяхме да го пипнем. Сега просто трябваше да чакаме.

— Боунс, все още си малко блед — каза Менчерес. — Трябва повече да се храниш и да си почиваш.

— Добре — отвърна Боунс и ме дръпна за ръката. — Котенце, искам да ти покажа нещо.

Последвах го по стълбите до сутерена, където минахме през няколко стаи, които досега не си бях направила труда да изследвам. Поне една трета от къщата бе под земята — напълно в стила на вампирите и гулите. Това, което се виждаше на повърхността, бе само малка част от нея.

Двама вампири се поклониха ниско, преди да отворят двойната врата пред нас.

Няколко души — всичките хора — погледнаха към нас, когато влязохме в помещението, което, изглежда, бе зала за развлечения. Някои от тях седяха на голям диван, загледани в широк плазмен телевизор, други играеха бiliarд на една от четирите бiliarдни маси, а петима бяха погълнати изцяло от играта на покер.

— Какво е това? — попитах шепнешком.

Боунс посочи с широк жест стаята.

— Вампирската версия на кухня, любима. В много вампирски семейства е така — грижат се за хората в замяна на тяхната кръв. Исках да го видиш със собствените си очи.

— Искам на червенокоската! — извика луничав млад мъж, който тръгна с усмивка към нас. — Ще ви харесам, моята кръв е най-вкусна.

— Мислиш, че съм тук, за да се нахраня с теб? — Зяпнах от изненада, когато той наклони глава и оголи врата си.

Боунс се изсмя.

— Точно това си помисли. Извинявай, Нийл, но тя няма да се храни от теб, а и кръвта ти не е най-вкусната — добави той, като сложи ръка на рамото му. — Но все пак ставаш, въпреки че трябва да ядеш по-малко лук.

Пред очите ми Нийл се обърна към Боунс, а той долепи уста до врата му и го ухапа, сякаш беше ходеща тарталетка. След по-малко от минута Боунс се отдръпна, затвори дупчиците и дружески потупа Нийл по брадичката.

— Яж и по-малко чесън, приятелю. Пил съм кръв от италиански готвачи, но дори и те не воняха така.

Нийл продължи да се усмихва.

— Това бе най-хубавата пица, която някога съм ял, бледолики, и тя бе отрупана с чесън и лук. Съжалявам.

Боунс изсумтя развеселено:

— Четка за зъби, момче. Запознай се с нея или никога няма да бъдеш превърнат във вампир. Не, не ставай — добави, когато едно от момичетата се надигна от дивана. — Ние само ще направим кратка обиколка и после ще си вървим.

Майка ми ще припадне, ако разбере какво става под краката ѝ — помислих си изумено. — *Живи закуски на една ръка разстояние.*

— Кой са тези младежи? — попитах тихо. Нито един от хората не изглеждаше на повече от двайсет години.

Боунс ме разведе из другите стаи. Имаше библиотека, компютърна зала, дори подземно джакузи. И през десетина метра имаше спални. Някои от тях бяха заети, други бяха празни, а през затворените врати на няколко от тях се чуваха отчетливите звуци от правещи секс хора.

— О, те са най-различни — отговори той. — Някои са студенти, други — начинаещи художници, бегълци от лоши семейства, бездомни деца или наши чираци. Нийл е един от тях. Той иска да стане вампир, така че показва ангажираността си, като дава кръвта си и изпълнява малки поръчки. Подобно е положението във всяка голяма къща, където живее група вампири.

— Те хипнотизирани ли са?

— По дяволите, съвсем не. Те са наясно кой ги издържа и защо. Бегълците получават домашно обучение, място за живеене и джобни пари, които спестяват, в случай че решат да заживеят самостоятелно. Заради собствената им безопасност, повечето от тях не знаят местонахождението си, нито истинските имена на тези, които ги издържат. Когато си тръгнат, всичките им спомени се изтриват от

съзнанието им. Този порядък съществува от хилядолетия, Котенце. Своеобразна форма на феодализъм.

— Феодализъм? — Спрях до една от спалните, от която се чуваха страстни стонове. — Така ли го наричат?

— Това — Боунс кимна към затворената врата — е по взаимно съгласие. Не мога да гарантирам за всички домакинства, но по принцип се счита за недопустимо чрез хипноза да се прави секс с хора, предназначени да бъдат източник на храна. Ако си гост и извършиш подобно нещо, може да платиш с живота си. Но ако хората са склонни да го правят, кой може да ги съди за това? Изборът е техен.

Кой може да ги съди? Аз? Браво, Менчерес. Доставка на всякаква храна по всеки възможен начин. „Не забравяй да се храниш редовно, Боунс. Имаме хубави младежи.“ Копеле.

— Познаваш ме много добре, Котенце — каза напълно сериозно Боунс. — Това никога няма да се случи.

Вярвах му, но колкото и нелогично да бе, подобна лесна възможност ме караше да се чувствам застрашена.

— Затова ли ми показва това място? За да не се притеснявам, че се опитваш да скриеш нещо?

— Да, това е една от причините — усмихна се той. — Но главната е зад теб, вперила очи в задника ти, заради което ще си изпроси боя.

— Amigo — каза някой с ласкав тон. — Не съм те виждал отдавна...

Обърнах се рязко и се втурнах към него, с което прекъснах изречението му. Хуан ме прегърна и заговори тихо на испански:

— Mi querida^[1], твоят съпруг се е върнал, que bueno^[2].

— И аз се радвам, че е при мен — подсмъркнах аз. — Както и че ти си тук. Как се чувстваш?

Хуан се ухили с обичайната си непристойна усмивка, което ми напомни, че превръщането във вампир не променяше характера на човека.

— Чувствам се прекрасно, а ти ми се струваш още по-хубава, като те гледам с новите си очи. Само си виж кожата! — Той докосна с пръст бузата ми. — Magnifico^[3].

— Приятел, не я докосвай повече.

Боунс леко го бутна, принуждавайки го да отстъпи крачка назад. Хуан не престана да се усмихва.

— Трябва да ти благодаря за много неща, amigo, но най-вече за това. Ти направи жените още по-привлекателни за мен. Техният аромат! Туптенето на сърцата им! А какъв вкус имат... — Той затвори очи. — Delicioso^[4].

Погледнах невярващо Боунс.

— Превърнал си го в нещо по-лошо от прасе!

Той сви рамене.

— Просто е малко объркан от изострените си сетива, но ще свикне. Или ще го кастрирам, ако се самозабрави и реши, че може да ти опипва дупето. Да не мислиш, че съм сляп? — Той плесна ръката на Хуан, оказала се сякаш случайно близо до бедрото ми. — Научи се да се контролираш, amigo.

— Querida — Хуан ме целуна по бузата, този път с уважение. — Вече не съм подвластен на глада и мога отново да се бия. Той ми даде нови сили... и аз не смятам да ги пилея.

Една от девойките, които гледаха телевизия, мина през залата, като кокетно се засмя, вперила поглед в двамата мъже. Хуан веднага застана нащрек, сбърчи нос, а в очите му лумнаха зелени пламъци.

— Като говорех да не ги пилея... — Той ме целуна за последно по бузата и с широка усмивка тръгна след девойката.

— Та rubra, por favor... почакай. Гладен съм, а пък и съм много податлив на ласки. Можеш да ме уговориш за всичко...

— Дотук беше със самоконтрола — отбелязах сухо. — След седмица ще има харем.

Боунс остана загледан след Хуан, който така сгуши глава до врата на блондинката, че едва ли ставаше дума само за глад.

— Той е добър човек. Ще се научи.

— На какво? — Поне вече не може да се зарази от някоя болест или да зарази някого, помислих си. Превръщането на Хуан във вампир щеше да има това предимство за жените.

Боунс ме прегърна през талията и ме поведе към изхода на това убежище за плътски наслади.

— Ще се научи, че многото жени могат да го задоволят за кратко, но когато се влюби, ще му бъде достатъчна само една, и то завинаги.

Хвърлих му кос поглед.

— Да не се опитваш да ме прелъстиш?

Той се усмихна многообещаващо.

— Разбира се.

Преплетох пръсти с неговите. Да, ситуацията, в която се намирахме, бе много сложна. Някой, на когото вярвахме, желаше смъртта му, и това бе само началото на нашите проблеми. И все пак, живота си пропиляваха само онези, които не се възползваха пълноценно от времето, с което разполагаха, независимо дали бяха хора, вампири или гули. Или странна смес от двете, като мен.

— Добре.

[1] Скъпа моя (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Което е хубаво (исп.). — Бел.прев. ↑

[3] Великолепна (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Възхитителен (исп.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 28

Чакането бе тягостно за мен. При други обстоятелства щях да се възползвам от тази почивка и да прекарвам повече време насаме с Боунс. Но да оглеждам подозрително всички около мен, когато изляза от спалнята, не беше моята представа за отдих. Знаех, че за Боунс е още по-тежко. Аз поне не бях емоционално обвързана с предателя, който и да беше той.

Сутринта, по време на закуската, Боунс повиши мизата. Докато хрупях пържени филийки, той небрежно спомена на Зиро, че в Рино температурата сигурно е по-приятна в сравнение с тук, в Уистлър, Британска Колумбия. Всички наши заподозрени бяха достатъчно близо, за да чуят.

Що се отнася до Док, той се държеше странно. Няколко пъти го видяхме да се мотае, въоръжен с прословутите си пистолети, близо до коридора, който водеше към килията на Тейт, като дъвчеше незапалена цигара и оглеждаше всичко наоколо с прецизността на хирург. Появяваше се безшумно като сянка зад гърба ми всеки път, когато Боунс го нямаше. Когато Боунс се появеше, Док се изнизваше възпитано, но преднамерено бавно, като гледаше да остане наблизко.

Това ми лазеше по нервите. На Боунс също не му харесваше, но не искаше да се конфронтира с Док или да му покаже, че поведението му го безпокои. Вместо това, той се усмихваше и казваше нещо от сорта: „О, ето и теб, приятелю“ с толкова лек и нехаен тон, че едва се съдържах да не му изръкопляскам. Може би, ако поживеех още няколко века, аз също щях да придобия такива добри актьорски способности.

Тик Ток и Ратлър — другите двама заподозрени — се занимаваха с делата си толкова безгрижно, че мислено ги поставих по-ниско в списъка със заподозрени. Във всеки случай, те сякаш долавяха моята сконфузност от близостта на Док и гледаха да ме избавят от него в малкото случаи, когато Боунс не беше залепен за мен. Отново започнах да нося кинжалите под дрехите си, макар че това не ме успокояваше кой знае колко много. При светкавичната скорост, с която Док

боравеше с pistolетите си, щях да съм надупчена с куршуми, преди да успея дори да посегна към някой от ножовете си.

Малко след като спомена за Рино, Боунс слезе долу за сутрешната си порция кръв. Аз се разхождах на верандата. По принцип вампирите мразеха студа, тъй като телата им не можеха да възпроизвеждат топлина като човешките. Менчерес неслучайно бе избрал да се крие през декември в канадските планини. Той знаеше, че неживите обикновено избягват подобни места. По това време на годината Флорида бе пълна с посетители, лишени от пулс. Човек не можеше да направи и крачка, без да се натъкне на вампир.

Ето защо изпитах леко безпокойство, когато зърнах една самотната фигура сред дърветата вляво от мястото, където стоях на веранда. Обаче веднага познах силуета: висок, строен и много опасен. Нещо проблесна и от внезапния студ, който ме прониза, времето навън ми се стори направо топло. Това бе отражение на слънцето по метална повърхност.

Без излишно бързане се обърнах и тръгнах към вратата, като се стараех с всички сили да запазя спокойствие. За един вампир ускореният пулс щеше да прозвучи като вик на уплаха. Докато вървах, се запитах дали бих могла да избегна куршума достатъчно бързо, за да не засегне някой жизненоважен орган. Обаче най-вероятно Док щеше да се цели в главата ми. Защо да се цели някъде другаде?

Вратата се отвори, преди да стигна до нея, и до мен застана Влад, напълно предпазвайки ме с тялото си от евентуален изстрел. Не помня някога да съм се радвала толкова много да го видя.

Благодарих му мислено, без да поглеждам през рамо, както ми се искаше.

— Тук е страшно студено — каза той с иронична усмивка. — Можеш да хванеш смъртоносна простуда.

— Стой далече от Док, Котенце — предупреди ме Боунс веднага щом се уединихме в спалнята си и аз му разказах за случилото се.

— Просто трябва да го хванеш и да го разпиташ — промърморих аз, все още ядосана, че бях допуснала да стана толкова лесна мишена.

— Така е, но изтръгването на истината с изтезания може да отнеме повече време, отколкото да проявим търпение и да изчакаме той сам да се издаде — отвърна Боунс разсъдливо със сдържана

заплаха в гласа. — Повярвай ми, ако беше въпрос на предпочитание, знаеш какво бих направил.

О, да, имах много добра представа. А ако въображението ми изневереше, той със сигурност щеше да ми уреди страхотна демонстрация, за да освежи паметта ми. Всеки път, когато излезете от спалнята, на лицето на Боунс се изписваше весело безгрижие, но щом влезеше в нея, тази маска се смъкваше като кожата на змия. Той потърка нервно слепоочието си. Колкото и тежко да бе чакането за мен, за него със сигурност беше още по-тежко.

— Сигурно страшно ти се иска да имаш поне няколко минути тишина и спокойствие — обадох се аз. — Искам да кажа, че никога не можеш да се отпуснеш напълно, нали? Или чуваш всеки шум в тази къща, или глупостите, които се въртят в главата ми.

Боунс се усмихна с лека горчивина.

— Не се притеснявай, любима. Неотдавна прекарах доста време в пълна тишина. Не беше толкова приятно, ако питаш мен.

Той седна на стола с висока облегалка, който бе до леглото. Тапицерия от червено кадифе, махагоново дърво със златни инкрустации, истински шедьовър, може би от епохата на Луи XVIII.

Боунс изглеждаше напълно в унисон с него — беше също толкова красив и изящен.

Седнах на пода и положих глава на коленете му.

— Вината не е твоя — казах меко, но достатъчно високо, за да чуе и гласа, и мислите ми.

Той въздъхна:

— А тогава на кого е, Котенце?

Каквото и да се канех да отговоря, мигновено изчезна от ума ми, когато Боунс рязко ме събори на килима и ме покри с тялото си. Не, това не беше от порив на страст, а защото изневиделица изстреця изстрел.

С един скок той ме отнесе в банята, каза рязко: „Стой тук!“ и изчезна. Необходима ми бе минута да се отърся от изненадата, преди да пренебрегна заповедта му и да го последвам. Нямаше начин да седя на ръба на ваната и да се надявам, че всичко ще мине добре. Док използваше само сребърни куршуми, а те бяха също толкова опасни за Боунс, колкото и за мен.

За да не губя време да слизам по стълбите, скочих на най-долната от трите площадки и се шурнах заедно с другите в посоката, откъдето идваше шумът. Чува се още изстрели, твърде бързи, за да успея да ги преброя, а последвалият вик ме накара да подскоча и направо да полетя напред. Гърмежите идваха от подземната тъмница, а гласът принадлежеше на Тейт.

Профучах край другите вампири, които тичаха по тесния коридор, и връхлетях през изкъртената врата, като се хвърлих върху мъжа, който тъкмо замахваше с кинжал. От силата на сблъсъка, двамата се врязахме в стената и се разхвърчаха бетонни отломки. Без да мисля, забих един от моите сребърни кинжали във фигурата, която се опитваше да се измъкне. Нямах време да се чудя къде я прободох или защо, по дяволите, това не беше Док, когото Боунс рязко беше сграбчил. Също толкова рязко и аз бях издърпана за краката от пробитата в стената дупка.

Над паникьосаните викове на Тейт „Кат! Кат!“ чух спокойния глас на Влад.

— Хванал си не когото трябва, Боунс, и дължиш живота си на Кат.

— Котенце, добре ли си?

Като видях как Боунс бе стиснал Док, отговорът излетя от ума ми. Или може би това се дължеше на замайването от удара на главата ми в твърдата бетонна стена. Избърсах капките кръв от челото си и се подпрях на ръката на Спейд, за да се изправа на крака. Малката стая бе пълна с хора.

— Добре съм — успях да промърморя. — Той щеше да те наръга с нож.

— Не, Док се канеше да стреля повторно в Ратлър, нали, приятелю? — Попита Боунс бавно с почти ласкав тон, като в същото време затягаше хватката си. Трепнах и инстинктивно изпънах гръб. Док не можеше да направи това, тъй като неговият бе извит на обратно. Боунс го бе препънал като сандвич.

— Боунс! — Решителният ми тон го накара да вдигне очи. — Ратлър се канеше да те прониже.

— Тя е права — каза Тейт, като започна да се дърпа от оковите си. — Той прободете Анет. Тя добре ли е?

— При мен е — извика Менчерес от коридора. — Зиро, иди да доведеш някой човек. Тя се нуждае от кръв. Стой неподвижно, Анет. Иначе болката ще е много силна...

През всеобщия шум до нас долетя ниският й, изпълнен с болка глас. Думите и бяха накъсани, но прозвучаха ясно, когато всички се смълчаха.

— Криспин... беше Ратлър... ох, боже, колко боли... Док го простреля... когато той ме намушка... този проклет кинжал не излезе ли вече, Менчерес, не смея да погледна...

Боунс пусна Док. Влад стискаше Ратлър в смъртоносна прегръдка, като с едната си ръка държеше сребърния кинжал, който бях забила в гърдите му съвсем близо до сърцето. Боунс разбута хората, изпълнили тясното пространство, излезе в коридора и коленичи до сгърченото тяло на Анет.

— Не се движи, скъпа — каза той с успокояващ глас, сякаш говореше на дете. — Ето, усещаш ли ръката ми? Острието почти излезе, стискай силно...

С внимателни и прецизни движения Менчерес започна да измъква изкривения сребърен кинжал от гърдите на Анет. Дори лазер не би бил по-прецизен. Причината за неговата предпазливост беше очевидна — острието бе забито право в сърцето й и всяко непредпазливо движение щеше да доведе до нейната смърт. Затаих дъх, докато излезе и последният сантиметър от кинжала, защото въпреки всичко се възхищавах на Анет. Когато бе измъкнато цялото острие, тя простена от болка и седна. Отдъхнах си. Изглежда го направиха и всички останали, даже и тези, които не дишаха.

Зиро се върна, като носеше под мишница един ококорен юноша. Боунс се отмести, за да направи място на младежа, и в следващия миг Анет захапа врата му. Ръката й все още бе обвита около кръста на Боунс и той я поднесе към устните си, преди да я пусне и да се изправи с мрачно изражение на лицето.

Док също се изправи, междувременно гръбнакът му се бе излекувал. Той отиде до Анет, точно когато тя се отдръпна от младежа и облиза последната капка кръв от устните си. Зиро подхвана момчето, което залитна. Надявах се, че в къщата разполагаха с достатъчно таблетки с желязо.

Док се протегна и гърбът му шумно изпука.

— Мисля, че и последният прешлен се намести. Боунс, друг път не си играй на ортопед с мен. В крайна сметка, аз съм единственият професионален медик в тази стая.

— Ти си бил само един обикновен зъболекар, и то доста калпав, доколкото съм чувал. Обаче без съмнение си най-бързият стрелец, когото съм виждал, в която и да е епоха, и ще ти бъда благодарен до края на живота си. — След това Боунс се обърна към Влад. — Измъкни кинжала от гърдите на Ратлър, щом жена ми се отдалечи достатъчно от него. — А на Спейд просто каза: — Освободи Тейт.

Разнесе се звън на метал, докато Спейд сваляше оковите. Щом се оказа свободен, Тейт се протегна, както бе направил и Док, но доста по-тромаво поради дългия престой в неудобно положение.

— Нали ви казах, че не съм аз.

— Знаех, че ме подозираше — каза Док. — Извинявай, ако съм те притеснил тази сутрин, Кат, но Ратлър те дебнеше, застанал отстрани на къщата. Той разбра, че съм го видял, и реши да направи отчаян ход. Проследих го и стигнах тук точно когато намушка Анет. Куршумите ми поне му попречиха да я довърши.

Боунс сложи ръка на рамото му.

— Изведи Анет оттук и още веднъж приеми огромната ми благодарност.

След като двамата излязоха, Боунс се обърна към Влад с хладна усмивка:

— Какво ще кажеш да запълним овакантиеното място на стената?

Бившият княз му отвърна със същата усмивка и двамата оковаха Ратлър с оковите, на които преди това висеше Тейт.

— Сигурно си гладен — казах на Тейт, който веднага след освобождаването си бе дошъл при мен. — Повярвай ми, тук има солидни запаси от храна. Помоли някой да ти ги покаже.

Тейт разтърка китките си, сякаш още усещаше врязаните в тях белезници.

— Мога да почакам. Главата ти кърви.

— Аз ще се погрижа за нея.

Приключил е оковаването на Ратлър, Боунс дойде при мен и притисна устни към раната на челото ми.

— Можеше да си спускаш главата с този удар в стената, да не говорим за риска да бъдеш простреляна. Упорита си като магаре.

Добре че поне упорството ти е добре защитено от дебел череп. Още ли не съм ти благодарил за безразсъдното пренебрегване на нареждането ми да стоиш горе?

— Не — отвърнах с лека усмивка.

Боунс ме накара да седна и измъкна един кинжал от колана на панталоните си.

— Ще го направя. Обещавам.

Той срязва дланта си и я притисна към раната на главата ми. Почти веднага усетих изтръпването, съпровождащо заздравяването на раната. Като ме целуна леко, Боунс се отдръпна от мен и се обърна към вампира, който бе причинил цялата суматоха.

— Защо?

В тона, с който бе зададен въпросът, се долавяше едновременно заплаха за разплата и болка от предателството. Ратлър сведе очи.

Спейд му нанесе такъв силен удар с лакът в гърдите, че половината му ръка потъна в гръдния кош.

— Зададох ти въпрос, Уолтър!

Уолтър, известен още като Ратлър, изпъшка от болка, а Боунс сложи ръка върху рамото на Спейд.

— Всичко е наред, приятелю. Първо ще му дадем възможност да си признае, без да проливаме кръв.

После се обърна сурово към Ратлър:

— Знаеш какво те чака. Колкото и да се мислиш за смел, в крайна сметка всички се пречупват. Така че или ще ни разкажеш подробно точно кога, защо и как си се свързал с Патра и ще запазиш всичките си крайници и кожата върху тях... или ще ти ги откъснем и ще повтаряме тази операция толкова често, колкото те израстват.

За първи път подобна жестока закана не ме изпълни с никакво състрадание. Тъкмо обратното, едва се сдържах да не се нахвърля върху Ратлър и да го разкъсам на парчета за мое собствено удовлетворение.

— За пари ли го направи? — изсъсках аз. — За златото и славата, които тя обеща? Толкова ли си алчен?

— Парите изобщо не ме интересуват. — Не беше ясно на мен ли го каза или на Боунс, защото погледна и двамата ни. — Направих го от любов.

— От любов? — повторих невярващо. — Влюбен си в Патра? Тогава си не само абсолютен задник, но и пълен глупак.

— Не в Патра. Във Вивиан.

— Патра уби Вивиан, защо би... — започна Боунс, но внезапно млъкна. Той поклати глава и издаде смразяващ звук, който трудно можеше да мине за смях. — А, разбирам. Значи през цялото това време? Преди няколко месеца ми каза, че Вивиан е убита. Скърбих заедно с теб, негоднико, а през цялото време ти си чакал подходящ момент!

Тогава ми просветна. Спомних си експлозията в къщата на Менчерес, причинена от вампири, които се бяха превърнали в ходещи бомби, за да спасят близките си, отвлечени от Патра. Изглежда Патра бе направила същото и с Ратлър, залавяйки любимата му, за да го принуди да предаде Боунс. Каква гадина беше тази жена! Намразих я още повече, ако изобщо бе възможно.

— Откъде знаеш, че Вивиан е още жива? — попита Боунс.

На лицето на Ратлър се изписа повече болка, отколкото след удара с лакът на Спейд.

— Патра ми се обажда всяка седмица и... ми позволявала чуя стонове на Вивиан.

Боунс ядно закричи напред-назад из стаята.

— Аз ѝ казах само за влака — продължи Ратлър. — Нямам нищо общо с нападенията над жена ти. Отначало възнамерявах да отвлека Кат и да заплаша, че ще я убия, освен ако не се самоубиеш пред очите ми, но Док ме видя и разбрах, че той ще ме застреля, преди да успея да се добера до нея. Затова дойдох тук, където държахте единствения друг вампир, заради когото Жътваря би се изложил на опасност, но се провалих. Знам, че ще ме накажеш за назидание, но все пак искам да те помоля за едно...

— Осмеляваш се да ме молиш за нещо? — рязко го прекъсна Боунс.

— Не моля за снизхождение. Знам, че ще постъпиш с мен както с онзи, другия, но преди да го направиш... Боунс, господарю мой, моля те да ми простиш.

Боунс спря да крачи. Настъпи тягостна тишина. После той застана пред Ратлър.

— През 1867 година двамата с теб се сприятелихме. Пет години по-късно те превърнах във вампир и какво ти казах тогава? Кое е най-лошото нещо, което би могъл да извърши един вампир?

Ратлър извърна очи.

— Да предаде своя господар.

— Точно така. В очите на нашия народ ти извърши най-тежкото престъпление и въпреки това ме молиш за прошка. Знаеш ли какво ще отвърна на това Уолтър Таненбаум?

Боунс сякаш застина и това трябваше да ми послужи като предупредителен знак. Но вероятно заради последиците от блъскането на главата ми в бетона реагирах по-бавно или пък той се движеше прекалено бързо, така че изпревари дори Спейд и Влад, които се опитаха да го спрат.

— Получаваш я.

Кинжалът, с който преди малко бе срязал дланта си, все още бе в ръката му. Още преди да изрече тези думи, Боунс го заби в сърцето на Ратлър и рязко го завъртя.

Докато аз напразно се опитвах да дръпна ръката му сред виковете на протест, които нададоха всички присъстващи, очите им се срещнаха за части от секундата и мога да се закълна, че видях на устните на Ратлър да трепва усмивка. В следващия миг тя угасна. Тялото му се отпусна и кожата му започна да изсъхва буквално пред очите ми.

— Защо, Боунс?

Аз зададох първа въпроса, който звучеше в главите на всички в стаята. Той се обърна към мен.

— Защото щях да направя същото, ако бях на негово място, така че му простих.

В настъпилата неловка тишина отново прозвуча моят глас:

— Но не и аз.

Единствено болката в гласа му ме възпря да се разкреця. Вместо това, също като него, запазих ледено спокойствие.

— Чух онази кучка да се смее, когато ми каза, че си мъртъв. Видях лицето ѝ, когато ми заяви, че за смъртта ти съм виновна аз. Не заслужавам ли право на отмъщение? Нима причинената ми болка е по-малка от тази на Ратлър? Постъпката ти може и да е милосърдна, Боунс, но е неправилна. Ти ме научи на това. Независимо колко му

съчувстваш, не трябваше да го убиваш. Аз ти оставих Макс, а ти трябваше да ми дадеш Ратлър.

След тези думи напуснах малката стая и всички вампири се отдръпнаха да ми направят път.

ГЛАВА 29

Тъй като преди да открием кой е предателят, Боунс се преструваше, че е още слаб, той не бе посещавал затворника — Анубус, най-близкият помощник на Патра, — за чието залавяне бе помогнал по време на засадата на гарата. В действителност по време на радостната суматоха около завръщането на Боунс Анубус бе почти забравен, макар да съм сигурна, че той не бе страдал от тази липса на внимание. Всъщност Анубус изглеждаше направо изненадан да види някой в килията си.

Можеше да се каже, че аз също го виждах за първи път, тъй като изобщо не му бях обърнала внимание, когато Иън, Родни и Спейд се върнаха без Боунс. Анубус бе висок за египтянин, над метър и деветдесет, имаше дългата права коса и характерните черти, издаващи произхода му. Поведението му съвсем не бе на затворник, очакващ сурова присъда. Той изглеждаше почти спокоен, въпреки че оковите му бяха заварени за стоманената стена, на която висеше.

Тъмните му очи ме огледаха по същия преценяващ начин, както го огледах и аз — студено и безизразно. Първите признаци на смущението му се появиха, когато се отдръпнах настрана, за да види мъжа, който вървеше след мен.

— О, здравей, Анубус. По дяволите, мисля, че за последен път те видях преди повече от петдесет години. Помниш ли, току-що се бях запознал с онази уличница и тя веднага ме заведе в къщата си, но се оказа такова разочарование в леглото, че за малко да не го вдигна. Докато беше под мен, тя не се помръдна нито веднъж, а се старах часове наред. Обзалагам се, че ако в дюшека имаше дупка с подобен размер, щеше да ми е далеч по-приятно да пъхам члена си в нея...

Яростен рев прекъсна словоизлиянието му. Постарах се лицето ми да остане невъзмутимо. Боунс ме бе предупредил по какъв начин мисли да предизвика Анубус, който почиташе Патра като богиня, но въпреки това бях настояла да присъствам. Сега се убеждавах, че не се е

пошегувал, като каза, че ще се изразява доста вулгарно, за да вбеси другия вампир.

— Млъкни, нищожество! Не мога да повярвам, че още си жив, но това няма да е за дълго. Всички пламъци на преизподнята не са достатъчни за твоето наказание.

— Ха, ха — разсмя се Боунс. — Значи дори след всичките тези години тя още не ти е позволила да я пробваш? Това е за добро, приятелю, повярвай ми. Посредствено е най-ласкавото определение, което мога да дам, за онова, което се намира между краката ѝ. Не мога да се начудя защо Менчерес се е обвързал с брак с това жалко подобие на жена, но любовта понякога е сляпа. Ако беше моя съпруга, изобщо нямаше да я чукам. Ето една истинска жена, в пълния смисъл на думата. — Боунс ме побутна напред. — Даже като спи, тя е по-страстна от онази бучка египетска глина, която почиташ. Патра знае, че бледнее в сравнение с нея. Нали именно затова толкова упорито се опитва да я убие? Наясно е, че щом хората видят Кат, повече няма да я боготворят.

— Всички ще умрете — озъби се Анубус. — Патра е преродената Изида и е богиня на целия свят. Властва повече от две хиляди години и не може да бъде спряна от никакви нищожества, които са по-низши и от скакалци.

— Трябва да преспиш с някоя жена, приятелю — любезно отбеляза Боунс. — През всичките тези години тя не ти е позволила дори да мастурбираш, нали? Иска телохранителите ѝ да се пазят непорочни и тем подобни глупости. Знаеш ли, дългото въздържание е деформирало мозъка ти. Откога не си виждал гола жена? Отпреди или след покръстването на Константин?

Подобно словесно изтезание бе необичайна тактика за Боунс, но той бе решил, че си струва да опита. Иън, Родни и Спейд вече бяха пробвали други методи — всички до един повече от неприятни, но Анубус или нищо не знаеше, или не желаше да разкрие никаква важна информация. Предполагам, че непрекъснатите оскърбителни коментари на Боунс относно сексуалните му отношения с Патра действата на Анубус по същия начин, все едно да се хвали пред папата, че е чукал Дева Мария. Патра определено не бе целомъдрена, но ако бе имала други любовни афери, освен скандалната ѝ връзка с Боунс, беше се постарала да бъде дискретна. Известно бе, че тя

навсякъде заявяваше, че е с божествен произход. Много от нейните хора буквално я боготворяха. Анубус спадаше към тази категория.

— Можеш ли да си го представиш? Моите ръце върху тялото на Патра, ммм... Колко ли сутрини си си го представял? Лежал си буден, изгарян от желанието да ме убиеш за това, а сега да разбереш, че докато съм я докосвал, направо съм умирам от скука.

Сега определено бяхме привлекли цялото внимание на Анубус. Очите му вече мятаха зелени искри.

— Ти даже не си достоен да бъдеш принесен в нейна жертва. Патра легна с теб само за да бъдеш осъден на смърт, но Менчерес я разочарова и по този въпрос. Тя трябваше просто да ме остави да те убия онази нощ, както ѝ бях предложил.

Боунс отново се разсмя, но този път не толкова весело.

— Мислиш, че тя е първата жена, която е спала с мен с надеждата да ме погуби? Нищо подобно. Този трик е използван преди нея и много пъти след това. Но не заради това Патра е посредствена в леглото. Тя е просто лицемерка и измамница, и ако я лишим от дрехите и лъжите ѝ, Патра няма да е нищо повече от едно разглезено момиченце с мания за величие, подхранвана от идиоти като теб.

— Смъртта идва за теб — изрева Анубус, изгубил окончателно самообладание. — Патра я призова и тя ще те намери и ще те погълне, подтиквана от неутолимия си глад...

Той внезапно млъкна. Без дори да поглеждам Боунс, усетих, че се усмихва. Той изправи рамене и настроението му за шеги го напусна. Лицето на Анубус отново стана безизразно, но вече бе твърде късно. Прецака се, приятел, и го знаеш.

— А сега, друже — рече Боунс, като се приближи до затворника и с измамно безгрижие докосна с пръст лицето му, — кажи какво означаваше това.

— Да отваряме ли шампанското или да почакам да напръскаме с него момчетата? — попита Дениз.

Седяхме в хола — помпозно помещение, боядисано в тъмни тонове и обзаведено с позлатени антични мебели. Масивната маса изглеждаше направена от ствола на гигантско дърво. Изисканите ястия, месинговите съдове и сребърните прибори бяха в унисон с нея,

но всъщност никой не ядеше. При този въпрос престанах да барабаня нервно с пръсти по полираната повърхност и вдигнах глава.

— Какво? О, да, изстрелвай тапата. Те ще се позабавят.

Причините да бъда тук, а не в мазето, бяха две. Първо, защото не исках да оставя в празничната вечер Дениз и майка ми да бъдат заобиколени от непознати, и второ, макар че Боунс не ме помоли да напусна, знаех, че не иска да стоя долу. След като стана известно, че Анубус крие нещо, работите щяха да загубеят.

Безпокоеше ме мисълта, че Боунс продължаваше да мисли, че ако го видя в тази светлина, ще променя чувствата си към него, но не исках да го разсейвам. Не и когато животът ни можеше да зависи от това колко бързо ще измъкне информацията от Анубус.

Дениз разсипа шампанско в чашите ни.

— Това нещо е великолепно! — възкликна тя. — Боже, тази къща винаги ли е така заредена с провизии? Видяхте ли колко бренди има? Ако останем по-дълго тук, ще имам нужда от нов черен дроб.

Веселото ѝ настроение ме накара да се усмихна, макар и с малко тъга. Тя нямаше представа какви ужасни неща се вършеха сега в сутерена. Ако поживееш достатъчно дълго сред вампири, ще разбереш, че не всичко е само забавление и качествен алкохол — помислих си аз.

Обаче на глас казах:

— Забрави за черния си дроб. Остават два часа до полунощ, така че можем да започнем празненството. Зиро каза, че са постигнали напредък, каквото и да означава това.

Докато Боунс, Менчерес, Спейд, Влад, Родни и Иън бяха долу, нас ни охраняваха Тик Ток и Зиро. По дяволите, не можехме даже да се спънем, без някой от тях да скочи, за да ни помогне.

— Снегът вече спря — обади се майка ми. — Най-послед човек може да види нещо през прозорците. Изгарям от желание да напусна това пусто място и... за ваше сведение търпението ми е на изчерпване.

О, боже, пак се започна. Някои новогодишни пожелания никога не се сбъдват.

Въздъгнах:

— Щом не ти харесва да си заобиколена от тези вампири и гули, представяш ли си колко по-зле ще се чувстваш, ако си обкръжена от вампирите и гулите на Патра?

— Не съм дете, Катрин — отвърна тя с обичайния си рязък тон.
— Така че не ми говори така.

Напрежението от последните няколко дни взе връх над мен, въпреки че именно аз трябваше да мога да се контролирам най-добре.

— Не си дете ли? Това е ново за мен, имайки предвид, че се държиш като такова през целия ми живот.

Дениз зяпна от изненада от резкия ми отговор. Тя гаврътна шампанското си и се облегна назад, за да ни вижда и двете.

— Аз бях дотук — заяви вбесена майка ми. — Тръгвам си.

Защо не можем да си държа затворена проклетата уста? Последвах я примирено, когато тя се втурна към входната врата и грабна палтото си от закачалката.

— Мамо, бъди разумна. Навън е минус петнайсет градуса, ще измръзнеш до смърт. Пък и къде ще отидеш?

— До гуша ми дойде от всичко това — извика тя. — Иди там, направи това, стой неподвижно, глупаво човешко същество, детски номера. Омръзна ми да ме разкарват насам-натам, сякаш съм виновна за нещо.

Докато траеше тирадата ѝ, тя мина край мен и излезе право на ливадата. Не я спрях, отчасти защото не исках да прилагам сила, а и защото предпочитам да обсъдим нашите разногласия на четири очи. Холът изобщо не беше място за този вид на семейни свади.

— Не си права, мамо — казах, като се опитвах да не обръщам внимание на пронизващия вятър. Не си бях направила труда да си облека палтото и студът проникваше през пуловера и панталоните ми. — Искаш да знаеш дали си ужасно досадна? Да. Дали искам да се отърва от теб? Разбира се, че не. Сега хайде да влезем вътре, тук е ужасно студено.

— Ще отида до най-близката къща, улица, град или каквото и да е друго място — отвърна тя рязко, без ни най-малко да се успокои.

Стигнахме до дърветата, снегът изглеждаше сребърен на лунната светлина. Дъхът ми излизаше на бели облачета.

— Няма нищо на трийсет километра наоколо — отбелязах спокойно. — Повярвай ми, знам го. Менчерес неслучайно избра това място. Не можеш да извървиш такова разстояние. Само след пет километра ще умреш от студ. Намираме се наред пустош, повярвай ми, наоколо няма нищо...

Внезапно млъкнах и замръзнах на място, но не от ниските температури. Сграбчих я заръката и това ѝ попречи да направи още една крачка. Тя ядосано се обърна към мен, преди да забележи изражението на лицето ми.

— Какво има? — попита шепнешком майка ми.

— Шшшт.

Тя едва ли чуваше този звук, но за мен той бе обезпокоително силен. Не го бяхме чули, защото през последните петдесет метра спорът ни беше доста шумен. Сега тежките стъпки, идващи от далечината, звучаха ясно в нощната тишина.

Присвих очи и насочих цялата си енергия към тези шумове. Не долових нито сърдечен ритъм, нито дишане, а и не почувствах никаква приближаваща се сила. Те се движеха бавно. Бяха страшно много. Защо не усещах нищо? От всеки вампир или гул се излъчваше енергия, а сега нямаше нищо. Какви бяха тези същества, по дяволите?

Без да чакам да разбера, дръпнах майка ми и се затичахме към къщата. Зиро и Тик Ток вече бяха на вратата, разбрали по бързия ми бяг, че се задава някаква заплаха.

— Заведете всички долу — изкрещях, като бутнах майка ми към стълбите. — Нещо идва.

— Какво? — попита Дениз, надигайки се от стола си.

Ранди реагира по-бързо, изтича до нея и я накара да стане. Зиро с почитителен, но настойчив жест им показва стълбите.

— Натам, моля.

Хвърлих сърдит поглед на майка ми, която не бе помръднала от мястото си.

— Доброволно или насила, отиваш с тях.

Тя промърмори нещо, но макар и наперено, тръгна след Дениз и Ранди.

— Тик Ток — прошепнах аз, като се ослушвах напрегнато за онези шумове, — доведи Боунс и останалите.

След две минути се появи Боунс, следван от Спейд и Родни. Без да обръщам внимание на петната кръв по него, посочих прозореца.

— Чуваш ли ги? Не усещам нищо, но те са много и са се насочили насам.

Той присви очи, взирайки се в мрака с блестящите си зелени очи. След няколко секунди раздражено изсумтя:

— Аз също не усещам нищо, Котенце, но тези същества се движат шумно като стадо слонове. Каквото и да са, не са хора. Чарлс, ти какво мислиш?

— Нямам представа, Криспин. Не ми идва нищо наум.

Родни кимна мрачно в подкрепа на Спейд.

— На мен също.

— Добре. — Боунс разкърши пръсти, очите му станаха още по-ярко зелени. — Нека се приготвим да ги посрещнем. Ще ни трябват кинжали, мечове, арбалети, пистолети... И по-бързо. По звука изглежда, че някои от тях са по-напред от групата. Скоро ще разберем с какво си имаме работа.

— Защо просто не избягаме? — попитах по пътя за оръжейната.

— Защото няма достатъчно хеликоптери, за да качим всички, а ако тръгнем с колите, може да се натъкнем на засада. Ще се отбраняваме, любима. Ще разберем срещу какво сме изправени. За всеки случай ще държим хеликоптера готов за излитане. Ако се наложи, можеш да отлетиш на някое безопасно място с майка ти, Дениз и Ранди.

— Няма да те изоставя — казах аз. — За нищо на света.

Боунс ми изшътка успокоително, макар че самият той накачи по себе си около дващест килограма сребро.

— Виж сега, Котенце. Те са хора и по-лесно могат да бъдат убити. Докато ние ще можем да...

— Нямах никакъв шанс да ме разубедиш — заявих аз и продължих да разсъждавам на глас. — Хуан умее да управлява хеликоптер, а аз съм по-силна от него, така че той ще е по-подходящ да го направи, ако се наложи евакуация. А ако посмееш да ме отпратиш по бързата процедура, като ми фраснеш един и ме натовариш на хеликоптера, ще се върна на работа на пълен работен ден и ще поемам мисии, от които косата ти ще стане още по-бяла, отколкото е сега.

Боунс ме целуна бързо и почти свирепо.

— Дяволска жена. И ти си се научила да четеш чужди мисли, а? Добре тогава, последвай примера ми и се преоблечи. Пуловерът ти е прекалено обемист и ще ограничава движенията ти.

Аз просто съблякох пуловера, оставайки по сутиен, анцуг и маратонки. Нямах време да се качвам горе и да търся по-подходяща

блуза. Започнах да се въоръжавам с привичната ми бързина, като затяхах с колани кинжалите на кръста, на бедрата и ръцете си.

— Ще послушаш ли поне един мой съвет? — попита Боунс, като ми подаде меч. — Вземи го. Не знаем с кого ще се бием и среброто може да не помогне. Ще замръзнеш така, Котенце.

— Това не е ли най-малката ни грижа? — отвърнах със смях, който прозвуча по-скоро напрегнато, отколкото весело. — Сега поне нищо не ми пречи да се движа, а това е най-важното.

— Права си. — Боунс съблече своя пуловер и го хвърли на пода до моя. Повечето вампири и гули последваха примера му. Голите им гърди блестяха под светлината на полилея, докато всеки подбираше оръжията си. Дори тук се чуваше, че стъпките отвън приближават.

Менчерес слезе долу. Досега не го бях виждала, но той очевидно беше чул за случващото се, защото кожата на тялото му не се виждаше от накачените по него оръжия.

— Да излезем на поляната. Ще се разпръснем в двора и ако се наложи, ще се оттеглим обратно в къщата — каза Боунс. — Зиро, събери хората и ги затвори в килиите долу, тъй като те са най-сигурното убежище. Разрешавам ти да употребиш физическа сила, за да успириш непокорните, особено майка й.

Би трябвало категорично да възразя, но сега не ми беше до това. Излязохме в стройна редица и заехме позиция около къщата. Навън използвахме жестове вместо думи, като вампирите и гулите се движеха с такава скорост, че всеки военачалник би се радвал да е техен командир. Разбира се, те бяха преживели много пълководци. Опитът ги бе направил перфектни.

От ледения вятър започнах да треперя. Да, навън цареше голям студ, но той нямаше да ме убие и не ме грозеше хипотермия. В крайна сметка бях наполовина вампир, така че кръвта ми нямаше да замръзне. Това обаче не означаваше, че не искам да съм безчувствена към студа като моите другари. Вампирите и гулите може и да не го обичаха, но само моите зъби тракаха.

— Добре ли си, съкровище? — попита Боунс, без да откъсва очи от дърветата пред нас. Бяхме в самия център на поляната пред къщата и се надявах това да не се окаже фатално.

Стиснах зъби, за да спра тракането им.

— Като започне боят, това ще мине.

Долових движение от едната ми страна. Тейт се промъкна безмълвно до мен, като бутна Спейд настрана.

— Остави го — намеси се Боунс, когато Спейд понечи да го блъсне назад. — В това го бива най-много.

Тейт искаше да отговори нещо, но така и не разбрах какво. Той отвори уста, но точно в този момент от гората се показа първата мистериозна фигура и думите му секнаха. Тялото на Боунс се напрегна — студено и твърдо като ледените висулки на стрехата. Спейд тихо подсвири, а някой промърмори нещо, което прозвуча като молитва.

— Мили боже! — прошепнах аз, усещайки как във вените ми пропълъзява съвсем друг студ. — Какво е това?

Отговори ми Менчерес, който се приближи зад нас, и трябваше почти да крещи, за да го чуем, тъй като съществото внезапно нададе рев и се втурна към нас, мляскайки противно с полуизгнилите си устни.

— Това е смъртта.

ГЛАВА 30

В старите филми зомбитата изглеждат почти комични. В съвременните продукции ги представят по-достоверно: изпъкнали очи с безумен поглед, висяща на парцали плът, прегърбена фигура, настървени от глад. Някои от тези срещу нас бяха по-разложени от други и оголените им кости проблясваха в мрака, когато се заклатушкаха напред. Ала по едно нещо всички си приличаха — бяха прегладнели, а ние бяхме храна.

Когато от гората излезе първото зомби, Менчерес се вцепени като всички нас. Обаче след загадъчното си изявление той започна да бълва такива непривични за него ругатни, че аз мигновено се отърсих от съзерцанието на приближаващата орда.

— И в най-безумните си фантазии не съм допускал, че тя би направила подобно нещо — заключи той. — За това ще има разплата. Може възмездието да не е от мен или от някой от вас, но един ден ще ѝ бъде потърсена сметка.

Думите му не звучаха никак успокояващо. Тъкмо обратното, звучаха като надгробно слово.

Боунс разтърси силно Менчерес, като го стисна за рамото.

— Нямаме време да обсъждаме способността на Патра да върши злини. Тези същества — той кимна към зомбитата, които вече бяха на трийсетина метра от нас — могат ли да бъдат убити?

Менчерес се отърси от вцепенението и лицето му стана сурово. Той сложи ръка върху тази на Боунс и отвърна:

— Не.

Тази едничка дума бе казана без всякаква емоция. Като стисна ръката на Боунс, Менчерес сякаш събра всичките си сили.

— Не могат да бъдат убити — добави той, като измъкна меч от ножницата. — Те не чувстват болка, дори нямат нужда от очи, за да ни видят. Тях ги движи единствено нейната воля.

Менчерес излезе напред, като нареди на всички да останат по местата си. Зомбитата бяха на няколко метра от него и вече се

придвижваха с големи скокове. Близостта му сякаш ги настървяваше още повече и те заръмжаха страховито.

— Те са призвани да излязат от гробовете си — продължи Менчерес, като отби с невероятна бързина нападението на едно от зомбитата — и няма да се върнат в тях, докато магията не бъде развалена. Не можем да им избягаме. Където и да отидем, гробовете на стотици километри около нас ще се отворят и мъртъвците ще се втурнат след нас, убивайки всичко живо по пътя си.

Мечът му се движеше толкова бързо, че не можех да го следя с поглед. Гледах, не вярвайки на очите си, как съществата се хвърлят към него с почти същата скорост. По дяволите, какво стана с тяхното тътрене? О, мамка му!

Менчерес ги посичаше на мига. Парчета от тях хвърчаха във всички посоки, докато острието му мълниеносно описваше невероятни траектории.

— Трябва да ги задържим и да намерим предмета, който тя е използвала, за да направи това заклинание — поясни той със същия равен тон. — Трябва да е нещо нейно, донесено може би от някой от затворниците или подхвърлено от Ратлър. Ако открием този предмет и го унищожим, те ще умрат. Дотогава, без значение какво ще им причиним, те няма да се спрат.

Още докато говореше, думите му получиха отвратително потвърждение. Майко мила, дори и отсечените крайници пълзяха към нас. Едно обезглавено тяло продължи неотклонно да напредва, а отсеченият череп с демонично упорство задържа крака на Менчерес, докато той не го изрита настрана. Това беше страшно. И все пак, когато бяха разчленени, съществата определено бяха по-малко опасни. Може би имахме някакъв шанс.

— Изпрати трима души в къщата, за да открият този предмет — извика Менчерес, като размахваше меча си наляво-надясно, за да обезвреди повече от зомбитата, които приближаваха. — Може да е нещо дребно и незабележимо. Да го унищожат с всички възможни средства.

— Тик Ток, Анет, Зиро, вървете! — нареди Боунс, като кимна към тях и измъкна собствения си меч.

Те незабавно се втурнаха в къщата, освен Анет. Тя спря на прага и изгледа продължително Боунс, преди да изчезне вътре. И аз го

погледнах по същата причина: мислех, че го виждам за последен път.

— Ако имах и най-малката надежда, че ще ме послушаш, щях да изпратя теб в къщата — каза той с въздишка. — Но много добре те познавам. Обичам те, Котенце и никоя сила на тази земя или под нея не може да промени това.

Нямах време да му отговоря, пък и не беше необходимо. Всяка фибра от тялото ми крещеше моя отговор дори когато той извика на четирите дузини свои хора да извадят мечовете си.

— Патра е насъскала мъртвите срещу нас, приятели. Да ѝ върнем жеста с лихвите.

Боунс тръгна с решителни крачки, за да посрещне новата вълна отвратителни нападатели. Четири дузини бойци срещу стотици хиляди? Знаех, че нямаме шанс да оцелеем. Знаеха го и всички останали, които го последваха, стиснали здраво дръжката на меча си, в това число и аз.

— Ние съвсем не сме безпомощни — заяви с овладян глас Боунс. Ако не го познавах добре, бих казала, че звучеше даже радостно. — Много пъти през живота си сме се чувствали безсилни, но не и тази нощ. Точно сега притежаваме силата да изберем как да умрем. Дори досега да не сте властвали над никого и нищо, днес вие сте господари на този момент. И аз лично ще дам такъв отговор на тази обида, че всеки, който не е на моя страна, скъпо ще плати за това!

Боунс приключи думите си с гръмогласен рев, който бе подхванат от всички нас, без изключение. Наближаваше полунощ, ние треперехме от жажда за отмъщение, внезапно изгубили усещането за студ, както и за страх. Бях се изправяла и преди срещу смъртта, по дяволите, даже търсех да я срещна. Сега, редом с Боунс, имах възможността да поправя всяко свое лошо решение, всяка моментна проява на малодушие, всички години на колебание. Вече нищо друго нямаше значение. В този миг се превърнах в човека, който винаги съм искала да бъда — силна, безстрашна, предана. Човек, с когото можех да се гордея.

Първото зомби се хвърли към мен и в отговор мечът ми проблесна, извъртях се и го съсякох с развети от вятъра коси. Блестящият ми зелен поглед се спря на безформеното му лице и аз се изсмях звънко, изпълнена с жестока радост.

— Видя ли го? Това е сиянието на очите ми, а сега ще ти покажа какво още умея...

Първата си смъртоносна схватка бях водила, когато бях на шестнайсет. Единственото, с което разполагах, бе сребърен кръст със заострена като кинжал дръжка и даже нямах представа дали е достатъчен, за да убия с него вампир. Той свърши работа и оттогава не спирах да убивам. След тази първа схватка бях участвала в стотици сражения, но нито едно от тях не приличаше на това.

Слава богу, че беше тъмно. Светещите зелени очи на вампирите ги отличаваха от зомбитата, които продължаваха да излизат на талази от гората. Гулите по-трудно се различаваха, но пък те бяха само десет. Просто досега не бях си давала сметка колко еднакви могат да изглеждат фигурите, когато пред погледа ти постоянно се лее кръв и хвърчат парчета гнила плът или отсечени крайници. А те бяха навсякъде: отвратителни ръце и крака, които пълзяха по земята, отсечени пръсти, които се впираха като пиявици в тялото ти, и такива, които все още бяха свързани с телата на новите чудовища, продължаващи да прииждат от гората.

Бях обладана от безумното желание да убивам и посичах всичко, което се изпречеше пред мен. Вцепенението ме караше да забравя собствените си рани. Ръцете, раменете, краката ми — цялото ми тяло бе нахапано. Дори не бях сигурна дали са останали дрехи по мен. Всичко наоколо бе обогрено в червения цвят на кръвта и моята ярост. Ето защо смарагдово зеленото сияние на очите на моите другари бе опора за мен. Като ги виждах, поне знаех, че не съм сама. А определено се чувствах сама, заобиколена единствено от обезумели зомбита и нестихващи крясъци, и непрестанното проблясване на мечата ми, разсичащ сякаш безбройните пълчища от ходещи мъртъвци.

Влад имаше известно преимущество. При достатъчно време той можеше да сграбчи някое зомби и да го подпали. Жертвите му се щураха наоколо като зловещи факли, или поне това, което оставаше от тях. Ала за да ги изпепели напълно, Влад трябваше да ги задържи в ръцете си цяла минута, което означаваше, че това не бе най-ефикасният метод за справяне с тях.

Все пак от време на време зървах с крайчеца на окото си огнени сияния, чувах неописуеми писъци и разбирах, че Влад е още жив. Нещо по-важно, периодично, извисявайки се над шума на боя, до мен

достигаше глас, говорещ е английски акцент, който даваше кураж на останалите и презрително се надсмиваше над зомбитата. Боунс също беше жив. Като изключим това, няхах представа кои други бяха оцелели.

— Отстъпвайте! Отстъпвайте! — разнесе се вик.

Съществуването пред мен внезапно се разцепи надве половини. Между рухващите парчета изникна почти неузнаваемото лице на Боунс и аз спрях меч си наскреда замаха, за да не му отсека главата.

— Ела с мен — изхриптя той и ме хвана за ръката, но веднага я пусна, като високо изруга. — По дяволите, защо не извика за помощ?

Няхах представа за какво говори, но бе невъзможно да споря, тъй като ме притисна с една ръка към гърдите си, а с другата започна да посича с умопомрачителна скорост всичко, което се окажеше в обсега му. Краката ми едва докосваха земята, тялото ми се полюшваше в такт със стремителните му крачки, докато накрая ми се зави свят. Но пелената пред очите ми се разсея, когато влязохме в къщата и се втурнахме надолу по стълбите. Вече отново виждах ясно.

Вътре всичко беше изпочупено. В първия момент се обърках, защото основната битка се водеше на поляната, но след това се сетих. Не знаейки какво представлява тайнственият предмет, Анет, Тик Ток и Зиро бяха унищожавали всичко наред. Не бе останала здрава нито една мебел и оцелелите вампири и гули газеха сред останките, докато отблъскваха противните нападатели, които продължаваха да прииждат. Къщата имаше три подземни нива и само два входа към тях.

Това бе добре за нас, но от друга страна означаваше, че нямаме никакъв друг изход.

Боунс ме тикна в ръцете на Тейт, който се появи между опръсканите с кръв фигури.

— Отнеси я на най-долното ниво — извика той и се обърна. — Аз трябва да прикривам отстъплението.

— Боунс, недей — извиках, но и двамата не ми обърнаха внимание.

Тейт се обърна и се втурна с мен надолу по стълбите. Той разблъскваше всички по пътя си, като мърмореше нещо от рода на „ръката ти, ръката ти“.

Като минахме през една врата, в нас се втрениха няколко чифта уплашени очи. Бяха на младежите, обхванати от силен страх. Може би

в рекламната брошура „Стани вампир“ не се споменаваха нищо за подобни ситуации.

— Направете място! — изкрещя им Тейт и уплашени от вида му или от тона му, те бързо се подчиниха. Младежите се сгушиха един до друг, а той ме положи на пода и измъкна един нож.

— Махни се от мен, трябва да се върна там... — запротестирах аз и внезапно млъкнах. Нищо чудно, че двамата ме бяха гледали с такова странно изражение.

— Дай ми да пия малко от кръвта ти, ако можеш да си позволиш да загубиш една част — добавих, като видях ръката си. Е, или поне каквото бе останало от нея. Винаги се случва на лявата, помислих си мрачно. Първо бе изгорена от Макс, а сега и това. Ако можеше да говори, никога нямаше да спре да се оплаква.

Тя висеше на няколко оцелели сухожилия, но голяма част от нея бе изгризана до костта. Сега самата аз приличам на зомби, помислих си. Крайниците на някои от тях бяха точно такива.

— Ще те заболи, когато започне да заздравява — отвърна хрипливо Тейт, като срязва шията си и притисна устата ми към раната. — Пий повече, после кръвта ми ще се възстанови.

При нормални обстоятелства нямаше да пия от неговата кръв, било то малко или много, но сега обстоятелствата не бяха нормални. Най-важното бе да възвърна силите си, и то бързо, за да се включа отново в боя, тъй като съществата отвън не позволяваха прекъсване за почивка. Водена от тази мисъл, залепих уста за разреза, който Тейт бе направил на шията си, и започнах здраво да смуча.

Той издаде звук, който игнорирах, защото много добре знаех какво означава. Хладната кръв изпълни устата ми, аз я преглътнах и смукнах по-силно, усещайки пронизваща болка в ръката ми. Тейт ме притисна по-здраво, така че гърдите ми се оказаха плътно прилепнали към тялото му. При четвъртата глътка болката в ръката ми стана нетърпима, но при шестата намаля и се превърна в изтръпване. На деветата успях да го избутам назад с двете си ръце, задъхана от чувството за необузdana жажда, което се събуди в мен.

Когато го погледнах, очите на Тейт бяха станали изумрудени и това ме накара да се отдръпна още повече, защото изражението му издаваше, че зеленият блясък няма нищо общо с битката.

Скочих на крака, наблюдавайки с изумление как ръката ми се покрива с нова кожа като в сцена от научнофантастичен филм.

От новата кръв, която потече във вените ми, се почувствах по-необузdana, по-малко човек. Съдейки по количеството кръв, което несъмнено бях изгубила, сега съотношението в моя организъм бе шейсет на четирийсет в полза на вампира.

— Да вървим, войнико — казах отривисто. — Чакат ни зомбита за убиване.

Без да погледна назад, се втурнах нагоре по стълбите към яростния шум от битката.

Вампирите се бяха скупчили в коридора срещу входната площадка, като неумолим юмрук. Всяко зомби, което с крясък се опиташе да си проправи път през тях, бе посичано от удари с меч от всички страни. Засега се държаха, но един поглед ми бе достатъчен да видя мрачната истина. Тази барикада нямаше да издържи още дълго, защото прииждаха нови и нови зомбита.

Втурнах се натам, за да се присъединя към битката, когато се сблъсках с Анет. Тя сякаш не ме забеляза и като обезумяла, с широко отворени очи, запрати една статуетка срещу стената. Когато нищо не се случи, освен че навсякъде се разлетяха парчета стъкло, Анет отчаяно изкрещя и се обърна да търси още предмети.

— Анет! — Трябваше да я разтърся, за да привлече вниманието ѝ. — Къде са Тик Ток и Зиро?

Тя махна неопределено.

— Тик Ток е в другия край на къщата, а Зиро отиде при Анубус, за да се помъчи да изтръгне някакъв отговор, но видях шест от тези... чудовища да се втурват след него. Те проникнаха в къщата. Чух писъка на Зиро и дойдох тук. О, Кат, не мога да го намеря, не мога да го намеря.

Нямаше нужда да питам какво има предвид. Всичко наоколо бе разпердушинено на парчета.

— Просто се съсредоточи, Анет. Ще го откриеш каквото и да е то. През това време ние ще ги задържим...

Тя ме блъсна назад.

— Ти не разбираш. Сега го предадоха по новините! Гробовете се опразват, носят се слухове за същества, които са изпълзели от тях и са се насочили в тази посока. Намираме се на усамотено място, но то не е

изолирано. Не разбираш ли? Патра не се нуждае от тях, за да ни убие, много скоро тя ще знае точното ни местонахождение, защото зомбитата ще ѝ покажат пътя!

Мамка му! Това никога ли нямаше да спре? И така нашето положение от ужасно се бе превърнало в безизходно. Изненадващото бе, че бях по-скоро ядосана, отколкото разтревожена. Тази кучка не заслужаваше да спечели. И ние не бяхме божи кравички, но тя бе многократно по-лоша.

Зад гърба си чух шум, който идваше от сутерена. Письъци, боже, още пишъци. И трясък от срутваща се стена. Ето го и краят, помислих си. Не можех да го предотвратя, но можех да избира как да умра.

Измъкнах меча си, обзета от още по-голяма решителност.

— Анет, продължавай да търсиш, без значение какво. Аз отивам да се бия. Ако тази кучка иска да ни убие, трябва сама да дойде да го направи.

— Слизайте в сутерена, приятели, всички долу! — чу се нова заповед.

Две дузини бойци — единствените оцелели — започнаха да отстъпват. Запробивах си път напред към Боунс и Менчерес, които стояха в самото начало на коридора и прикриваха отстъплението. И двамата въртяха мечовете си и посичаха нападателите със зашеметяваща скорост, сякаш се бяха превърнали в смъртоносни машини. Винаги бях предполагала, че под изисканите маниери на Менчерес се крие страховит убиец. И се оказах права. Той изглеждаше като възплъщение на истински кошмар.

Влад ме сграбчи, принуждавайки ме да отстъпя. Ръцете му бяха горещи, а не студени, каквито трябваше да бъдат от мразовития въздух навън.

— Да вървим, те ей сега ще ни настигнат — извика той, като ме буташе с тялото си.

— Не, отивам при тях — изкрещях в отговор, като се помъчих да го заобиколя.

— Той е един от господарите на семейството и стои там, където трябва да бъде — отвърна Влад. — Ти обаче идваш с мен.

Юмрукът му се стовари върху главата ми. Независимо от рояка звездички, който избухна пред очите ми, успях да се шмугна под

ръката му и се втурнах напред. Той обаче ме спря, сграбчвайки ме за косата.

Изведнъж времето сякаш забави ход. Влад ме дръпна назад, краката ми се подкосиха и сред общия шум долових нечий отмъстителен и самодоволен смях.

Анет бе казала: *„Видях шест от тези същества да се втурват след него. Те проникнаха в къщата. Чух писъка му...“*

Тя бе говорила за Зиро, тръгнал към килията на Анубус. Обаче докато оттогава никой не бе чул, нито видял Зиро, в момента бе прозвучал злобния смях на Анубус. Той бе невредим, въпреки че бе окован за стената и бе заобиколен от половин дузина настървени от глад зомбита! Как бе възможно това? Отговорът можеше да бъде само един.

— Влад, трябва ли да докоснеш някого, за да се запали?

Въпросът ми го изненада толкова много, че отпусна хватката си.

— Трудно е да подпаля някого, когото не държа, но е възможно, ако съм го докосвал преди, макар че отнема повече време.

— Трудно е, но е възможно? — задъхано повторих аз.

— Да, възможно е. Защо питаш?

— Анубус е — изкрещях възбудено от притока на адреналин. — Обектът на заклинанието на Патра изобщо не е предмет. Не разбираш ли? Той е изиграл ролята на Троянския кон, а Боунс едва не загина, за да го доведат тук! Намерението ѝ е било да убие Боунс при засадата, а след това да довърши и останалите чрез Анубус, когото докарахме в къщата. Патра е знаела, че няма да го убием — кой би искал да се лиши от най-ценния си заложник?

На лицето на Влад се появи усмивка. Той ме пусна, разпери ръце и ги вдигна над главата си. Около нас цареше пълен хаос.

— Твърде далече е, за да успея да стигна до него, преди да ме повалят, но все пак да видим дали ще успея да спася положението.

— Давай, Влад — отвърнах, като развъртях меча, за да разчистя пространството около него. — Впечатли ме.

Ръцете му започнаха да излъчват сияние, но не червено, а синьо. Те озариха помещението със зловеща синьо-виолетова светлина. От дланите му захвърчаха искри, които се посипаха по косата ми, докато продължавах да посичам настъпващите зомбита.

Чу се пронизителен, агонизиращ вик. Разпознавайки гласа, се усмихнах студено на Влад.

— Привлече вниманието му, Дракула.

— Той е силен — отвърна Влад с напрегнат тон. Ръцете му бяха вече напълно погълнати от пламъци. — Трябва ли отново да ти напомням как се казвам?

— Ти, арогантен... — Пронизах с меч в корема едно опитващо се да ме ухапе зомби, извъртях се и използвах цялата си сила, за да го разсека на две. — Обичащ да е центъра на вниманието... — Не се получи, то сграбчи острието. Боже мой, тези същества бяха наистина издръжливи. — Натруфен стар прилеп... — Прас! Главата ми се удари в стената. Щеше да бъде изненадващо, ако не си бях пукнала черепа. — Какво чакаш? Не си ли царят на страшилищата? Легендарният злодей, с когото плашат децата, че ще ги изяде, ако не слушат?

Още две зомбита се промъкнаха край Боунс и Менчерес, които, опрели гърбове един в друг, се опитваха да отблъснат чудовищата.

— Хайде, Влад, трябва да защитиш репутацията си. Ако не можеш да изпепелиш един прикован към стената египетски вампир, как навремето си прогонил турците от Румъния?

Чу се силен грохот, сякаш се бе взривил електрически трансформатор, а след това нападащите зомбита изведнъж рухнаха на пода. Внезапно от застиналите неподвижни фигури започна да се издига прах, която ги покри целите, докато накрая се превърнаха в купчини пръст. Призовани от земята, те отново се върнаха в нея.

— Ти успя! — казах задъхано, като захвърлих меч и се втурнах, но не към него, а в противоположната посока.

— Разбира се — чух го да отговаря, когато две силни ръце ме повдигнаха и ме притиснаха към окървавена гърд. — А ти какво очакваше, аз съм Влад Цепеш!

ГЛАВА 31

Около трийсет секунди държах Боунс в прегръдките си, чувствах как той целува косата ми, как ръцете му притискат гърба ми и бях истински щастлива. След това чух онзи звук — приглушен стон, който достигна до мен сред виковете на ликуващите вампири. Но този стон отекна във всяка клетка на тялото ми, което бе напълно обяснимо.

— Мамо!

Втурнах се през хола към задната част на къщата, сякаш ме дръпнаха с въже. Боунс ме следваше по петите, но не бе толкова бърз като мен, не и този път. Паднах на колене, когато я видях просната в скута на Дениз, която притискаше с ръце корема ѝ. До тях лежеше зомби — сега само купчина пръст, — а майка ми бе неподвижна и бледа като смъртник.

— Не!

Викът се изтръгна от устата ми, докато вече действах, без да се замислям: измъкнах един от моите кинжали, срязах китката си, повдигнах главата ѝ и притиснах раната до устните ѝ. Острието бе стигнало до костта, така че червена течност бликаше и се изливаше в устата ѝ.

Майка ми се закашля, пое малка глътка и върху устните ѝ се появиха мехурчета въздух. Натиснах брадичката ѝ надолу и я принудих да преглътне отново.

Дениз едновременно плачеше и се молеше. Боунс я избута настрани, за да се наведе над майка ми. Той взе кинжала, който бях използвала, и също сряза китката си, като я държеше над устата ѝ, а на мен ми нареди да започна сърдечен масаж, за да ускоря разнасянето на кръвта му из цялото ѝ тяло.

Подчиних се, заслепена от сълзите, и взех да притискам и отпускам гърдите ѝ. Сърцето ѝ бе спряло да бие точно когато Боунс ѝ бе дал да пие от кръвта му. Отново и отново притисках гърдите ѝ, докато Боунс ѝ правеше дишане уста в уста.

— Това чудовище се втурна в стаята — задъхвайки се от ридания, разказваше Дениз, която също бе ранена на няколко места. — То скочи върху нея. Опитах се да го издърпам, но то бе много силно... Хайде, Джъстайна, не се предавай!

Плачът на приятелката ми бе толкова силен, че в първия момент не долових тихото туптене под дланите си. После майка ми се закашля и аз се отпуснах, а от очите ми рукогна сълзи.

— Гадно... животно... махни се... от мен — хрипливо каза тя на Боунс.

Избухнах в смях, Боунс изсумтя и се отдръпна от нея, като срязва отново дланта си и я притисна до разреза на китката ми.

— Привет, Джъстайна. Изглежда ние с теб сме неразделни.

Дениз също се засмя, после избърса очите си и се огледа.

— Къде е Ранди? Той не е ли с вас?

Усмивката ми угасна. Едва сега забележах, че Ранди не е в стаята с всички останали. Гледката на майка ми, кървяща до смърт, ми бе попречила да забележа това по-рано. Погледнах към Боунс, който се намръщи угрижено и скочи на крака.

— Защо да е с нас? — попита той рязко Дениз. — Ранди трябваше да стои тук.

Дениз се изправи с преbledняло лице.

— Искаше да помогне за намирането на предмета, използван от Патра за заклинанието. Каза, че няма да излиза от къщата. Тръгна преди дващсет минути...

Боунс се обърна и се втурна през вратата на стаята. Отидох при Дениз и хванах ръцете й. Независимо от голямата загуба на кръв, моите бяха по-топли от нейните.

— Ти остани тук — казах й. — Ще го намерим.

Светлокафявите очи на приятелката ми срещнаха моите и решимостта, която прочетох в тях, ме накара да отстъпя крачка назад.

— За нищо на света — заяви тя и ме блъсна настрана.

Не се опитах да я спра. Чувствах се замаяна, след като възбудата от битката бе взела да отслабва. Майка ми седна и се взря изумено в кръвта по разкъсаните на корема й дрехи, където допреди малко зееше смъртоносната рана.

— Мамо... — започнах аз.

— Не се притеснявай за мен — прекъсна ме тя. — Върви след Дениз.

Погледнах я благодарно и тръгнах през развалините, движейки се доста по-бавно, отколкото преди. Не бе изминала и минута, когато чух високия и пронизителен писък на Дениз. Хукнах натам, без да обръщам внимание на танцуващите пред очите ми черни петна.

Боунс бе коленичил на пода в кухнята и притискаше Дениз в обятията си. До тях се виждаше купчина от окървавени останки, примесени с пръст.

— О, боже! — прошепнах съкрушено.

— Съживи го! — изкрещя Дениз, удряйки с юмруци по гърба на Боунс. — Съживи го! Съживи го! Съживи го!

Но това бе невъзможно. Майки ми още се бореше за живота си, когато ѝ дадохме от нашата кръв, така че лечебните свойства можеха да подействат. Тялото на Ранди бе разкъсано и покрито от пръстта, която до неотдавна е била зомбито или зомбитата, които са го нападнали.

— Той е мъртъв, скъпа — отвърна Боунс, извърщайки главата ѝ, така че да не гледа ужасните останки на съпруга си. — Много, много съжалявам.

Не мисля, че Дениз изобщо го чу. Тя продължи да крещи и да ридае, удряйки с юмруци по гърдите му. Отидох при нея, опитвайки се напразно да я утеша, макар че не можех да направя нищо, за да облекча болката ѝ.

Спейд влезе в кухнята с мрачно изражение и коленичи на пода до нас.

— Криспин, ще изведе Дениз от тук. Ти трябва да отведеш Кат и останалите на безопасно място. Нямаме много време.

Боунс кимна мълчаливо. Спейд взе нежно Дениз от ръцете му и я изнесе от кухнята.

Всички бойци, които още се държаха на крака, започнаха да събират оцелелите и мъртвите за спешна евакуация. Трябваше да напуснем колкото се може по-бързо това място, преди Патра да дойде да ни довърши.

Боунс ме взе на ръце и аз не запротестирах с аргумента, че мога да вървя. Честно казано, изобщо не бях сигурна в това. Докато той си

проправяше път между изпочупените мебели в къщата, с изненада видях, че телевизорът още работи.

— Три... две... едно... Честита нова година! — поздрави Дик Кларк и моментално се разнесоха виковете на празнуващите, гърмежът на фойерверките и началните акорди на песента „Доброто старо време“. Изглеждаше невъзможно да се е случило толкова много само за два часа.

Пред очите ми притъмня, навярно от загубата на кръв, защото когато отново ги отворих, вече бяхме на поляната. Върху снега, който сега имаше особен цвят, сред купчините пръст лежах разпръснати тела. Загиналите вампири и гули се бяха превърнали в изсъхнали скелети. Усетих прилив на радост, като видях Тейт да обикаля наоколо, и се помолих Хуан и Дейв също да са живи.

Иън бе коленичил на земята. Човек лесно можеше да го различи от останалите дори и в гръб заради кестенявата му коса. Раменете му се тресяха.

Боунс ме остави да стъпя на земята и бързо тръгна напред. Менчерес го пресрещна с мрачно лице.

— Колко са? — попита той с хриплив глас. Погледът му се плъзна към няколко от изсъхналите тела.

— Още не знаем.

Боунс коленичило Иън.

— Иън, приятелю, трябва да ги вземем и да тръгваме. Никой от тях не би искал да бъдем избити, оплаквайки телата им, защото не сме имали сили да продължим да живеем. Тази нощ Патра и без това погуби твърде много от нас, не трябва да й позволяваме да погуби още.

Погледът ми отново се замъгли, но успях да видя как тримата се заеха да събират останките на някогашните им другари.

ГЛАВА 32

Първото нещо, което видях, когато отворих очи, бе лицето на Дейв. Той се усмихна.

— Здравей, Кат. Гладна ли си? Жадна?

— Жадна съм — отвърнах с хриплив глас и изпих на един дъх чашата вода, която ми подаде. — Къде сме?

Той взе празната чаша.

— В Южна Дакота и в момента се прегрупираме.

Погледнах наляво, където между плътните пердета се процеждаше ярка светлина.

— Боже мой, колко е часът?

— Около три следобед. Беше загубила страшно много кръв и трябваше да ти се направят две преливания. После Боунс реши, че е по-добре да поспиш, за да не се изтощиш съвсем, и ти даде хапчета, приготвени от Дон. Не помниш ли, че спори с него за тях и се опита да ги изплюеш?

Нищо не си спомнях. Седнах в леглото и забелязах, че по мене вече няма кръв и съм облечена с чиста тениска.

— Дон здравата се озори през изминалите няколко часа — добави Дейв. — Трябваше да задвижи всичките си връзки, за да конфискува заснетите кадри на празни гробове и изпълзелите от тях мъртъвци, както и да успокои медийната истерия, която това бе предизвикало. Слава богу, канадското правителство също не желае народът му да вярва в съществуването на зомбита, така че му оказва сътрудничество.

Изпъшках. Можех да си представя какви главоболия имаше Дон, за да прикрие случилото се.

— Каква е неговата версия?

— Разпространиха историята за слабо земетресение и предизвиканата от него лавина, която изпразнила някои от гробовете, но таблоидите все още предъвкват подробностите. Поне районът е отдалечен, ако това се бе случило в голям град, на Дон щеше да му е

трудно да открие достатъчно правдоподобно обяснение, за да прикрие този кошмар.

— Земетресение и лавина? Това ли твърди той?

Дейв сви рамене.

— Предполагам, че е най-доброто, което е могъл да измисли за толкова кратко време. То донякъде обяснява разораните гробища. Освен това заяви, че вероятно хората са взели за зомбита шокираните свидетели на събитието, обикалящи в мръсни дрехи из околността. Знаеш как е. На хората не им се иска да повярват в истинността на това, което са видели. Обикновеният човек е по-щастлив, ако смята, че не съществуват свръхестествени неща.

— Къде е Дениз?

Горкият Ранди. Ако не бях аз, той никога нямаше да се окаже забъркан в това.

— Тя спи. Спейд ѝ даде по-малка доза от твоите успокоителни. Сега сънят е най-доброто лекарство за нея.

— Дейв... кой друг не оцеля?

Лицето му помръкна.

— Знаеш за Ранди. Зиро също загина, както и Тик Ток...

Той продължи да изрежда и всяко ново име караше сърцето ми да се свива от мъка. Някои от загиналите познавах лично, други не, но всеки от тях бе непрежалима загуба. Дейв приключи, изброявайки над осемнайсет вампири и гули — съкрушителна равносметка! Освен Ранди, бяха убити още четирима от хората. Боунс сигурно бе съсипан от скръб.

— Къде е Боунс? — попитах, като спуснах крака от леглото.

— На долния етаж. Обаче първо не е лошо да си obuеш някакви панталони.

Погледнах надолу и разбрах какво има предвид, все пак досега завивките ме покриваха.

— О, извинявай. Не бях забелязала...

Той се усмихна леко.

— Не се притеснявай, ти си ми като сестра. И в качеството си на твой приятел, ще те посъветвам да си измиеш зъбите. Дъхът ти е ужасен.

Следвайки съвета на Дейв, си измих зъбите и лицето и се облякох. Останах боса, защото не си направих труда да си потърся

обувки. Дейв ме придружи до затворената врата на салона и си тръгна.

В стаята ме посрещна Боунс и аз дълго го държах в обятията си. Бе напълно безсмислено да го утешавам, затова не казах нищо.

Иън също беше там. След битката той не се беше изкъпал или преоблякъл и бе все така гол до кръста, омазан с кръв и мръсотия.

— Нямаше да е зле да бе разрешила загадката по-рано, Червенокос жътварю — заяви той с горчивина. — След като половината от нашите другари бяха погубени, ползата от блестящата ти идея не е кой знае колко голяма.

Премигнах, изненадана от неговата враждебност. Преди да успее да отговори каквото и да било, Боунс вече го бе сграбчил за гърлото.

— Ако кажеш още една обвинителна дума срещу нея, ще изгубя и малкото търпение, което ми е останало — изръмжа той. — Ако не беше тя, сега всички щяхме да сме мъртви, или си забравил това?

Тюркоазените очи на Иън заблестяха ярко.

— Затова пък не съм забравил защо всички ние бяхме въввлечени в тази война. Именно заради нея! Нейните рани бяха лечими, Криспин, но за нашите приятели, които лежат в съседната стая, не можеш да направиш нищо, нали? Колко души още трябва да платят с живота си, за да бъде отмъстена наранената гордост на една жена?

— Боунс, недей!

Менчерес се появи неизвестно откъде в критичния момент. Последва светкавично движение, чу се силно хрущене и Боунс бе запратен настрани, но без една ръка. Писъкът ми бе заглушен от вика на Спейд, който дотича точно в този момент.

Иън се втренчи изумено в ръката, която все още стискаше гърлото му, но вече започваше да изсъхва. Изтичах до Боунс, но той ме заобиколи и се насочи към Менчерес.

— Имаше ли основателна причина да ми попречиш да отмъстя за обидата, прагосподарю?

Цялата се напрегнах. Ако Боунс и Менчерес започнеха бой, щеше да настъпи същински ад.

— Канеше се да откъснеш главата на Иън — отговори старият вампир. — След това щеше да съжаляваш по много причини. Мисля, че вече дадохме достатъчно поводи на Патра да ликува. Не е нужно да съкращаваме още редиците си.

Иън изглеждаше леко замаян от последните събития. Той тръсна глава, сякаш да проясни мислите си, после се втренчи в мен и Боунс с леко недоумение.

— Боже, Криспин, не знам какво ми стана — каза задъхано той. — Нямах основание да се нахвърлям така върху вас. Моля и двамата ви да ми простите.

Боунс понечи да прокара пръсти през косата си, но спря, виждайки, че ръката му е израснала само наполовина, и изсумтя невярващо:

— Тази ръка ми служеше двеста четирийсет и седем години. Не съм предполагал, че ще я загубя, докато се опитвам да ти откъсна главата. По дяволите, трябва да се стегна.

— Сега, повече от всякога, всички ние трябва да се стегнем — каза Менчерес.

— Така е — съгласи се Боунс и от погледа, който му хвърли, косъмчетата на врата ми настръхнаха. — Особено ти, прагосподарю, защото това трябва да приключи.

Влад влезе в стаята. Той се огледа, долови напрежението в погледите на Боунс и Менчерес и мълчаливо седна.

— Знам какво имаш предвид — въздъхна тъжно Менчерес — и ти казвам, че не мога да го направя.

Боунс с един скок се озова до него.

— Истината е, че или ти, или тя ще бъдете мъртви, и то скоро. Каквото и да означава Патра за теб, каквито и тайни надежди да храниш, че съдбата ще се намеси в последния момент, за да оправи нещата, ти най-добре от всички знаеш какво е действителното положение. Казвал си ми да не се съмнявам в твоите видения, а сега протакаш с надеждата, че може и да си сгрешил. Но не е така, ето защо трябва да сложиш край на това, тъй като носиш отговорност за твоето семейство, а сега и за моето.

Бях объркана. Доколкото знаех, Менчерес не криеше Патра в задната стая, така че как би могъл да сложи край на тази война, както намекваше Боунс? Доловил мисълта ми, Влад се наведе напред.

— Нима не разбираш, Кат? Когато Патра те бе впримчила в смъртоносния кошмар, кой бе наясно как да развали заклинанието? А снощи, когато ни нападнаха зомбитата, кой знаеше, че единственият начин да бъдат спрени е да се унищожи насочващият ги предмет?

Менчерес. Така че, ако той познава толкова добре заклинанията, че да знае какво ги разрушава... тогава той също така може да ги прави.

Един поглед към пепелявото лице на Менчерес потвърди думите на Влад. В следващия момент застанах лице в лице с него.

— Длъжен си. Тя няма да спре! Искаш ли да видиш всички около теб мъртви? Защото това ще се случи, ако не направиш нещо.

— А ти би ли могла? — отвърна той. — Ако ставаше дума за Боунс, би ли могла да го осъдиш на смърт? Би ли могла с лекота да го изпратиш в гроба?

Той замълча, показвайки такива неподправени чувства, каквито не подозирах, че изпитва. Изведнъж всичко ми стана ясно. Той все още я обича, дори и след всичко, което бе направила. Горкият нещастник.

Подбирайки внимателно думите си, отвърнах:

— Не твърдя, че знам колко ти е трудно, Менчерес, и ако това бе Боунс, аз също щях да се разкъсам от съмнения. Но... — замълчах и погледнах в очите своя любим мъж, — ако някога стигнеш толкова далеч, че се опиташ и успееш да убиеш тези, които обичам, и покажеш ясно чрез многобройните си постъпки, че няма да спреш, докато не унищожиш мен и скъпите ми хора, тогава ще те убия.

Боунс отвърна на погледа ми и на устните му заигра лека усмивка.

— Това е моето момиче.

После той отново погледна Менчерес.

— Не мога да ти предложа никаква утеха, но ти обещавам едно: бърза смърт за Патра. Тя не я заслужава. Бях се заклел да подложа всеки, който заговорничи срещу жена ми, на много дълги и страшни мъчения, но заради теб ще отстъпя от думата си, ако сега направиш това, което си длъжен да сториш.

В очите на Менчерес блеснаха зелени искри и от него заструи такава енергия, че потреперих.

— Заплашваш ли ме?

Боунс дори не трепна.

— Аз управлявам съвместно с теб семействата ни и заявявам моите намерения към врага, който погуби наши хора. Трябва да помниш на чия страна си. Не виждаш ли, че Патра залага именно на увереността си, че ти не си способен да я убиеш?

Менчерес дълго остана мълчалив. Очите на всички в стаята бяха приковани в него. Тогава той най-сетне се изправи, потискайки могъщия си гняв като птица, която свива крила.

— Така да бъде. Снощи Патра насъска срещу нас обитателите на гробовете. Тази вечер ще ѝ отвърнем със същата монета.

ГЛАВА 33

На притъмняващото небе заблестяха звезди. Менчерес се намираше в средата на поляната. Бяхме изринали снега, така че голямата покривка за маса, постлана на земята, да не се намокри. Докато гледах Менчерес, седнал по турски пред нея, дузината вампири, застанали зад него, и костите, подредени върху белия ленен плат, не можех да се отърся от чувството, че виждам някаква пъклена версия на „Тайната вечеря“.

Никой от нас не знаеше какво ще се случи. След като бе направил загадъчното си изявление, Менчерес просто ни бе казал да се подготвим за битка при залез-слънце и след това се бе оттеглил в стаята си. Донякъде очаквах, че той ще избяга през някой прозорец на горния етаж, но Боунс бе уверен, че Менчерес ще спази обещанието си, и ето че той беше тук.

Малко по-рано бях позвънила на Дон, за да го предупредя, че нещо ще се случи тази вечер. Може би ако бе предварително подготвен, щеше да измисли по-добра история от тази за лавини и малки земетресения. Проблемът бе, че не можех му кажа къде ще се състои това събитие. Нито по кое време. Нито в какво ще се изрази то. Не можех да му предоставя и никакви други подробности, които биха му позволили да сведе до минимум евентуална човешка намеса и да предотврати шума в медиите, както язвително ми отвърна той.

Е, тъй като не разполагах с такива подробности, можех да му съобщя само онова, което знаех. Напълно разбирах раздражението на чичо ми. Предупреждавах го, че за втора поредна нощ се очаква нападение от оживели чрез черна магия мъртъвци, но не можех да кажа дали те ще изпъзят от гробовете си, или ще се посипят от небето. Дон определено имаше основание да се ядосва. А аз си имах и други проблеми, освен как да се опази в тайна съществуването на вампирите. Трябваше да остана жива. Така че се бях подготвила за битката: бях облякла обичайния си черен костюм от еластично трико и

се бях въоръжила с различни кинжали, меч, пистолети, заредени със сребърни куршуми, и дори с няколко гранати.

— Искам всички да запазите мълчание, докато не приключа — каза Менчерес и това бяха първите думи, които произнесе, откакто бе седнал пред костите.

И как ще разберем кога ще настъпи този момент? — помислих си аз. Когато се поклониш? Когато земята се отвори и от нея започнат да изпълзват чудовища? Споменът за тези ужасни полуразложени създания изникна в съзнанието ми и аз потръпнах. Уф, предпочитах никога повече да не зървам никое от тях.

Нещо затрептя във въздуха, насочвайки вниманието ми обратно към египетския вампир. Главата му бе наведена и дългата коса скриваше лицето му, но през черните кичури видях зеленото сияние на очите му. Стоящият до мен Боунс потрепера и аз го погледнах крадешком. Той изглеждаше като обсебен от Менчерес. Хванах ръката му и веднага я пуснах, разтърсена от електрическият заряд, който се излъчваше от него. Каквото и да правеше старият вампир, то се отразяваше и на Боунс. Очевидно след обмена на кръв между тях съществуваше силна връзка. Това ме тревожеше, въпреки че и самата аз не знаех защо.

Внезапно костите на вампирите, загинали предната нощ, се отделиха от покривката. Те се издигнаха във въздуха, образувайки кръг около Менчерес, а после започнаха да се въртят около него.

Отначало обикаляха бавно, сякаш дърпани от невидими нишки, но след това скоростта им се увеличи. Те се въртяха все по-бързо и по-бързо, докато вече не можех да различавам нищо друго, освен черепите, ухилени злоещо, които се люлееха от почти ураганния вятър. Косата на Менчерес литна във всички посоки и аз изпитах усещането, че по мен лаят милион невидими мравки. Енергията, която се излъчваше от него, стана толкова силна, че нямаше да се учудя, ако видех мълния да се стоварва на мястото, където седеше той.

Въртящите се около Менчерес кости се взривиха със силен тътен и го обвиха в облак от фин бял прах. Сграбчих ръката на Боунс, без да обръщам внимание на електрическият заряд, който сякаш ме прониза цялата, и се втренчих изумено в превърналите се в прах останки на неговите приятели. Прах при праха, помислих си машинално.

Менчерес току-що бе взривил всичко, което бе останало от тези смели мъже. Защо?

Без да вдига глава, той взе един кинжал от скута си и го заби право в сърцето си.

Зяпнах изумено и от гърлото ми се изтръгна глух стон, когато Менчерес завъртя острието. Сигурно е от стомана, а не от сребро — мина ми през ума. Иначе щеше да бъде мъртъв като загиналите вампири, чиито останки се сипеха върху него като сивкав сняг.

От раната бликна силна струя тъмна кръв, сякаш изтласкана от биещо сърце. Гъстата пурпурна течност заля дръжката на кинжала, ръцете и дрехите му. Обаче не след дълго вниманието ми бе привлечено от нещо друго. С нарастващо изумление гледах как смесената с кръвта прахообразна субстанция от костите на загиналите вампири започна да набъбва, после да се разделя и от нея да се оформят фигури.

— Madre de Dios!^[1] — промърмори Хуан, нарушавайки заповедта на Менчерес да пазим мълчание.

Моите собствени мисли не бяха толкова набожни. Какво ставаше, по дяволите?

Пред погледа ми около Менчерес заизникваха призраци. Той мърмореше нещо на непознат за мен език и мъглявите фигури взеха да нарастват. Те нарастваха, докато накрая не заприличаха на оживели човешки сенки. Аз можех да виждам през тях, но в същото време бяха триизмерни. Обемни, полупрозрачни фигури на голи мъже. Един от тях се обърна и Боунс тихо простена. Ранди — помислих си шокирано. — Това е Ранди!

От костния прах, който обвиваше Менчерес, се оформяха нови и нови фигури. Кинжалът бе все така забит в гърдите му, раната продължаваше обилно да кърви и аз се зачудих как изобщо у него бе останала някаква кръв. Но колкото повече се обезкървяваше той, толкова по-ясни изглеждаха фигурите, докато взех да различавам лицата на привиденията. Сред тях беше Тик Ток, малко по-встрани видях Зиро, после, о, боже, отново Ранди...

Едва когато около него застанаха всичките двацет и трима души, които бяха загинали предната нощ, Менчерес измъкна кинжала и проговори:

— Това не са нашите приятели. Те не познават никого от вас и не помнят нищо за живота си. Те са проекция на безумната ярост, която се е запазила в останките на загиналите. Аз призовах тази ярост и ѝ дадох форма. Сега те ще се устремят към тяхната убийца, водени от непреодолимото желание да ѝ отмъстят. Единственото, което трябва да направим, след като ги освободя, е да ги последваме. Те ще ни отведат при Патра, където и да се крие тя.

Преди да успее да осмисля казаното, той произнесе някаква непозната дума и фигурите се втурнаха в нощта като изстреляни от невидими оръдия. Леле, колко бяха бързи. Как щяхме да ги следваме?

Менчерес се изправи, вдигна ръце... и аз стреснато изкрещях. Земята внезапно се оказа на шест... девет... петнайсет и повече метра под краката ни.

— Трябва да побързаме — чух го да казва, докато се оглеждах, констатирайки, че всички, които допреди малко стояха на поляната, бяха във въздуха и сега летяха шеметно в нощта, сякаш носени от мощно течение. — Те скоро ще я намерят.

Патра се бе спотаила в изоставен хотел на около сто и трийсет километра от нашата къща по права линия. Боунс ме държеше здраво в прегръдките си, но това не бе необходимо, тъй като умопомрачителната сила на Менчерес продължаваше да ни носи напред. И в най-смелите си фантазии не си бях представяла, че е възможно за вампир да направи подобно нещо, но ето ние летяхме на вълшебното енергийно килимче на Менчерес след жадните за отмъщение призраци, които той бе призовавал. За значението на това щях да размишлявам по-късно. Например, докато пишех доклада си за Дон и докато си представях как се променя цвета на лицето му, четейки го.

Хотелът се намирал насред един бедняшки квартал. Съдейки по шумовете, които долавях, районът не беше много населен. В действителност най-вероятно скоро щеше да бъде разчистен за ново строителство, защото в околностите зърнах булдозери и други строителни съоръжения. Менчерес ни свали на около сто метра от хотела. Откъде бе сигурен, че Патра е в него? Защото видяхме как призраците се устремиха право към сградата, минавайки през стените,

сякаш те не съществуваха. Хитър трик. Много по-добре, отколкото да се качваш по стълбите.

— Трябва да си пробиете път през стражата й — каза той дрезгаво на Боунс, като посочи хотела. — Не мога да дойда с вас. Ако бъда убит, призраците ще се разпаднат, а те са единствените, които могат да попречат на Патра да воюва с вас.

Призраците определено бяха започнали да действат. Миг след като бяха изчезнали в сградата, оттам се разнесоха изпълнени с ужас пронизителни писъци.

— А защо просто не я убиеш лично? — изтърсих аз. — Щом можеш да призовеш отмъстителни призраци и да пренесеш по въздуха две дузини хора на почти сто и трийсет километра, това би било за теб лесно като детска игра.

Менчерес се олюля, сякаш щеше да рухне на тротоара.

— Не мога — прошепна той. — Дори и сега не мога.

За момент изпитах жал към него, но бързо потиснах това чувство. Той може още да обичаше Патра, но тя не изпитваше същото към него, и всички ние щяхме да загинем, ако тази жена не бъдеше заличена от лицето на земята.

Боунс му хвърли хладен поглед.

— Аз ще спазя обещанието си. Ще те вземем оттук, когато всичко приключи. Хуан, Дейв, останете с него. Гледайте никой да не припарва наблизко.

Хуан понечи да протестира, че го оставят в тила, но един предупредителен поглед го накара да замълчи. Боунс разкърши пръсти и се обърна към хотела.

— Добре, приятели. Да приключваме с това.

Патра сигурно бе поставила няколко охранители на стража около хотела. Вероятно имаше такива на прозорците, на покрива, в мазето и на самия вход. Но внезапното нахлуване на двацет и тримата разярени призрака явно им бяха отвлекли вниманието. Освен непрестанните писъци на Патра — какво ли правеха с нея? — се чуваше трополенето от краката на множество хора, тичащи по стълбите, нови викове, пистолетен изстрел и още няколко странни пукота. Погледнах към Боунс и си помислих: „Колкото и да са разгневени тези призраци, те все пак са безплътни. Тогава какво ли правят, та отвътре се носи грохот като от Трета световна война?“

Той сви рамене.

— Има само един начин да разберем.

Щом стигнахме до входа на сградата, се оказа, че каквито и охранители да са били разположени там, вече ги нямаше. Спейд се намръщи и поклати глава, сякаш казваше: „Тук има някакъв капан.“ Откачих четири гранати от колана си, дръпнах щифтовете и ги хвърлих вътре. След секунда стъклата на прозорците се разхвърчаха на парчета и цялата сграда се разтресе от взрива. Ако някой ни бе дебнал там, вече не съществуваше.

Втурнахме се вътре, като вампирите се разпръснаха наляво и надясно. Дватамата с Боунс продължихме да тичаме приведени напред. Крясъците и ужасните шумове, които идваха от горните етажи, станаха по-силни. Най-накрая видяхме около дузина вампири да излизат тичешком през една врата, която се намираще под главното стълбище. Те паднаха, покосени от градушка от сребърни куршуми, преди да имат възможност да отстъпят.

— Къде са всички? — попитах тихо Боунс. Освен тази незначителна група от дванайсет вампири, приземният етаж изглеждаше шокиращо пуст.

Той наклони леко глава и се послуша.

— На горния етаж има още. Обаче нещо ги разпердушинва там. Сигурно са призраците, но не мога да си представя как.

Съгласих се с него. Съдейки по шума, горе цареше същински хаос. Чуваха се писъци, трополенето от тичащи крака и онзи странен тупкащ шум, какъвто не бях чувала досега. Каквото и да ставаше, Патра още бе жива. Тя крещеше най-силно.

Боунс вдигна три пръста, показвайки на отряда ни да се раздели. Осем от нас щяха да поемат по стълбите, други осем щяха да се изкатерят по външната стена на хотела, а останалите осем — през асансьорните шахти. Съдейки по шума, главните бойни действия се водеха на деветия етаж, почти до върха на сградата, така че това бе мястото, към което се насочихме.

Бяхме стигнали до третия етаж, когато малка група вампири се втурна надолу по стълбите.

Те бяха омазани с кръв, дрехите им бяха разкъсани и дори не погледнаха към нас. Ала това не ме спря да изпразня в тях един пълнител със сребърни куршуми от моя М-16. Те рухнаха на стълбите,

покосени от изстрелите ми и от тези на мъжете, открили огън след мен. Разбира се, предпочитам кинжалите, но така бе по-лесно, когато трябваше да убиваш от по-голямо разстояние.

На горните етажи шумотевицата се усили. Нещо предизвикваше всеобща паника. Със сигурност това не можеше да се дължи единствено от появата на призраците. Искан да кажа, че да, те наистина изглеждаха страшно, но пък не се появяваха на детско пижамено парти. Това бе крепостта на мастер вампир, който бе живял още преди Христос да се появи на земята. Очакваше се, че ще е малко по-трудно да уплашиш вампир.

— Изглежда твърде лесно — прошепна Иън сякаш в отговор на моите мисли.

Влад му хвърли ироничен поглед.

— Никога не подценявай способността на Патра да се появи изневиделица.

— Бъдете нащрек — каза Боунс. — Каквото и да се случва, е на най-горния етаж. Хайде да се присъединим към купона.

Докато се качвахме по стълбите, срещнахме още две групи вампири. Всички бягаха надолу, сякаш ги гонеше самият дявол, което превърна елиминирането им по-скоро в клане, отколкото в битка. Колкото повече приближавахме, толкова по-безумна бе суматохата над нас. Накрая стигнахме до етажа, където шумът бе най-силен, и следвайки ужасните писъци, се насочихме към стаята, откъдето идваха те.

Вратата бе отворена и не се охраняваше от никого. Влад изстреля пред нас едно огнено кълбо, но тази предпазна мярка се оказа напълно излишна. Влязохме в помещението, без никой да ни се нахвърли, и щом се озовахме вътре, аз се заковах на място.

Патра, далеч не толкова елегантна и внушителна като при последната ни среща, се гърчеше на пода. Кръв течеше от носа, устата, очите и други части на тялото ѝ. Около нея — боже, и в самата нея — гъмжеше от призраците. Те се увиваха около тялото ѝ като сиви змии, удряха я, проникваха в тялото ѝ само за да излязат от другата страна, и това се повтаряше отново и отново. Тя продължаваше да крещи за помощ на няколко езика.

Пред очите ни един обезумял от страх вампир, който е бил на не повече от петнайсет години, когато е бил превърнат, бе отхвърлен

настрани от нея с две липсващи ръце. Най-близкият до него призрак — това не беше ли Зиро? — се пхна в гърдите му и изчезна от погледа ми. Вампирът изкрещя, след това се разнесе пукащ звук и той се пръсна на парчета. Главата, краката и торсът му се разлетяха в различни посоки. Призракът се появи от останките на тялото му, задържа се за секунда във въздуха и след това се хвърли към Патра, като се сля с другите мъгляви сиви форми, които я покриваха.

Около нас лежаха телата на загиналите охранители. Бяха няколко десетки и всички изглеждаха така, сякаш бяха взривени отвътре. Парчета от тях, дрехите и оръжията им бяха разпръснати навсякъде. Смъртоносните сенки, които бяха извършили тази невероятна касапница, не ни обръщаха никакво внимание и продължаваха безмилостно да измъчват Патра.

Тя се гърчеше в агония, кожата ѝ се издуваше на огромни мехури всеки път, когато някой от призраците проникваше и излизаше от тялото ѝ. Бях сигурна, че вътрешностите ѝ са станали на каша от това. Виждайки какво бяха направили с охранителите ѝ, разбрах, че ако са искали, те са можели да я убият. Фактът, че все тя още бе жива, подсказваше, че целта на отмъщението им бе много по-зловеща от обикновена смърт.

Боунс вдигна ръка.

— Всички да се отдръпнат! — извика той и измъкна кинжала си.

Хвърлих отчаян поглед към останките на охранителите.

— Ако се приближиш до нея, тези призраци ще те разкъсат на парчета!

Той погали леко бузата ми.

— Не и мен. Не разбираш ли? Менчерес е знаел, че ще се стигне до това. Той го е видял. Затова ме е избрал да сподели силата си с мен. Тя все още ни свързва, така че аз съм единственият, на когото те няма да причинят зло. Усещам го... и тъй като те не могат да наранят Менчерес, не могат да наранят и мен.

Боунс отпусна ръка и тръгна към Патра. Не мисля, че тя изобщо усети присъствието му. Жената явно не чуваше и не виждаше нищо, въпреки че очи ѝ бяха отворени. Кръвта ѝ продължаваше да изтича, а тя бе заобиколена от безмилостните, жадни за мъст останки на мъжете, загинали предната нощ от нейното заклинание.

Когато Боунс се приближи на няколко крачки от нея, една от сивкавите фигури се надигна от тялото ѝ и се хвърли към него. Направих крачка напред, но викът му, който изплющя като камшик, ме спря.

— Назад!

Не бях единствената, която спря. Същото направи и съществото, в чието лице е болка разпознах Тик Ток, поне такъв, какъвто беше преди. Единственото, което бе останало от него, бе една обхваната от ярост сянка. Призракът спря, увисвайки във въздуха на мястото си, въпреки че потръпваше от едва сдържано желание да се нахвърли върху Боунс.

Той от своя страна продължи да върви напред. Неволно сграбчвах дръжките на ножовете си, после ги пусках с безсилие: оръжията ми не можеха да ми помогнат срещу разярени привидения! Другите призраци постепенно престанаха да измъчват Патра и насочиха свирепите си погледи към Боунс. Той отново протегна ръка срещу тях, възпирайки ги.

— Назад!

Боунс произнесе отчетливо думата и аз почувствах във всеки звук излъчващата се от него сила. В отговор призраците взеха да отстъпват при всяка негова крачка. Скоро те напуснаха тялото на Патра, но приклекнаха заплашително на пода близо до мястото, където тя лежеше.

След няколко секунди Патра престана да се мята неистово и безбройните рани по тялото ѝ започнаха да заздравяват. Прекрасните ѝ черни очи взеха да се проясняват от безумния ужас, но след това се ококориха отново, когато видя кой се е надвесил над нея.

— Ти си мъртъв! — възкликна Патра, сякаш самото произнасяне на думите щеше да ги превърне в реалност. Тя понечи да се отдръпне от Боунс, но спря, като видя, че така ще се приближи към дебнещите с тихо ръмжене призраци, и се огледа за помощ.

— Не, скъпа — отвърна мрачно Боунс. — Ти си мъртва.

Погледът на Патра се плъзна по останките на загиналите ѝ охранители, по нас, които стояхме до вратата, стиснали оръжията си в бойна готовност, и по призраците, които образуваха непробиваема преграда зад нея, и по лицето ѝ си пролича, че най-последно е осъзнала

жестоката истина. Тя наистина бе попаднала в капан. Патра отметна глава назад и нададе яростен вик:

— Проклет да си, Менчерес! Нямах ли никаква милост?

Удивих се на безочието ѝ. След всичко, което бе направила, очакваше, че Менчерес наистина ще дойде и ще я спаси? Знаейки много добре, че след това ще се опита да го убие при първа възможност?

Боунс я хвана, когато тя понечи да изпълзи настрани. Тя се дръпна, като се помъчи да избие кинжала от ръката му... и точно в този момент Менчерес се показва иззад гърба на Спейд.

Патра замръзна за секунда. Умоляващият ѝ, изпълнен с отчаяние поглед срещна неговия. По лицето на Менчерес се стичаха розови сълзи. Напрегнах се, тъкмо се чудех дали ще трябва да скочим всички върху него, за да му попречим да се намеси, когато той наведе глава.

— Прости ми — прошепна глухо.

Боунс заби кинжала си дълбоко в гърдите на Патра, рязко го завъртя и тялото ѝ застина. Широко отворените ѝ очи останаха приковани върху Менчерес с израз на болка и искрено изумление. Тогава, безмилостна като самото време, смъртта изопна чертите на лицето ѝ. Кожата ѝ взе да губи медния си блясък и когато Боунс пусна тялото ѝ на пода, то вече бе започнало да изсъхва.

Зад нея неизвестно откъде задуха вятър. Под неговия порив двайсет и тримата призрака бавно се разпаднаха, оставяйки след себе си само тънък слой сива прах на пода. От устата на Боунс се изтръгна дълбока въздишка:

— Навярно сега ще можете да почивате в мир, приятели мои. Някой ден ще се срещнем отново.

[1] Света Богородице (исп.). — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

След седмица погребяхме Ранди. Дон изготви фалшиви документи, така че да изглежда, сякаш е станал жертва на трагична автомобилна катастрофа. Толкова тежка, че се налагаше ковчегът да бъде затворен. По мое настояване Дениз отседна при мен и Боунс. Тя се обвиняваше, че не е накарала Ранди да остане с нея, вместо да напусне онази стая, за да ни помогне. Опитвах се да я утеша, но сама си давах сметка, че съм безпомощна. Единственото, което можех да сторя, бе да я подкрепям. Можех да направя поне това.

Менчерес сам погребя Патра. Не знаех къде. Боунс също не знаеше, но не го и интересуваше. Беше му достатъчно, че тя е мъртва.

Същото се отнасяше и за оцелелите членове на семейството ѝ. Някои потърсиха защита при други мастер вампири. Някои предпочетоха да останат независими, а имаше и такива, които се обърнаха към Боунс, надявайки се на неговата милост. Той я проявяваше в зависимост от тяхното място в йерархията на приближените на Патра. В края на краищата тя бе съществувала като вампир доста дълго време и избиването на всички от семейството ѝ щеше да се превърне в масово убийство в епичен мащаб.

На някои от подчинените ѝ, които я бяха следвали поради липса на избор, Боунс предложи сделка. Те му разкриха подробности за нейното богатство, а той им даде правото да живеят, без да се озъртат през рамо. Обаче с най-приближените на Патра, Боунс не преговаря. Той се възползва от част от зашеметяващото ѝ богатство и обяви награда за тяхното елиминиране. Примамени от високата цена, мнозина ловци на глави изпълзяха от убежищата си, за да ги открият.

Не бяхме виждали Менчерес от нощта, в която прибра тялото на Патра и замина. Това бе преди повече от два месеца. Той се обаждаше по телефона, но не казваше къде е. Боунс не го притискаше, макар да сподели, че не разбира как изобщо Менчерес се е влюбил в Патра, да не говорим как е продължил да я обича след всичко, което тя извърши.

Аз също не разбирах, но понякога в любовта няма никаква логика и е безсмислено човек да си блъска главата да я разгадае.

Досега не бе имало никакви последици, задето Менчерес бе използвал забранена магия. Някои от по-високопоставените мастер вампири помърмориха недоволно, но тъй като самата Патра два пъти бе използвала заклинания, никой от тях не пожела да предприеме нещо по въпроса. Или пък се страхуваха от Менчерес, защото той бе от малцината, които бяха достатъчно стари, за да знаят как се прави магия, и достатъчно силен, за да я прилага. А може би се притесняваха, че те могат да бъдат следващите мишени. След случилото се пред очите ми можех само да се радвам, че съм на страната на Менчерес. Обаче ме безпокоеше мисълта, че един ден Боунс може да притежава същата могъща сила. Някои неща не трябваше да бъдат възможни и знанието, че са, ме плашеше.

Но в момента нямах намерение да се притеснявам за това. До мен бе мъжът, когото обичах, и най-добрата ми приятелка, на която трябваше да помогнала преодолее скръбта. Нека бъдещето само да се безпокои за себе си.

Издание:

Автор: Джанин Фрост

Заглавие: На ръба на гроба

Преводач: Иван Атанасов

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: п10,9ърво

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Редактор: Любка Йосифова

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Ива Михайлова

ISBN: 978-954-9321-93-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9751>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.